Biblioteca Polirom

Chuck Palahniuk

Autorul romanului-cult *Fight Club*

Rant

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Chuck Palahniuk, *Rant: An Oral Biography of Buster Casey*

Copyright © 2007 by Chuck Palahniuk
All rights reserved

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PALAHNIUK, CHUCK

Rant. O biografie în viu grai a lui Buster Casey/
Chuck Palahniuk; trad. și note de Bogdan Perdivară. –
Iași: Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1367-0

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA UCS 20 20

Chuck Palahniuk

RANT

O biografie în viu grai a lui Buster Casey

Traducere din limba engleză și note
de Bogdan Perdivară

POLIROM
2009

Supranumit „portdrapelul generației nihiliste", prozatorul american **Chuck Palahniuk** s-a născut în 1962. Primele sale două cărți, trimise unor editori din New York, au fost refuzate. La fel se va întâmpla și cu romanul *Fight Club*, respins inițial pentru că a fost considerat „prea întunecat și prea riscant". În loc să-i mai estompeze tonul, Palahniuk îl va duce la extrem. Publicat în 1996 și devenit un roman clasic al literaturii *underground*, *Fight Club* este la ora actuală, în opinia criticilor și a publicului cititor, una dintre cele mai originale și mai provocatoare cărți scrise în ultimul deceniu al secolului XX.

În 1999 Palahniuk publică *Supraviețuitor* (în pregătire la Editura Polirom) și *Monștri invizibili*, iar apoi *Sufocare* (2001), *Cântec de leagăn* (2002), *Jurnal* (2003), *Bântuiții* (2005), *Rant* (2007) și *Snuff* (2008). A mai publicat o carte de amintiri și însemnări de călătorie, *Fugari & refugiați* (2003), și un volum de eseuri, *Mai ciudat decât ficțiunea* (2004). Până în prezent, în colecția „Biblioteca Polirom" au apărut romanele *Fight Club* (2004), *Sufocare* (2004), *Jurnal* (2006), *Bântuiții* (2007), *Cântec de leagăn* (2007), *Monștri invizibili* (2008) și *Rant* (2009).

Rant este, așa cum o spune și subtitlul cărții, „o biografie în viu grai a lui Buster Casey" – numele real al personajului central, despre care aflăm încă de la început că este faimos, că pare a fi murit și că a provocat o epidemie de proporții gigantice, ce a ucis milioane de oameni. Palahniuk construiește povestea protagonistului său într-un mod inedit, din fragmente de istorii orale, opinii „științifice" și relatări ale celor ce l-au cunoscut. Rant este, pe rând, copilul care descoperă o sursă misterioasă de monede de aur și dă peste cap economia orășelului său natal, puștiul dotat cu un simț olfactiv extraordinar, elevul care se lasă mușcat de șerpi, păianjeni și orice alte animale și insecte, adolescentul rebel implicat în jocuri periculoase și apoi țapul ispășitor – dar și eroul – responsabil de răspândirea super-epidemiei de rabie. Pas cu pas, autorul creează cu măiestrie un decor distopic impresionant, cel al unei societăți împărțite în Oameni de Zi și Oameni de Noapte, amintind de eloii și morlocii lui H.G. Wells. Narațiunea dinamică, detaliul șocant și imaginația debordantă a lui Palahniuk fac din *Rant* un roman cuceritor, o poveste surprinzătoare atât prin evoluția, cât și prin finalul ei.

Pentru tatăl meu, Fred Leander Palahniuk.
Priviți în sus când mergeți pe trotuar. Vă rog.

V-aţi dorit vreodată

să nu vă fi născut?

Nota autorului: Această carte este scrisă în stilul unei istorii orale, formă care necesită intervievarea unei largi varietăți de martori și compilarea mărturiilor lor. De fiecare dată când surse multiple sunt chestionate în privința unei experiențe comune, este inevitabil ca uneori ele să se contrazică unele pe altele. Pentru alte biografii scrise în acest stil, a se vedea *Capote* de George Plimpton, *Edie* de Jean Stein și *Lexicon Devil* de Brendan Mullen.

1. O introducere

Wallace Boyer (*vânzător de mașini*): Ca majoritatea oamenilor, nu l-am cunoscut pe Rant Casey[1] și n-am vorbit cu el decât după ce-a murit. Așa merge treaba cu mai toate celebritățile: după ce dau colțu', cercul de prieteni apropiați pur și simplu explodează. O celebritate moartă nu poate nici măcar să meargă până la capătul străzii fără să dea nas în nas cu un milion de amici foarte apropiați, pe care nu i-a cunoscut niciodată în viața lui.

Muritul a fost cea mai bună mișcare pe care-au făcut-o în cariera lor Jeff Dahmer și John Wayne Gacy. După ce Gaetan Dugas a murit, numărul partenerilor de sex care pretindeau că i-au tras-o a crescut nebunește.

Cum avea obiceiul să zică Rant Casey: Oamenii își clădesc o reputație luându-se de tine cât ești viu – sau ridicându-te în slăvi după ce te-ai dus.

În ce mă privește, eu stăteam în avion și văd că lângă mine șade un țărănoi. Are o caroserie ca la o rablă de mașină la care nici nu-ți vine să te uiți. Punctată cu urme de mușcături, ciupită și plină de crețuri, pielea mâinilor lui arată înfiorător.

---

1. În limba engleză substantivul *rant* are sensul de „violență verbală, dezlănțuire nervoasă, agresivitate manifestată oral" sau de „tiradă monotonă și repetitivă, bălmăjeală". Aici, onomatopee care imită zgomotul produs de copii atunci când vomită.

Însoțitoarea de zbor îl întreabă pe țărănoi ce vrea de băut. Stewardesa îl roagă frumos să-mi dea și mie băutura: scotch cu gheață. Da' când văd degetele alea de monstru, cu buricele mursecate, încleștate pe recipientul de plastic, știu că n-aș putea să-mi pun buzele în veci pe marginea paharului.

Cu epidemia asta, nu poți fi niciodată suficient de precaut. La aeroport, chiar dincolo de detectorul de metale prin care a trebuit să trecem, există un moniter de temperatură ca acelea pe care le-au folosit întâi ca să țină sub control gripa aviară. Cei mai mulți oameni, zice guvernul, habar n-au că-s infectați. Omul se simte în regulă, dar dacă monitorul țipă că ai temperatura prea mare, dispari în carantină. Poate chiar pentru tot restul vieții. Fără proces, fără nimic.

Ca să mă asigur, împing în jos masa pliantă și apuc paharul. Mă uit cum scotch-ul se face palid și apes. Gheața se topește și dispare.

Oricine își câștigă existența din vânzarea mașinilor o să-ți spună: Repetiția e mama învățăturii. În vânzările de mașini banul îți iese dacă-ți dezvolți relații amicale.

Oriunde-ai fi, pe ți să-ți exersezi abilitățile. O șmecherie bună ca să ții minte un nume este să privești pe cineva în ochi suficient de mult cât să le reții culoarea: verzi, căprui sau albaștri. Asta se cheamă un Obicei Întrerupt: te ajută să nu mai uiți cum uitai.

Văcarul ăsta străin are ochii de un verde strălucitor. Verde de antigel.

Pe tot drumul dintre Peco Junction și oraș împărțim un braț de la scaun: eu la geam, el la margine. Nu mi-o luați în nume de rău, dar de pe cizmele lui de văcar se tot cojește bălegar uscat. Favoriții ăia lungi i-or fi adus ceva păsărică prin liceu, dar acuma-s cărunți de la tâmple pân' la fălci. Ca să nu mai zic de mâinile alea.

Vrând să-mi exersez abilitățile de dezvoltare a unei relații amicale, îl întreb cât a dat pe bilet. Dacă nu-ți poți da seama de nevoile clientului și nu peți stabili ce anume îl

face să zbârnâie, n-o să reușești în veci să-l convingi pe un străin care-și freacă coatele de ale tale în avion să ia în „proprietate mentală" un Nissan și cu atât mai puțin un Cadillac.

Ca să-i azvârli cuiva o mașină în brațe, o altă șmecherie e ca la fiecare dintre mașinile tale să programezi radioul în așa fel încât la prima poziție să ai un post cu muzică gospel. Numărul doi pune-l pe rock'n'roll. Trei – pe jazz. Dacă evaluarea ta îți arată că-i vorba de un tip pretențios, genul care dă ordine, îndată ce-al descuiat mașina, pune radioul pe știri sau pe un post de dezbateri politice. Dacă-ți pică vreun purtător de sandale, apasă pe butonul pentru National Public Radio. Când învârt cheia în contact, radioul le spune exact ce vor ei să audă. La fiecare mașină din ceie pe care le vând, al cincilea post e pe gunoi din ăla *techno-rave*, în caz că-și face apariția vreun puști de genul Vânător de Bușeli.

Verdele ochilor țărănoiului și rahatul de pe cizme sunt numite de vânzători „cârlige mentale". Întrebările care au un singur răspuns sunt „întrebări închise". Întrebările cu care îți faci mușteriul să vorbească, alea-s „întrebări deschise".

De exemplu: „Cât v-a costat biletul de avion?"

Și, după ce ia o gură din propriul lui pahar de whiskey, omul înghite. Cu ochii fixați drept înainte, spune:

— Cincizeci de dolari.

Asta-i o întrebare închisă.

Un bun exemplu de întrebare deschisă ar fi: „Cum poți trăi cu mâinile alea groaznice, mâncate până la sânge?"

Îl întreb:

— Numai dus?

— Dus-întors, spune el, iar mâinile lui crăpate și încreștite îi duc spre față paharul de whiskey, îi zice „ofertă de doliu", adaugă țărănoiul.

Eu îl privesc, pe jumătate întors în scaun, ca să stau cu fața la el, și respir mai rar, ca să intru în ritm cu suișurile

și coborâșurile cămășii lui de cowboy. Asta-i o tehnică numită Ascultare Activă. Străinul își drege vocea. Aștept un pic și mi-o dreg și eu, imitându-l – un lucru pe care un bun agent de vânzări l-ar numi „sincronizare" cu clientul.

Cu picioarele încrucișate în unghi drept, dreptul peste stângul, la fel ca el, zic:

— Imposibil. Nici măcar biletele *low cost* nu-s atât de ieftine.

Întreb:

— Cum de-ați obținut așa o ofertă?

Bea liniștit din paharul de whiskey și spune:

— Ce trebuie să faci mai întâi e să scapi dintr-un azil de nebuni. Apoi, zice el, trebuie să faci autostopu' prin țară în lung și-n lat, fără să porți nimic altceva decât șlapi de plastic și o țoală de hârtie, care nu stă încheiată la spate. Trebuie să ajungi doar un pic prea târziu ca să mai apuci să împiedici un violator de copii recidivist să-ți siluiască nevasta. Și mama. Trebuie să crești un fiu apărut din violu' ăla și care colecționează un vagon plin ochi cu dinți căzuți. După liceu, puștiul tău cel dus cu pluta o șterge de-acasă. Intră într-o sectă care acționează doar noaptea. Își face mașina zob de cincizeci de ori și se combină cu un soi de prostituată care nu-i tocmai prostituată. Pe parcurs puștiul tău trebuie să declanșeze un flagel care să omoare mii de oameni, destui cât să ducă la declararea stării de urgență și îndeajuns ca să amenințe să-i dea jos pe cei ce conduc lumea. Și, în ultimul rând, băiatul tău ar cam trebui să moară într-un infern de foc groaznic, unul din ăla gigantic, urmărit la televizor de lumea-ntreagă.

Zice el:

— Cam atât de ușor e.

Și mai apoi:

— După aia, când te duci să-i iei corpul pentru înmormântare, zice el, turnându-și whiskey pa gât, compania aeriană îți oferă un bilet la preț special.

Cincizeci de biştari, dus-întors. Se uită la paharul meu de scotch, ce se odihneşte pe masa pliantă, în faţa mea. Cald. Gheaţa s-a topit toată. El spune:

— Aia o mai bei?

Îi zic:

— Serveşte-te.

Cam aşa de repede ţi se poate da viaţa peste cap.

Cam aşa se face că viitorul pe care o să-l ai mâine nu-i tot ăla pe care l-ai avut ieri.

Dilema mea: să-i cer sau nu un autograf? Încetinindu-mi respiraţia şi potrivindu-mi astfel mişcările pieptului după ale lui, îl întreb: e rudă cu tipul ăla... Rant Casey? „Vârcolacul Casey"? Cel mai urât caz de Pacient Zero din istoria tuturor bolilor? „Superîmbolnăvitorul" care a infectat jumate de ţară? „Sărutul Ucigaş" al Americii? „Turbatul" Rant Casey?

— Buster, spune bărbatul în timp ce mâna lui monstruoasă se întinde şi ia scotch-ul meu.

Spune:

— Numele de botez al băiatului meu era Buster Landru Casey. Nu Rant. Nu Buddy. *Buster*.

Deja îi sorb cu privirea toate cicatricile şi adâncîturile de pe degete. Fiecare încreţitură şi fiecare fir de păr cărunt. Nasul meu înregistrează mirosul lui de whiskey şi balegă de vacă. Cotul meu reţine frecarea puloverului lui de flanel. Ştiu deja că o să mă laud cu străinul ăsta tot restul vieţii. Agăţat de fiecare secundă petrecută alături de el, conservând fiecare cuvânt, fiecare gest al lui, spun:

— Sunteţi...

— Chester, zice el. Mă cheamă Chester Casey.

Aşezat chiar lângă mine. Chester Casey, ţatăl lui Rant Casey, Arma Biologică de Distrugere în Masă a Americii, armă ambulantă şi vorbitoare.

Andy Warhol s-a înşelat. În viitor oamenii n-or să fie faimoşi numai cincisprezece minute. Nu, în viitor toţi or să stea lângă cineva faimos cel puţin cincisprezece minute.

Mary Tifos, Ted Bundy sau Sharon Tate. Istoria uu înseamnă decât monștri sau victime. Și martori.

Așa că eu ce să spun? Spun:

— Îmi pare rău.

Spun:

— E tare nasol să-ți moară copilul.

Clatin din cap compătimitor...

Și, după ce trage de câteva ori aer în piept, Chet Casey clatină din cap, iar după gestul ăsta nu mai știu sigur cine ține pasul cu cine. Care dintre noi s-a așezat primul cum s-a așezat. De parcă plimbărețul ăsta prin bălegar mă studiază. Mă copiază. Descoperă ce mă face să zbârnâi și-și dezvoltă o relație amicală. Chet Casey, legenda asta vie, îmi face cu ochiul.

Poate că-mi și viude ceva. Nu inspiră niciodată de mai mult de cincisprezece ori pe minut. Dă scotch-ul peste cap.

— Oricum ai judeca toată povestea, zice el, înghiontindu-mă, e totuși o ofertă ai naibii de bună pentru un bilet de avion.

2. Îngeri păzitori

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Copoiul e pentru Middleton ceea ce e vaca pe străzile din Calcutta sau New Delhi. În mijlocul oricărui drum de pământ doarme câte o corcitură de câine de vânătoare, care gâfâie la soare, cu limba scoasă și plină de bale. Un soi de semn blănos pentru diminuarea vitezei, fără zgardă sau tăbliță cu nume. Pudrat cu un praf de lut fin, suflat peste el de pe arătură.

Ca să ajungi la Middleton, trebuie să conduci patru zile fără oprire, adică – pentru mine – cea mai lungă perioadă de timp pe care am petrecut-o vreodată înăuntrul unui automobil fără să intru în coliziune cu un alt vehicul. Consider că ăsta e cel mai deprimant aspect al pelerinajelor mele.

Neddy Nelson (*vânător de bușeli*): Puteți să explicați cum se face că în 1968 paleontologul amator William Meister, care căuta fosile de trilobiți în Antelope Spring, Utah, a desprins un bloc de rocă sedimentară și a descoperit, în locul lor, urma veche de cinci sute de milioane de ani a unui pantof uman? Și cum o altă urmă fosilizată de pantof, descoperită în Nevada în 1922, a ajuns să fie imprimată într-o piatră din era triasică?

Echo Lawrence (*vânător de bușeli*): Mergeam cu mașina spre Middleton, băgam mare prm fututul ălą de

teritoriu în toiul nopții, iar Cartuș Dunyun s-a apucat să dea cu pumnu-n butoane și să umble după un post de radio cu informații despre trafic. Să afle de fazele tari la care nu luaserăm parte. Buletine de trafic de dimineață sau de seară de peste oceane. Intersecții blocate și ambuteiaje din locuri unde-i încă ieri. Coliziuni fatale și mașini făcute acordeon pe autostrăzi unde e deja mâine.

Ciudat al dracului să auzi că nu știu cine a murit mâine! Ca și cum în momentul ăsta ai mai putea să-i dai un telefon la Moscova navetistului ăluia și să-i spui: „Stai acasă!"

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Dacă vă îndreptați spre est, pe șoseaua de centură Meadows, prin zona Richmond, așteptați-vă la un blocaj în trafic. Încetiniți și întindeți gâtul, ca să puteți privi îndelung și cu atenție un accident în care au fost implicate două mașini pe ultima bandă din stânga. Vehiculul din spate este un Plymouth Road Runner albastru-verzui din 1974, carburator cu patru clapete de accelerație și motor de o mie cinci sute de centimetri cubi, cu bloc motor compact de opt cilindri. Tapițeria originală alb-cenușie. Șoferul mașinii sport era o femeie superbă, de douăzeci și patru de ani, păr blond cu verde, care a suferit o fractură-dislocare a coloanei vertebrale cum scrie la carte în zona articulației atlanto-occipitale și secționarea completă a măduvei spinării. Un fel mai pretențios de a numi o izbitură suficient de dură încât să-ți rupă gâtul.

Mașina din față a fost odată un New Yorker Brougham St. Regis de prima clasă, nedecapotabil, crem, cu două uși, bord cromat, făcut la comandă, și geamuri laterale modificate. O minunăție. Când treceți pe lângă ea și întoarceți capul, observați, vă rog, că șoferul era an bărbat de douăzeci și șase de ani, cu o banală fractură transversală a sternului, dublă fractură a coastelor și plămânii străpunși de coastele rupte, toate din pricina impactuiui cu volanul. În plus, îmi spun băieții de la ambulanță, hemoragie internă severă.

Așa că... puneți-vă centura și luați-o mai ușor. Pentru „Grafic de trafic" a transmis Tina Cumva...

Echo Lawrence: Am încălcat restricția de circulație după stingere și carantina impusă de guvern și am luat-o cu mașina peste toată-ntinderea aia de nimic. Io de șase pe locul mortului. Cartuș Dunyun la volan. Neddy Nelson în spate, citind nu știu ce carte și zicându-ne că Jack Spintecătorul n-a murit niciodată, ci a călătorit în timp ca s-o omoare pe mă-sa și să devină nemuritor, și-acuma e președintele Statelor Unite sau papa de la Roma. Parcă mai erau și niște teorii țăcănite, care demonstrau că OZN-urile sunt de fapt turiști umani care ne vizitează din viitorul îndepărtat.

Cartuș Dunyun ((*vânător de bușeli*): Cred că am apucat-o spre Middleton ca să vedem toate locurile alea de care ne povestise Rant și să-i cunoaștem pe cei pe care-i numea el „ai lui". Părinții lui, Irene și Chester. Prietenul lui cel mai bun, Bodie Carlyle, cu care a mers la școală. Toate familiile alea de fermieri de tot căcatul, Perry și Tommy și Elliot, de care vorbea el în neștire. În cea mai mare parte a timpului vânătoarea de bușeli însemna de fapt că mergeam cu vreo mașină și stăteam de vorbă.

O adunătură de capete seci. Scopul nostru era să punem ceva carne pe istoriile pe care ni le povestise Rant. Așa-i că-i ciudat? Eu cu Echo Lawrence și cu Neddy în spatele Cadillacului ăluia Eldorado al lui. Mașina pe care Rant i-o cumpărase lui Neddy.

Da, și ne mai duceam să punem flori și alte chestii pe mormântu' lui Rant.

Echo Lawrence: În timp ce freacă radioul, Cartuș zice:

— Știți că ratăm o Noapte a Gospodinei Microbiste numai bună...

— Nu în seara asta, răspunde Neddy. Uită-te în program. Astăzi era Noaptea Școlii de Șoferi.

Cartuş Dunyun: Undeva departe, în faţa noastră, o aşchie de lumină brăzdează orizontul. Aşchia se măreşte până se face un ghem de lumină albă, apoi o jumătate de cerc şi după aia un cerc întreg. O lună plină. În seara asta pierdem o Noapte a Lunii de Miere grozavă.

Echo Lawrence: În loc să dăm drumul la muzică, ne-am pus să spunem poveşti. Istorii pe care ni le zisese Rant, despre cum a crescut el. Istoriile astea despre Rant trebuia să le punem cap la cap din amănunte pe care ne chinuiam să le scoatem la lumină din străfundul cel mai adânc al minţii noastre. Şi aşa, în timp ce fiecare se scermonea după ceva amintiri cu Rant, am mers şi-am tot mers, legându-ne poveştile laolaltă.

Cartuş Dunyun: Şeriful din Middleton ne-a tras pe dreapta şi i-am spus adevărul: porniserăm într-un pelerinaj, ca să vedem locurile de baştină ale lui Rant Casey.

În aşa o noapte, când toată lumea din orăşel dormea, micuţul Rant Casey făcea pe radioamatorul. Cu căştile pe urechi. Când era puşti, într-o noapte ca asta Rant avea obiceiul să baleieze scala, căutând ştiri despre traficul din Los Angeles şi New York. Auzea despre ambuteiajele şi blocajele de circulaţie din Londra. Despre traficul îngreunat din Atlanta. Despre ciocnirile a câte trei maşini din Paris, relatate în franceză. Să înveţe în spaniolă termeni ca *neumático desinflado* şi *punto muerto*. Pană de cauciuc şi ambutoiaj în Madrid. *Imbottigliamento*, cum se spune la ambuteiaj în Roma. *Het roosterslot*, cum i se zice în Amsterdam. *Saturation* – blocaj de circulaţie la Paris. Toată lumea invizibilă a domeniului circulaţiei auto.

Echo Lawrence: Ei, hai! Să circuli prin câte un burg din ăsta de ţărănoi între miezul nopţii şi răsărit înseamnă să rişti. Poliţia n-are altceva mai bun de făcut decât să se stropşească la tine cu sirena. Şeriful din Middleton a ţinut

permisele noastre de conducere în lumina lanternei, timp în care ne-a turnat o predică despre orașele mari. Despre felul cum Rant Casey a fost omorât de mutarea la oraș. Despre orășeni, adică noi, care sunt toți niște criminali.

Șeriful etala un soi de fițe de om de frontieră, prins în filmul din capul lui, unde se credea John Wayne. Împerechează un sergent de instrucție cu un judecător din Vestul Sălbatic, apoi amestecă rezultatul cu un doberman și-o să-l obții pe șeriful ăsta. Umerii îi stăteau țepeni și drepți. Degetele mari de la mâini și le ținea înfipte la centură. Și se hâțâna înainte și înapoi pe tocurile ciubotelor lui de cowboy.

Cartuș îl întrebă:

— A fost până acum vreunul care să vrea s-o omoare pe mămica lui Rant?

Șeriful ăsta purta o cămașă cafenie, cu o stea de tablă înfiptă în buzunarul de la piept, un pix și o pereche de ochelari de soare îndesați tot în buzunar și cămașa vârâtă în blugi. Pe stea era gravată inscripția „Polițist Bacon[1] Carlyle".

Ei, hai! Care crezi că ar fi fost cea mai prostească întrebare pe care putea s-o pună Cartuș?

Neddy Nelson: Să-mi spuneți atunci cum de a descoperit fizicianul *sir* David Brewster în 1844 o pană de metal înfiptă în mijlocul unui bloc de gresie din devonian, vechi de peste trei sute de milioane de ani?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă zbori între New York și Los Angeles, poți vedea Middletonul de sus și de fiecare dată te miri că într-un asemenea loc pot trăi oameni. Închipuiți-vă canapele păduchioase abandonate pe verande. Mașini parcate în curtea din față. Case pe jumătate smulse din temelii, clătinându-se

1. *Bacon* – „costiță afumată" (engl.).

pe piloni de beton, cu găini și câini ațipiți dedesubt. Dacă vi se pare că arată de parcă acolo ar fi avut loc un dezastru natural, asta-i doar fiindeă n-ați văzut cum era locul mai demult.

Neddy Nelson: Cum explicați faptul că o gospodină din Illinois, doamna S.W. Culp, a spart un bulgăre de cărbune și a găsit înăuntru un colier de aur?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În ciuda decorului jalnic, în orășelele astea totul e foarte sexual. Doar îndivizii care ajung foarte devreme la apogeul frumuseții și ul sexualității rămân blocați aici. Tinerele și tinerii care se trezesc cu sâni și mușchi perfecți înainte să-și dea foarte bine seama cum să folosească puterea asta, iar apoi ajung însărcinate ori încleiați pe lângă casă. Ciclul amintit concentrează material genetic din cel mai bun în niște locuri cum nici nu visezi. Cam ar fi Middleton. Cuibușoare de idioți incredibil de atrăgători, care fac copii și apoi supraviețuiesc pe parcursul unei vieți de adult lungi și urâte. Numai Venus și Apollo. Zei și zeițe de provincie. Dacă Middleton a produs ceva ieșit din comun pe parcursul istavitoarei, plicticoasei și prăfuitei sale istorii, atunci produsul acela ieșit din comun a fost Rant Casey.

Echo Lawrence: „Motivul de bază pentru care oamenii pleacă dintr-un oraș mic", avea obiceiul să spună Rant, „e fin'că în felul ăsta pot visa cu ochii deschiși că or să se-ntoarcă. Iar motivu' pentru care stau pironiți acolo e fin'că în felul ăsta pot visa la plecare".

Rânt voia să spună că nimeni nu-i fericit nicăieri.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Metafora centrală pentru putere în Middleton – și mai ales în familia Casey – era reprezentată de felul cum era pusă

masa cu ocazia sărbătorilor creştine. La asemenea evenimente – micul dejun la Paşti, cina la Ziua Recunoştinţei şi la Crăciun – membrii familiei erau împărţiţi în două clase distincte. Adulţii luau masa folosind veselă veche de porţelan, păstrată în familie de generaţii, cu farfurii cu chenarul pictat de mână, cu ghirlande de flori şi margini aurite. Copiii stăteau la masa din bucătărie, de fapt nici măcar la o masă, ci mai degrabă la o adunătură de măsuţe pliante înghesuite laolaltă.

Echo Lawrence: În bucătărie totul era de hârtie – şerveţelele, faţa de masă, farfuriile –, aşa că toate puteau fi strânse grămadă şi azvârlite la gunoi. Când adulţii familiei Casey se aşezau să frângă pâinea, spuneau întotdeauna aceeaşi rugăciune: „Îţi mulţumim, Doamne, pentru că ne-ai binecuvântat şi ne-ai dat familia, mâncarea şi norocul pe care le vedem în faţa ochilor".

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Membrii mai maturi ai familiei, dar care nu erau încă pironiţi la masa copiilor, se rugau pentru salmonela. Pentru oase de peşte înţepenite in gâtlejuri. Cei din generaţia mai tânără se luau de mână şi se rugau pentru atacuri grave de apoplexie şi pentru infarcturi.

Echo Lawrence: Rant avea obiceiul să spună: „Cea mai mare satisfacţie pe care ţi-o oferă viaţa e când eşti în stare să te uiţi peste umăr şi să vezi oameni într-o stare şi mai rea decât tine aşteptând în spatele tău la coadă".

Cartuş Dunyun: Înainte de nopţile Vânătorilor de Buşeli, când grupul nostru ieşea la cină, Green Taylor Simms rânjea dispreţuitor şi îl privea pe Rant cum mănâncă orice fel de mâncare cu aceeaşi furculiţă. Rant nu era bătut în cap, ci pur şi simplu n-a depăşit niciodată stadiul lingurii de plastic.

Green obișnuia să-i spună pe la spate lui Rant „Huckleberry Fund"[1].

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Domnul Dunyun se referă la Rant folosind numele de „Zâna Măseluță".

Echo Lawrence: Fiți atenți aici. Pe la miezul nopții, în Middleton, io și cu Cartuș Dunyun am parcat la cotitura de la ferma lor, lângă o cutie poștală cu numele „Casey" scris cu vopsea pe ea. În mijlocul unor lanuri se vedea casa albă, cu o verandă lungă în față, acoperiș cu coama ascuțită și o fereastră de mansardă deasupra verandei: dormitorul din pod al lui Rant, cu tapetul ăla cu cowboy.

Aproape de temelie cresc tufe și flori și iarba tunsă se întinde până la un gard cu ochiuri de sârmă. Vedem un hambar vopsit în maro, aproape ascuns de casă. În rest, lanuri de grâu cât vezi cu ochii, până la cercul plat al orizontului ce împrejmuie din toate părțile Cadillacul lui Neddy. Cartuș s-a apucat să chinuie radioul, vânând știri proaspete din trafic.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Un simplu anunț. Fiți atenți la cele două mașini bușite de pe banda din dreapta, în direcția vest, la kilometrul 107, pe Autostrada Centrală. Ambele vehicule par să aibă în ele proaspeți însurăței, fiindcă au până și cutii de tinichea atârnate da barele din spate. Circulația e încetinită din cauza șoferilor care întorc gâtul ca să se uite la mirese și miri cum aruncă unii în alții cu tort de la nuntă. Atenție la domnișoarele de onoare și la orezul de pe șosea...

1. În original *Huckleberry Fagg*. Referire sarcastică la Huckleberry Finn, personajul boem și ingenuu al lui Mark Twain.

Echo Lawrence: Cartuş a adormit şi sforăie, sprijinit de interiorul portierei şoferului. Aştept în continuare vreun semn că Irene Casey e încă vie şi că nici un străin misterios n-a strangulat-o sau n-a înjunghiat-o mortal până acum.

Neddy Nelson: Să-mi spuneţi cum a descoperit antropologul H. Reck în 1913 un craniu de om modern îngropat într-un strat din pleistocenul timpuriu de la Olduvai Gorge? Şi să-mi mai explicaţi cum de tot felul de cranii de oameni moderni au fost scoase la lumină din straturi provenind din pleistocenul timpuriu şi mijlociu la Buenos Aires, în Argentina, respectiv la Ragazzoni, în Italia?

Cartuş Dunyun: Am trecut prin cimitirul lor de doi bani, o încâlceală de buruieni tunse cu maşina ca să aducă a peluză, da' n-am putut da de mormântul lui Rant. Tare dubios. Am găsit într-o carte de telefon numele prietenului lui cel mai bun, Bodie Carlyle, apoi am dat peste rulota lui la capătul unui drum de pământ. Era îngropată în buruieni până la nivelul ferestrei şi un pithull în lanţ lătra în curtea nepietruită. Asta se întâmpla cu câteva ore bune înainte de răsărit. Nici măcar n-am ciocănit la uşa rulotei.

Echo Lawrence: S-o lăsăm baltă. N-am văzut-o deloc pe Irene Casey. Nici măcar nu i-am bătut la uşă. Din câte ştiam noi, putea să fie deja moartă acolo, înăuntrul casei ăleia de ţară.

Wallace Boyer (♲ *vânzător de maşini*)**:** Vinde maşini suficient de multă vreme şi-o să vezi: nimeni nu-i chiar aşa de original. Fiecare ciudat singuratic vine dintr-un bârlog mai mare de ciudaţi. Ce-i dubios e că poţi să ajungi prin vreo cocină de sat din Slovacia şi deodată până şi Andy Warhol ţi se pare o chestie absolut normală.

Echo Lawrence: Mai scuteşte-mă. În zori ţărănoiul ăla de şerif trage maşina lângă a noastră şi răcneşte în portavoce cum că am încălcat Legea Urgenţelor Medicale şi restricţia de circulaţie TE-VĂD. Noi nu voiam s-o lăsăm pe doamna Casey fără apărare, numai că şeriful Mare Sculă scoate arma la noi şi zice:

— Ce-ar fi să veniţi voi, toţi ăştia, până în oraş, ca să răspundeţi la câteva întrebări...?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În Middleton câinii care dorm pe şosea au prieritate permanentă.

3. Câini

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Pe timp de iarnă câinii din Middleton se adună în haită. Câinii obișnuiți de la ferme se smulg din lanț și dispar, numa' că-i auzi urlând și lătrând noaptea. Mai sunt și câinii aruncați din mașini la marginea drumului. Abandonați. Oamenii de la oraș au impresia că orice câine se descurcă, se sălbăticește, dar cele mai multe potăi ajung să flămânzească până ce sunt destul de lihnite ca să mănânce rahatul lăsat de alte dibănii. Rabatul geme de ouă de muște. Cei mai mulți dintre câinii ăștia lăsați de izbeliște mor din cauza viermilor.

Alții se adună laolaltă ca să se apere de frig. Câini care supraviețuiesc. Haita vânează iepuri și căprioare. Când vine iarna, câinii de la ferme aud haita urlând în jurul unei prăzi proaspete, printre copacii înșirați pe malul râului, și-o iau la sănăteasa.

Dacă un câine de casă aude urletul ăla, nu mai contează cât de mult îl strigi, fin'că și cel mai de treabă câine uită cum îl cheamă. Dacă nu pui la socoteală urletele, pe timpul iernii sunt ca și morți. Începe să cadă zăpada și din câinele tău de casă, cel mai bun prieten ai tău, nu mai rămâne decât urletul de vârcolac din depărtare, din întuneric. Când aerul se răcește, ecoul urletului durează o veșnicie.

Pe timp de iarnă coșmarul cel mai urât ul puștilor era să meargă spre casă după ce se întuneca și să audă o haită de câini, numai urlete și schelălăieli, venind cu zgomot din ce

în ce mai mare prin întuneric. Ceva cu un catralion de colți și gheare. Oamenii dau mereu de căprioare vânate de vreo haită și adesea cea mai mare halcă rămasă e craniul ei. Resturile de piele sau oase le găsești făcute bucățele, sfâșiate cu dinții și împrăștiate prin tot locul. Dacă-i iepure, găsești, poate, un picioruș într-un maldăr de păr răspândit alandala. Și sânge peste tot. Și vreo labă de iepure, cu un pic de blană moale și udă, exact ca alea pe care le poartă unii ca să aibă noroc.

Câinele de la alde Casey, păi, ăla fugea cu haita iarnă de iarnă, iar apoi a și dispărut. Noaptea, când umblau haitele, avea obiceiul să sară pe canapea și să se uite pe geam, cu urechile ciulite. La vânătoare. Și haitele alea... mai mult zvonuri decât ceva să vezi cu ochii tăi. Pe jumate legendă. Singurul monstru de care știm. Mai mult de jumate. Ideea că javrele alea, poate chiar și câinii tăi, or să înnebunească și-or să te încolțească pe tine. Propriii tăi câini ți-ar putea lua urma când te îndrepți spre casă după ore. Te-ar putea urmări de prin tufele de lângă drum. Te-ar păndi. Chiar câinele tău te-ar putea pune la pământ și ar începe să rupă din tine bucată după bucată. Nu contează dacă îl strigi „Fido!" sau îi zici „Stai!" ori „Șezi!". Câinele pe care l-ai crescut de când era pui, cel pe care l-ai plesnit cu ziarul, ei bine, câinele ăla o să-și încleștеze dinții în beregata ta și-o să-ți sfâșie gâtlejul. Fide o să urle în timp ce tu mori și o să-ți bea sângele care încă mai țâșnește, fierbinte, din inima ta iubitoare.

Șeriful Bacon Carlyle (☼ ***dușman din copilărie***): Nu-mi cere mie să-mi pară rău după el. Chiar și în școala generală Rant Casey parcă se ruga să fie omorât în vreun fel groaznic. Mușcat de șerpi ori bolnav de turbare. Alde Casey i-au zis câinelui lor „Aport". Un soi de jumate copoi, jumato șorecar, jumate Rotweiler, jumate bullterrier și jumate corcitură de orice fel. Așa i-a spus Chester Casey câinelui: Aport.

Edna Perry (*vecină din copilărie*): Dacă vreţi să ştiţi, cei trei Casey îşi ziceau unn' altuia altfel. Irene Casey îi zicea lu' bărbatu-său Chet. El îi zicea ei Reen, prescurtarea de la Irene, şi asta numai când era ea de faţă. Nimeni nu-i mai zicea aşa lui Irene Casey. Rant îi zicea lui Chester „tatî". Irene îşi striga băiatul Buddy, dar taică-său îi zicea Buster. Niciodată Rant. Rant îi spunea numai Bodie Carlyle.

Povestea e că Rant îl striga pe Bodie „Broscoiu". Zău dacă mint.

Toată lumea zicea altfel la toată lumea. Buster era Rant şi Buddy. Chester era Chet şi Tatî. Irene era Mami şi Reen. Aşa ajung oamenii să şi-i facă ai lor pe ăia de-i iubesc: le dau un nume pe care-l vor ei. Se apucă aşa şi-ţi pun o etichetă, cum că eştî preprietatea lor.

Şeriful Bacon Carlyle: Pe lângă aruncatu' in stradă al unui câine, cel mai rău lucru pe care-l poate face un om e să-şi dea drumul singur din lanţ.

Echo Lawrence ((*vânător de buşeli*): Ascultă aici. Rant le zicea eumenilor: „Eşti o fiinţă umană diferită pentru or'cine cu care te-ntâlneşti".

Uneori Rant zicea: „Doar în ochii altora o să existi vreodată".

Dacă e să ciopleştî un citat pe mormântul lui, atunci zicala lui preferată ora „Viitorul pe care o să-l ai mâine nu-i tot ăla pe care l-ai avut ieri".

Cartuş Dunyun ((*vânător de buşeli*): Căcat. Zicala preferată a lui Rant ora: „Unii sunt pur şi simplu născuţi oameni. Nouă, celerlalţi, ne trebule o viaţă întreagă să ajungem aşa".

Bodie Carlyle: Mi-amintesc de ce zicea Rant: „N-o să mai fim niciodată aşa de tineri ca în noaptaa asta".

Irene Casey (*mama lui Rant*): Pe vremuri Buddy mergea duminica la biserică împreună cu bunică-sa, Esther. De era vreme bună, eu şi cu Chet îl duceam cu maşina până la Esther şi-l lăsam acolo. Micuţul Buddy se obişnuise aşa, fiindcă văzuse că ea n-are cu cine se duce. Locuia o ţară mai la vale de Biserica Creştină din Middleton. O bătrână cu pălăriuţa ei pentru biserică şi un băieţel cu o cravată-şnur, prinsă cu o agrafă, ţinându-se de mână şi mergând pe cărăruie... Era o imagine care-ţi topea sufletul.

Într-o duminică trecem de imnul de început, de prima citanie din Evanghelie şi de prima jumătate de slujbă, dar Buddy şi Esther încă nu apăruseră la biserică. Ne transmitem de la unii la alţii coşul pentru colectă şi-atunci uşa bisericii se deschide brusc. Pe treptele de afară se aude o bubuitură care zdruncină scândurile din veranda bisericii şi uşa se deschide, trântindu-se cu atâta putere, că mânerul de dinăuntru face o gaură în peretele de la vestibul. Cu toate capetele întoarse spre el şi gâturile alea întinse ca să vadă ce-i, micuţul Buddy intră împleticindu-se şi smiorcăindu-se. Aplecat în faţă, strângându-şi genunchii cu mâinile, cu uşa încă deschisă şi cu soarele strălucind puternic în jur, Buddy scânceşte, părul îi atârnă peste ochi, iar el încearcă să-şi recapete suflarea. Nu mai are cravata-şnur. Poulelo cămăşii albe îi atârnă afară din pantaloni.

Reverendul Curtis Dean Fields zice:

— Vrei, te rog, să închizi uşa?

Iar Buddy suspină şi răspunde:

— E muşcată.

Îşi trage sufletul atât cât să poată zice:

— Bunica Esther. E bolnavă rău.

Fiindcă-i vreme friguroasă, mă gândesc la o haită de câini şi că, poate, o fi muşcat-o vreunul. Câinii sălbăticiţi.

Şeriful Bacon Carlyle: Nu mi-o luaţi în nume de rău că vă spun, da' nici un Casey n-a plătit vreodată ca să repare

gaura aia făcută de Rant cu mânerul uşii în peretele bisericii. Chiar dacă acceptăm că a făcut-o *accidental*.

Irene Casey: Buddy zice că pe Esther a muşcat-o un păianjen. Din câte se pare, o văduvă neagră. Buddy şi cu bunică-sa mergeau, ajunseseră pe la jumătatea drumului, şi atunci ea s-a oprit, a încremenit pe loc, iar braţul i s-a muiat. Esther ţipă „Doamne!" şi îşi smulge pălăria din cap cu amândouă mâinile, iar acele pălăriei îi smulg panglicile din părul ei cărunt. Buddy zice că s-a auzit ca şi cum ai rupe un ziar în două. Pălăria ei de duminică, neagră şi rotundă, mare cât o cutie cu săruri de baie. Cu o mişcare largă a braţului, îşi azvârle pălăria pe jos. Pantofii de duminică ai lui Esther fac amândoi una cu pământul bucata aceea de satin negru. Pantofii ei negri, ajunşi cenuşii de la praf. Un nor de praf se ridică în jurul hainei ei negre. Poşeta i se agită în cealaltă mână şi femeia îi face semn lui Buddy să se dea înapoi, zicând:

— Să n-o atingi cumva!

Prinse în acele de la pălărie şi smulse din rădăcină: smocuri dese din părul cărunt al lui Esther.

Cu singurul pantof de duminică rămas în picior, Esther izbeşte pălăria cu călcâiul iarăşi şi iarăşi, apoi amândoi se apleacă şi se uită.

Una cu praful şi pietrişul, cu vălu' făcut terci şi cu satinu' ferfeniţit, abia întinzându-şi un picior, mişcând dintr-un picior, se vede un păianjen. Un păianjen de un negru prăfos, cu o clepsidră roşie pe burtă.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Soră bună cu păianjenul-buton din Africa de Sud, din genul *Latrodectus*, inclus în familia de păianjeni *Theridiidae*, văduva neagră îşi ţese pânza în locuri izolate, cum sunt dulapurile de haine nefolosite ori latrinele din afara casei. Până când instalaţiile sanitare de interior au ajuns predominante, muşcăturile făcute de văduva neagră

se găseau de obicei pe fesele ori organelo genitale ale victimelor. În ultima vreme păianjenul e predispus să muşte atunci când e prins între un obiect de îmbrăcăminte şi pielea victimei – de exemplu când îşi face adăpostul într-un pantof sau o mănuşă purtate rareori.

Irene Casey: Bunica Esther îşi atinge creştetul, îşi pipăie cu buricele a două degete şuviţele de păr, dându-şi buclele într-o parte, apoi în cealaltă, până ce atinge un loc care o face să caşte gura larg şi să închidă tare ochii. Când îi deschide, zice Buddy, ochii bunicii clipesc printre lacrimi.

Îşi desface poşeta şi pescuieşte de-acolo o batistă. Când şi-o apasă pe creştetul capului, zice Buddy, şi când se uită la batistă, văd amândoi un punctuleţ roşu, de sânge proaspăt. Şi atunci Esther i-a zis „Fugi cât de repede poţi şi du-te de-l adu pe tăticu'". Esther Shelby s-a lăsat apoi într-un genunchi, apoi în fund, iar apoi s-a întins cu totul pe jos, pe marginea drumului, zicând: „Băiete, fugi repede!"

Echo Lawrence: Rant zice că bunică-sa i-ar fi spus: „Fugi repede, de' dacă nu eşti destul de rapid, să ţii minte că eu tot te iubesc..."

Cammy Elliot (☼ *prietenă din copilărie*): Să mor dacă mint, fin'că nu mint, da' câinii din Middleton se făceau şi mai sălbatici când bătea vijelia. O vânteasă adevărată şi toate tomberoanele de gunoi zburau. Câinilor tare le mai plăcea.

Prima lecţie de-o învaţă o fată în clasa a şasea e ce nu poate digera o fosă septică. Orice gunoi femeiesc ai avea, trebuie să-l înfăşori în ziar şi să-l îngropi cât mai adânc în gunoi. Când vidanjorul vine să-ţi cureţe ghena şi găseşte şi altceva decât gunoi natural, te încarcă la preţ.

Sigur, când vântul dărâmă câte un tomberon, în funcţie de gospodărie, te trezeşti cu tampoane folosite zburătăcind peste tot. În zilele alea cu vânt parcă toate fotele au venit

de la Lacul Roşu. Şervetele şi batiste zboară aiurea, în roiuri, purtate de vânt. Înfăşurate cum sunt şi fără ziarul ce le învelea, scot la iveală pete de sânge închegat, de care s-au lipit fire de nisip şi cochilii de scoici. Şi seminţe de iarba-vântului. Cu fiecare tomberon care se răstoarnă, roiul acela de sânge închegat se face tot mai mare şi mărşăluieşte încotro îl poartă vântul. Până ce dau toate de un gard. Sau de un cactus.

Cartuş Dunyun: Rant auzea haita de câini lătrând şi hămăind îndârjiţi. Nu voia să-şi lase bunica acolo, dar ea îi spusese s-o ia din loc.

Cammy Elliot: Pe cuvântu' meu! Un gard obişnuit, cu trei rânduri de sârmă ghimpată, care arăta ca pomu' de Crăciun cu toată bumbăcăria aia albă în el. Apropie-te mai mult şi o să vezi şi prezervativele zăcând înfipte acolo, ca o grămadă de baloane dezumflate de la vreo petrecere. Flutură acolo aşa, verzi, gri sau azurii, şi fiecare maţ are câte-un pic de jeg elb ce atârnă greu la capăt.

Vezi acolo, umflate de vânt şi înfipte în ţepii ăia ascuţiţi de sârmă tăioasă, tampoane pentru chiloţi tanga şi din cele mari, cu aripioare, pentru zile cu scurgeri zdravene. Prezervative netede şi cu striaţii. Mărci de prezervative şi de tampoane de femei cum n-ai văzut niciodată pe raft la băcănia Trackside.

Sânge vechi şi cheaguri atât de negre, că ar putea fi smoală de pe şosele. Sânge maroniu cum e cafeaua. Sânge roz diluat. Spermă opărită, ajunsă aproape limpede şi apoasă.

Pentru cei mai mulţi – şi mai ales pentru bărbaţi – sângele-i sânga, dar ţi-ar fi tare, tare greu să găseşti două tampoane la fel pe un kilometru de gard din sârmă ghimpată.

Ici şi colo o să dai de păr pubian. Blond, castaniu, cărunt. Numa' să se pornească odată un vânt zdravăn şi gata, tot

poporul din Middleton atârnă în văzul lumii, ca păsările pe un fir de telegraf. Ca-ntr-un panou de informare pentru tinerii agricultori veniți la târgul comunal.

Șeriful Bacon Carlyle: Dacă vrei să știi părerea mea, partea a mai proastă era că îți țineai câinii în casă. Lumea nici nu trebuia să vadă măcar slobozu' și sângele atârnând acolo, pe sârma ghimpată, ca să știe că vântu' a dat de-a dura gunoiul culva. Câinii o luau razna, scheunau și scurmau la pragul ușilor, zgâriau văruiala și zgrepțănau covoarele, vrând s-ajungă la mirosul ăla așa de slab, că doar un nas de câine putea să-l simtă.

E altceva decât atunci când se cer afară ca să-și facă nevoile. Câinii simt după miros toate gumele și dopurile alea de păsărici care flutură în vântul fierbinte și imediat încep să le curgă balele.

Doamne ferește să deschizi cumva ușa! Cei mai mulți oameni se reped direct la telefon, dau vina unii pe alții pentru toată mizeria și cheamă pe altcineva să vină și s-o strângă.

Cammy Elliot: Pământul pe-aici e așa de plat, că oamenii pot vedea de oriunde până oriunde, doar să vrea să arunce o privire. Oamenii obișnuiți au prea multă demnitate ca să se apuce să înfrunte o Tornadă a Sexului. Nimeni nu vrea ca toată comunitatea să îi vadă cum atau să își culeagă rușinile ca pe niște roșii ce tocmai s-au copt.

Ori și le strânge fiecare pe ale lui, ori n-o face nimeni.

E mereu o ditamai confruntarea. Bunul-simț ajuns în impas.

Mary Cane Harvey (🎓 *profesoară*): Dacă n-aș mai preda încă, Doamne, ce povești v-aș putea spune despre Buster Casey. Un tânăr excepțional.

Șeriful Bacon Carlyle: Nu uitați că unii, inclusiv FBI-ul, ziceau că bunica lui, Esther, a fost prima victimă a lui Rant.

Mary Cane Harvey: Buster n-a luat niciodată mai mult de șase la nici un curs de limbă sau de arte, dar aveai permanent senzația aceea că ți-ar fi putut construi o lume întreagă numai din bețișoare, pietricele și cele câteva cuvinte pe care le învățase. Era ceva ce s-ar putea compara cu meșteșugul făuririi machetelor la scară, pe care îl practică bărbații în închisoare sau marinarii în călătoriile lor de pe vremuri, care durau luni întregi. De exemplu, replici exacte ale Vaticanului construite din bețe de chibrit sau Acropolele înjghebate din cubulețe de zahăr lipite între ele. Sunt opere de artă făcute cu materiale și unelte puține, dar care, în schimb, cer cantități enorme de timp și de concentrare. Monumente ale răbdării.

Bodie Carlyle: Să vedeți cât de popular a ajuns Rant până în ultimul an de liceu. Într-o noapte câinii noștri se apucă de urlat și de scurmat la ușă. Bătea vântul și era clar ca lumina zilei că-i vorba de o Tornadă a Sexului.

Rant apare și bate la ușa de la bucătărie. În timp ce mama vorbește la telefon, învinovățind în dreapta și-n stânga, Rant îmi face semn cu mâna să ies din casă. Cară o geantă de iută goală, aruncată pe un umăr.

Când vede gentoiul ala, mama clatină din cap înspre mine că nu. Dar eu mătur din cale câinele cu un șut și mă strecor după Rant prin întunericul de-afară, cu vântul răvășindu-ne părul și ridicându-ne într-o parte gulerul de la cămașă.

La gard un ghemotec de căptușeală albă flutură în vânt, agitat și plin de viață ca un iepure în capcană. Prezervativele se zbat ca niște limbi cenușii, pline de scuipat. Rant trage de unul, îl sceate de-acolo, îl duce la nas, ținând slobozul acela, tot numai clăbuci, mult prea aproapa de buza de sus, și îl adulmecă. Zice:

— Reverendul Curtis Dean Fields.

Zâmbește și zice:

— Aș recunoaște oriunde duhoarea asta.

Rant azvârle mizeria aia la el în geantă. Culege un tampon de păsărică, unul cu doar o picătură mică-mititică de roşu în mijlocul pernuţei aceleia albe. Roşul ăla, care pare negru în lumina lunii, Rant îl amuşină şi se încruntă.

Amuşină iar, de data asta cu ochii închişi, şi spune:

— E LouAnn Perry, cum să nu, dar cred că a început iarăşi să ia pastilele alea cu fluorură...

Rant îmi întinde punctuleţul ăla roşu, dar eu scutur din cap.

Înainte să apară cineva decent care să ne ajute, Rant culege tot de pe gardul nostru din spate şi ghiceşte toate sulele şi păsărelele în cauză.

Mary Cane Harvey: Sunt atat de puţine lucruri care să-i stimuleze pe tinerii din Middleten! Viaţa socială e centrată în jurul bisericii şi al evenimentelor şcolare. Casa Fermierului găzduieşte câte o întâlnire la fiecare sfârşit de săptămână, uneori şi câte un concurs de gătit prăjituri pe la începutul primăverii şi un târg de meserii care se ţine în timpul vacanţei de vară. Sau mai aranjează şi Micuţii Cercetaşi ceva cu câte o casă bântuită prin preajma Halloweenului, ca să strângă fonduri.

Bodie Carlyle: Rant Casey avea un miros ca de câine. Un copoi uman. Putea să ia urma la oricine şi la orice. Cum rămânea pe-afară până seara târziu, putea mirosi chiar şi mai bine. Fiind cel mai popular băiat din şcoală, ştia numele ce se ascundea în spatele fiecărui miros. Şi, până a ajuns în clasa a douăşpea, toate talentele astea au ajuns să lucreze laolaltă în folosul lui.

— Uite la asta, zicea Rant şi-mi arăta o perniţă albă cu o floare măruntă, roşie, în mijloc.

Micuţă cât o viorea.

Fără ca s-o adulmece măcar, zicea:

— Domnişoara Harvey, la ora de Engleză.

Urletul câinilor invizibili, purtat de vânt, se strecura pe lângă noi.

Îşi dădea seama că e domnişoara Harvey după forma aia roşie.

— Face o „urmă de păsărică", zicea Rant, înconjurând cu un deget marginea petei roşii. E de o sută de ori mai personală decât o amprentă.

Pata, mai zicea el, arată exact ca un sărut aplicat cu părţile ei dintre picioare.

Nu era cazul să întrebi cum de ştie Rant ce formă au părţile respective la domnişoara Harvey. Aşa cum se văd urmele de animale pe zăpadă sau nisip, tot astfel putea şi el să-ţi deseneze urma sărutului unei largi varietăţi de păsărici locale. De baştină sau doar în trecere. Doar văzând până unde era rulat un prezervativ, Rant putea să se prindă de pe ce sulă ieşise.

Undeva departe, la geamul bucătăriei casei mele, se vedea silueta mamei stând lângă chiuvetă, cu un cot ridicat şi împins într-o parte şi cu mâna ţinând conturul telefonului, pe care îl apăsa într-o parte a capului, peste păr. Poate că ne privea. Probabil că ne privea.

Rant a cules încă un ghemotoc alb, pătat cu ceva întunecat. L-a amuşinat şi s-a uitat în spate, spre casa mea.

L-am întrebat:

— Al cui e? şi am arătat cu capul înspre sângele acela vechi.

Urma asta nouă de păsărică, o corolă mai mare decât cea a domnişoarei Harvey, era cât o floarea-soarelui dacă o comparai cu micuţa viorea.

Şi-atunci Rant a deschis geanta şi a zis:

— Las-o baltă.

— Nu, pe bune! am zis eu şi am dat să apuc şomoiogul. Lasă-mă să-l mires.

Rant a azvârlit pata aia mare cât o floarea-soarelui în geanta lui de iută. S-a dat un pas mai înceio, îndepărtându-se de gard, şi a spus:

— Sunt aproape sigur că e de la maică-ta.

Mama ne privea. Cu urechea la telefon, căutând în continuare să dea vina pe cineva.

Când o porneam așa cu Rant Casey, de obicei timpul se oprea în loc. Iar momentul ăla a fost unul din cele în care timpu' a-nțepenit. Momentul ăla, blestemat să mi se repete iarăși și iarăși în cap! Stelele alea, aceleași stele de mâna a doua, la care lumea tet își mai pune dorințe. Luna din seara asta, exact la fel ca luna de atunci.

Șeriful Bacon Carlyle: În timpu' care i-a trebuit lui Rant Casey ca să alerge pân' la biserică și cât ne-a luat nouă ca să ne-ntoarcem la bătrâna Esther, băitele de câini dăduseră deja peste ea. Peste mama lui Irene. Au mai lăsat din ea pe-acolo pe jos ceva tare urât la vedere.

Bodie Carlyle: N-am avut niciodată tupeul să-l întreb pe Rant Casey dacă i-a tras-e vreodată maică-mii.

4. Stele false

Echo Lawrence ((***vânător de buşeli***): Înainte ca Rant să meargă la grădiniţă, dar după ce începuse să doarmă într-un pat normal, mama lui îl punea să se culce zi de zi din momentul când limba mică a ceasului din bucătărie era la doi până ce ajungea la trei. Fie că îi era somn ori nu, Rant trebuia să stea în patul ăla de sus, din camera lui de la mansardă, cu perna sprijinită de perete. În pat, ţinea în braţe un iepure din cârpe căruia-i zicea „Ursu".

Închipuie-ţi momentul în care mami şi tati te văd pentru întâia oară ca pe altceva decât o versiune mititică şi drăguţă a lor. Tu asemenea lor, dar cu îmbunătăţiri. Mai bine oducat. Nevinovat. Şi-apoi închipuie-ţi momentul în care încetezi să mai fii idealul lor.

Dacă soarele strălucea, iar Rant auzea câini lătrând pe-afară, zicea:

— Ursu' vrea să se joace...

Când nu era obosit, Rant spunea:

— Da' lu' Ursu' nu-i e somn...

Ruby Elliot (☼ ***vecină din copilărie***): Fetele de-au fost la şcoală cu Irene Shelby ştim noi că Buster Casey fu cât p-aci să uici nu se nască. Irene avea nu mai mult de treişpe ani când s-a luat cu Chester şi paişpe când a apărut copilu'. Ca să fiu sinceră, Irene nu era din cale-afară de fericită că era singura fată din clasa a noua cu burta umflată şi care alăpta.

Edna Perry (*vecină din copilărie*): Să te juri că nu zici la nimeni ce-ţi spusei, da' să ştii că, până să apară Buster, Irene îi tot dădea din gură despre cum i-ar plăcea ei să picteze tablouri şi să cioplească statui. Nu şi-a dat niciodată seama exact de care soi. Tot vrând ea să scape de plodul ăla, a ajuns până la doctorul Schmidt. S-a dus la reverendul Fields, la biserica din Middleton, şi-a cerut voie să-l lepede. N-a mers nimica şi chiar mămică-sa, Estber Shelby, i-a zis că ăla micu' o să fie blestemul întrupat al Diavelului.

Echo Lawrence: Aşa, şi Irene îşi lipea huzele de fruntea lui Rant. Stătea pe marginea patului său, ameninţa cu degetul iepurele de jucărie şi zicea:

— Da' tot trebuie să dormim puţin.

Şi mai zicea:

— Hai să numărăm stelele până ce adormim.

Mama lui Rant îl punea să numere: unu, doi... Şi el număra toato abţibildurile cu stele ce erau lipite pe zugrăveală. Patru, cinci, şase, timp în care ea ieşea din cameră încet, mergând cu spatele, şi închidea uşa.

Ruby Elliot: Da' şi Esther şi-a făcut copilul, pe Irene, cam tot la vârsta aia. Zău că nu mint! Chet Casey a fost singuru' suflet care l-a ajutat pe micuţul Rant să vină pe lume. Până la urmă Chet şi Irene s-au căsătorit, numai că ea a trebuit să se lase de şcoală. Azi lumea vode pe ce caie a apucat-o Buster Casey, boleşniţa care-a stârnit-o, şi-i greu să nu pricepi că Irene a dat-o-n bară cu el.

Echo Lawrence: În ora aia cât Rant stătea singur, cu privirea ridicată în tavan, fără să se uite undeva anume, degetul lui explora lumea caldă şi adâncă dinăuntrul capului său. În fiecare zi, la ora două, Rant zăcea intins acolo şi se scobea în nas. Pescuia gogoloaie gumoase de muci şi le răsucea între două degete până ce mucii se făceau negri. Mingiuţa aia neagră de muci îi stătea lipită de arătător,

apoi de degetul mare, fără să cadă niciodată, indiferent cât de tare ar fi scuturat mâna. Şi el lua şi lipea fiecare mingiuţă neagră de muci pe perete, deasupra pernei, unde văruiala albă era de-acum împestriţată cu dâre întunecate. Imprimată cu un model de biluţe de muci turtite. Pictată cu vârtejuri şi onduleuri, cu o mie de copii ale amprentelor micuţe lăsate de Rant. Suveniruri din călătoriile făcute înăuntrul propriei ţeste. Mereu acelaşi portret cu indexul mâinii drepte a lui Rant. Curcubeul ăla bălţat, pictura aia murală făcută din puncte negre se tot lăţea şi se întindea pe măsură ce braţele lui de cepil se lungeau. Mucii uscaţi de lângă pernă erau acum doar nişte pete negre, rămăşiţe prăfuite din vremea când era foarte mic. Cu o sută de aţipeli mai târziu, punctele alea se făcuseră cât stafidele şi se întindeau în lung şi în lat până unde putea să ajungă Rant cu mîna când stătea lăsat pe spate, cu capul pe pernă.

Tavanul de la dormitorul lui din copilărie i-l umpluse Irene Casey cu modele sclipitoare, în formă de stea, care luceau verzui când stingeai lumina.

Capătul patului era un cer de noapte în negativ. Acolo punctele negre şi lipicioase închipuiau alte constelaţii. Până în ziua aceea Rant n-a văzut vreo diferenţă acolo.

Edna Perry: Dacă poţi să ţii un secret, să ştii că prima viaţă pe care a det-o peste cap maniacu' ăla de Rant Casey a fest a lui Irene. Primul viitor luminos căruia el i-a pus capăt înainte de toate a fost ul maică-sii.

Echo Lawrence: La acea oră două când Rant a încetat să mai fie un îngeraş, maică-sa l-a învelit bine în aşternuturi, ca să-şi facă somnicul lui obişnuit. Aplecându-se peste perna lui, l-a pupat pe micuţul ei Buddy de somn uşor. Faţa lui rotundă era afundată în pernă. Genele lungi ale lui Rant se vânturau peste obrăjorii săi roz.

Dacă te uiţi la pozele ei vechi, vezi că Irene Casey e tare drăguţă. Nu doar tânără, ci şi drăguţă, în felul ăla în care

arăți când fața ți-e netedă, iar pielea din jurul ochilor și huzelor ți-e relaxată, drăguță în felul ăla în care arăți numai când îl iubești pe omul care-ți face poza.

Mama lui Rant e o mămică relativ tânără acum, când își apasă buzele moi pe fața lui, lângă ureche. Ea e răsuflarea, e șoapta cu iz de țigară ce-i spune „Somn ușor". Mirosul de bomboane ul șamponului el. Mirosul de flori al cremei de față.

Răsuflarea ei, ce zice:

— Ești micuța comeară a mămichii.

Zice:

— Ești îngeraşul nostru.

Mai toate mamele vorbesc cam așa în momentul când sunt încă una cu copilul lor.

— Ești bărbățelul perfect al mamei...

Momentul ăla, de dinainte de povestea cu ochii de vacă, mușcăturile șarpelui cu clopoței și erecțiile din liceu, e ultimul în care Rant și cu mămica lui mai sunt atât de apropiați. Atât de îndrăgostiți unul de ultul.

Momentul ăla: sfârșitul a ceea ce ne dorim să dureze o veșnicie.

Dr. David Schmidt (☼ ***medic în Midleton***): În opinia mea, cei doi Casey nu prea erau făcuți să fie părinți. Știu din experiență că mulți tineri își privesc nou-născuții ca pe o farsă ce li s-a făcut. Poate chiar ca pe o pedeapsă. Un hebeluș există așa, pur și simplu. Nu-i făcut din crom, ca să-l învârți ca pe-o cheie franceză. Un hebeluș n-o să facă să-ți cadă din cer o slujbă într-un birou cu aer condiționat.

Chet Casey se uita la copilașul acela ca și cum ar fi fost, concomitent, cel mai mare dușmun și cel mai bun prieten al său.

Echo Lawrence: Atunci, la somnicul ăla, mama lui Rant se apleacă așa, peste pat. Îi trece degetele prin păr, peste frunte, iar ochii lui verzi și strălucitori se ridică spre ea –

ochii aceia prea mari pentru fața lui. Ochii cu care numără stelele.

Ea se ridică și dă să se întoarcă în bucătărie, în grădină ori la televizor, dar uite că mama tânără și drăguță a lui Rant se oprește brusc. Stând încă pe jumătate aplecată peste pat, se uită la bucata de perete de deasupra pernei lui, mijește ochii, clipește iute și încearcă să distingă ceva pe ipsos. Buzele i se întredeschid. Ochii ei cenușii clipesc și tot clipesc, ațintiți în perete, iar bărbia ei drăguță și ascuțită i se lasă în piept. Întinde o mână în față, cu un deget puțin ridicat și cu unghia pregătită să răzuiască ceva de pe vopseaua albă. Și cu o cută pe pielea ei netedă, între sprâncenele încruntate.

Rant se foiește în pat și își arcuiește spinarea, ca să se uite și el.

Mama lui spune:

— Ce-i asta...?

Iar unghia ei dă de ceva, un cocoloș negru, un gogoloi, o umflătură din ceva aproape moale, o stafidă stâlcită, care se desprinde și cade pe pernă, lângă capul lui Raut. O amprentă mititică și neagră, ajunsă chiar lângă fața lui.

Mama lui Rant își rotește privirea, ca să urmărească răspândirea prin cameră a punctelor negre, a roiului de biluțe ca de gumă ce alcătuiesc spirale până aproape de capul lui Rant de pe pernă.

Cum avea Rant obiceiul să spună:

— Unii sunt pur și simplu născuți oameni. Noi, ceilalți...

Cumva, suntem cu toții la fel. După o clipă vedem cu toții mucii uscați. Recunoaștem cu toții senzația aia lipicioasă atunci când o atingem pe sub mese și scaune.

Reverendul Curtis Dean Fields (☼ ***pastor, Congregația Creștinilor din Middleton***): N-a existat păcat pe care să nu-l comită micul Rant. Nu, micul Buddy a fost suficient de păcătos la viața lui cât să fie de ajuns pentru toată familia.

Echo Lawrence: Şi iată aici unul din momentele alea care durează cât tot restul vieţii. O scenă care i-a trecut lui Rant prin faţa ochilor înainte să moară. Timpul îşi încetineşte mersul, se opreşte, s-a oprit, a înţepenit. Asta e singura insulă pe care o găseşti în oceanul vast şi ceţos al copilăriei.

În anii cât durează momentul ăla mama lui Rant stă schimonosită la chip, toată numai zbârcituri. Cu pielea feţei transformată în muşchi. Cu buzele retrase şi subţiate, ce dezvăluie lungimea completă a fiecărui dinte de dincolo de gingiile mov. Cu genele zbătându-i-se şi tremurând. Cu mâinile veştejite, transformate în gheare. În veşnicia momentului ăla tânăra drăguţă, aplecată deasupra patului său, îşi îndreaptă proaspătul ei chip de cotoroanţă spre el şi zice:

— Tu...

Înghite în sec, cu beregata săltându-i înăuntrul gâtului subţire. Zgreapţănă peretele murdar cu ghearele ei bătrâne şi spune:

— Tu eşti...

Întins pe spate, Rant s-a răsucit, ca să-şi vadă bucuria ochilor lui, colecţia lui.

Trăim cu teţii momentul ăsta, când ai noştri ne văd pentru prima oară ca pe cineva care o să crească şi n-o să fie ca ei.

Stelele false ale lui Irene, lipite pe tavan, şi creaţia murală, cu muci adevăraţi, a lui Rant.

Mândria lui, ajunsă ruşinea ei.

Logan Elliot (☼ ***prieten din copilărie***)**:** Zău că-i aşa. Puştiu' ăla, Casey, nu făcea nimic ieşit din comun, dacă nu pui la socoteală scosul rădăcinilor şi arderea punţilor.

Cartuş Dunyun (((***vânător de buşeli***)**:** În asemenea perioade arăţi ca un experiment ratat, pe care părinţii tăi vor fi nevoiţi să-l suporte tot restul vieţii lor. Ca un tort cu

petardă. Iar mămica și tăticul tău arată amândoi ca un Dumnezeu prea retardat ca să modeleze ceva mai bun decât tine.

Pe măsură ce crești, devii dovada vie a limitărilor părinților tăi. Devii capodopera lor ratată.

Echo Lawrence: Mama lui s-a uitat în jos, către Rant, de la înălțimea ei completă, căci stătea în picioare, și a spus cu o voce cavernoasă, pe care Rant n-o mai auzise nicicând, o voce care urma să răsune înăuntrul lui pentru tot restul vieții:

— Monstru mic și dezgustător.

În după-amiaza aceea Rant a încetat să mai fie pentru mama lui ceea ce era pentru el Ursu'. În momentul acela s-a născut el do fapt. E începutul lui Rant ca persoană reală.

Pentru prima dată do când era pus să se culce după-amiaza, Rant a adormit buștean.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Smith (((*istoric*): La următoarea cină de Ziua Recunoștinței, după ce văduva neagră o înțepase pe bunica Esther, ucigând-o, Irene Casey și-a părăsit scaunul din bucătărie. Numai că următoarea persoană ce aștepta la rând pentru un loc la masa adulților era străbunica lui Rant, Hattie. Succesiunea moștenitorilor era la fel de clară ca și numele și datele înscrise pe interiorul Bibliei lor.

Cartuș Dunyun: Păi, să nu te ia cu fiori? Până să se termine Ziua aia a Recunoștinței, pe străbunica Hattie o apucă bâtul și scărpinatul. Blana de vulpe pe care o poartă la fiecare ocazie – adică două sau trei pioi de vulpe, cu tot cu blestematele lor de capete și picioare împăiate, prinse în așa fel încât să-i înfășoare gâtul –, căcatul ăla colcăie de purici.

E mai mult decât înfiorător. La niște oameni așa de bătrâni le e de-ajuns o adiere de vânt ca să-i omoare. Un șold rupt. O înțepătură de albină. O amărâtă de înghițitură

de ton stricat. Muşcăturile de purici, ca şi alea de păianjeni văduva neagră, nu-s decât o altă parte naturală a minunatului stil de viaţă câmpenesc. Ar fi putut să fie hârciogi, marmote sau şoareci de câmp, iepuri, oi sau popândăi pestriţi, dar ceva din mediul ăla natural tot şi-a lăsat în urmă puricii. Mai întâi bunica Hattie s-a plâns că o ustură gâtul şi că o doare capul. Că o doare stomacul. Că nu mai poate să respire ca lumea. După o oră de stat în spital, moare de pneumonie.

Din însemnările de teren al lui Green Taylor Simms: Ultima infecţie cu bacteria *Yersinia pestis*, transmisă de şobolani, a avut loc în Los Angeles între anii 1924 şi 1925. A fost pusă în legătură cu obiceiul de a distruge coloniile de câini de prerie prin introducerea unor animale infestate cu boala. Până prin anii '30, 98 la sută din populaţia de marmote era distrusă, iar restul de 2 la sută rămâne şi astăzi purtătoare asimptomatică de ciumă bubonică.

Echo Lawrence: De obicei se trezea ţipând. În coşmarurile lui, spunea Rant, vălul mic şi cochet al bunicii, bucata aia de dantelă neagră, începoa să-şi schimbe forma. Pălăria părea să capete viaţă, să se rupă singură în bucăţi, iar fâşiile negre i se târau pe obraji, înţepându-l, în vreme ce bunica Esther urla. În visele alea Rant auzea şi nişte câini care lătrau, dar nu vedea nici unul.

Şeriful Bacon Carlyle (☹ *duşman din copilărie*): Visele alea erau sentimentul lui de vinovăţie, atât şi uimic mai mult. Fin'că le-a omorât pe bătrânele alea. Fin'că şi-a răspândit boala.

Cartuş Dunyun: În fiecare an cam douăzeci de oameni dau peste câini de prerie ori hârciogi infectaţi cu ciumă. Da, ghemuleţele alea pufoase, care arată aşa da drăguţe în

documentarele despre natură. Li se umflă ganglionii limfatici, li se înnegresc degetele de la mâini și de la picioare și mor. Oamenii, vreau să zic. Nu ghemulețele pufoase.

Echo Lawrence: Ia du-te și întreab-o pe Irene Casey de peretele din dormitorul lui Rant. Până la urmă a pus tapet. Pentru ea mucii uscați erau ceva mai rău decât azbestul.

Chiar și când Rant a ajuns adult, peretele de deasupra patului lui, din propriul său apartament, nu era tocmai lucrul pe care să fi vrut să-l atingi.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Din câte țin eu minte, am pus tapet în dormitorul lui Buddy când el mergea pe trei sau patru anișori. Un model cu cowboy care prind cai cu lasoul și niște cactuși pe un fond maro, ciocolatiu, ceva care să ascundă murdăria. Al naibii de întunecat, dar foarte practic pentru un dormitor de băiat.

Restul, adică povestea cu peretele plin de muci uscați... asta nu s-a întâmplat niciodată. Buddy a fost un copil frumos. Un adevărat îngeraș. I-am lipit steluțe pe tavan, asta așa-i, niște abțibilduri din alea care lucesc în întuneric, cu cowboy mici sub stele. Asta-i adevărat, de' restul... Nu mi-aș fi numit niciodată copilașul monstru sau blestem al Diavolului.

Iar Buddy n-ar fi povestit nimănui așa ceva.

5. Arta invizibilă

Bodie Carlyle (☼ *prieten din copilărie*): Cu câteva săptămâni bune înainte de Duminica Paștelui, puteai să simți deja mirosul de oțet de pe mâinile doamnei Casey, mai rău decât în perioada când se pun murăturile. Doamna Casey punea o oală cu apă la fiert. Mai întâi ca să fiarbă ouăle tari. După aceea punea la fiert încă o oală de apă cu oțet, adauga niște resturi crâmpoțite, ca să dea culoare, și vopsea ouăle.

Alde Casey aveau casa la țară, dar își cumpărau puii gata tăiați. Cel mai rău lucru pe care-l poți spune despre gopodăria cuiva e că-și cumpără ouăle, dar doamna Casey asta și făcea. Numai din cele albe. Ouă Leghorn. Cele mai multe cu ocazia Paștelui.

Dacă intrai prin ușa de plasă de la bucătăria familiei Casey, scâârț... *poc*, o găseai pe doamna Casey așezată, cu amândouă coatele pe masă. Cu ochelarii de citit căzuți pe vârful nasului. Cu capul lăsat pe spate. În mijlocul mesei, o lumânare aibă și groasă, ca alea din biserică, ce ardea cu un miros de vanilie. Împrejurul flăcării lumânării, o băltoacă limpede de ceară topită. Doamna Casey băga un ac de brodat în ceara aia și cu cealaltă mână apuca un ou. Ținându-l de amândouă capetele cu degetul mare și cu arătătorul, ca să-l poată întoarce, scria cu ceară topită pe coajă.

Nu te puteai abține: trebuia să te oprești și să te uiți.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms ((***istoric***) **:** Cei tineri își pun pe pereți oglinzi. Cei mai în vârstă, tablouri. Și, dacă-mi permiteți o observație meschină, locuitorii din așezările rurale expun obiecte lucrate manual, produse din acelea dubioase făcute din timp liber, abilități motorii reduse și materiale textile ieftine.

Bodie Carlyle: Cum se făcea invizibilă, precum cerneale spionilor, uumai doamna Casey putea să spună unde anume dispărea ceara albă pe ouî alb.

Soba era plină și diu fiecare vas ce clocotea venea alt miros. Cepe. Sfecle. Spanac verde. Duhoare de varză roșie. Cafea neagră. Plus mirosul de oțet. În fiecare vas, altă culoare: galben, roșu, verde, albastru ori maro. Totul fierbea până ce căpăta culoarea apei în care era pus pe plită. Nici vorbă de prânz.

Și atunci, uitându-se cruciș direct în lungul nasului și stând atât de concentrată asupra cerii, că gura ei, dată cu ruj roșu în fiecare zi din an, rămânea căscată, spunea:

— Dacă voi doi mestecați cumva smoală, scuipați-o.

Și mai spunea:

— Vedeți că sunt niște biscuiți pe sobă.

Io și cu Rant.

Dacă zăboveai pe-acolo îndeajuns de mult, putea să înceapă să spună cum reușea ceara să împiedice vopseaua să se prindă de ou. Lângă cot avea niște ouă fierte tari, care păreau încă albe, dar de fapt erau decorate pe jumătate prin locuri unde vopseaua nu se mai prindea. Numai privind-o și puteai să uiți liniștit că afară te așteaptă un mușuroi de furnici. Sau un raton mort. Ba chiar și o cutie de chibrituri din lemn.

Chiar să-ți fi fost foame la prânz, și tot te trezeai vârându-ți nasul în lucrătura cu ouă a doamnei Casey.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Faptui că atât de multe culturi practică o formă de artă

meticuloasă şi totuşi efemeră pe post de ritual spiritual, rugăciune sau meditaţie e extrem de fascinant.

Bodie Carlyle: Într-o bună zi, cum stătea cu coatele pe masă, băgând cu o mână acul de brodat în ceară şi cu cealaltă apucând ouăle, fără să se uite la Rant sau la mine, doamna Casey spune:

— Ia un ou sau ieşi afară.

Apoi:

— Mă faci să mă enervez.

Doamna Casey ne-a dat la amândoi câte un ac şi un ou rece, fiert, şi ne-a zis să nu zgâlţâim masa.

— Puneţi-vă ceva în gând, a zis oa.

Şi dup-aia ne-a arătat cum să înmuiem vârful de ac în lumânare şi să punem pe coaja albă a ouălor Leghorn de la prăvălie un strop de ceară curată.

— Desenaţi-vă ideea cu acul, a zis ea.

Pic cu pic. Alb pe alb. Invizibilă. Un secret.

Şi Runt zice:

— Zi-mi tu. Eu nu ştiu ce să desenez.

Iar mama lui îi spune:

— O să-ţi vină ceva-n cap.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Fie că-s ouă încondeiate din Croaţia sau mandale de nisip de-ale budiştilor tibetani, scopul lor comun este să obţină cumva o concentrare intensă şi o absorbţie completă a atenţiei artistului. În ciuda naturii fragile a obiectului artistic, procesul devine o manieră de a păşi în afara temporalului.

Bodie Carlyle: Rant, io şi cu doamna Casey stam la masa aia din bucătărie, aplecaţi toţi peste lumânare, cu flăcăruia aia scăldată în soarele do bătea prin fereastră până-n chiuvetă, şi desenam chestii de-alea de le pricepeam doar noi, aşa că nici unul din noi n-a mai simţit că-i e foame.

Nici unul nimic, numa' ceara și ouăle din mână. Chiar și cu oalele alea de verdețuri și ceapă clocotind, cu aburii din bucătărie plini de miros de mâncare, nici unul n-a tresărit măcar atunci când ușa de plasă a făcut scâârț și *poc*... și uite-l pe domnul Casey că se oprește în ușă.

— Ce-avem de prânz? zice el.

— Credeam că mănânci doar la cină, îi răspunde doamna Casey, încă uitându-se chiorâș la oul ei.

Rant s-a oprit, cu oul în mână. N-a mai luat picături de ceară de la lumânare. Mâinile și răsuflarea i-erau înghețate.

Io desenam o ziulică de ceară pe oul meu, un soare cu raze, un copac, casa mea, un nor de ceară pe cer, da' numai eu știam asta.

Și domnul Casey zice:

— Irene.

Apoi:

— Nu-i face asta băiatului.

Iar doamna Casey zice și ea:

— Mi-ai spus c-o să mănânci la cină.

Aplecat peste cuptor, cu nasul în aburii din fiecare oală de pe foc, adulmecându-le, domnul Casey spune:

— Să nu-l smintești.

Încă ultându-se chiondorâș la oui ei, la secretul invizibil al gândului ei, doamna Casey zice:

— Să nu ce?

Rant nu desenează nimic.

Iar domnul Casey face:

— Să nu-l smintești, de s-ajungă să nu se mai însoare.

Și se întinde după castronul cu ouă de pe masă, de lângă cetul ei. Ouăie, cât se poate de aibe, dar de lapt incondeiate pe jumătate, încă de dimineață, cu scrisul ei socret. Arta invizibilă.

— Nu pe alea, spune ea și ochii i se înalță iute, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Dar două ouă-s deja duse, au dispărut în mâna domnului Casey.

Şi-atunci doamna Casey zice, ţipând tare, cât să se-audă şi afară:

— Nu pe alea!

Domnul Casey se întoarce spre fereastră şi... ţac-ţac-ţac, loveşte ouăle de marginea chiuvetei, ca să le spargă coaja.

Io desenez o pasăre de ceară pe cer, zburând invizibilă peste casa mea. Pun picături mititele de ceară în copac şi fac nişte mere.

În ziua aia, la prânz, atuncea am simţit prima oară că se-mpotmoleşte timpul. Lângă Rant şi mama lui, îngheţaţi, cu mirosul de sulf de la ouă, de vopsea cu oţet şi de legume fierte până se fac zdrenţe, vin şi se duc o săptămână, o lună, o sută de zile de naştere. Am stat o sută de ani cu soarele oprit, licărind în geamul de deasupra chiuvetei din bucătărie.

Până şi ceasurile şi-au ţinut răsuflarea.

Domnul Casey a mâncat ouăle, aruncându-şi privirea pe fereastra bucătăriei, iar umbra lui făcea flacăra lumânării dostul de strălucitoare ca să vezi ce-i pe masă. Şi mirosul de sulf de la cojile de ou fiert tare, aruncate la gunoi. A înfulecat ouăle alea două şi dup-ala uşa de plasă a făcut *scâârţ-poc* în urma lui.

Şi apoi soarele s-a mişcat şi a atins pervazul ferestrei. Timpul s-a deştepenit. Limbile ceasului au început iar să se mişte toate.

Şeriful Bacon Carlyle (☼ *duşman din copilărie*): Nu faceţi din Chet Casey vinovatul pentru ticăloşiile făcute de băiatul lui. Eu socotesc că nu te naşti iubind pe cineva. Iubirea-i un meşteşug pe care-l înveţi. E ca şi cum al dresa un câine. E, poate, un talent pe care-l dezvolţi sau nu. Ca pe un muşchi. Şi dacă nu te înveţi să-ţi iubeşti rudele de sânge, atunci n-o să iubeşti niciodată de-adevăratelea. Pe nimenea.

Bodie Carlyle: La primul ou pe care deamna Casey l-a cufundat în vopsea, adică exact în momentul ăla, ne-am

văzut unii altora picturile secrete pentru prima dată pe după-amiaza respectivă.

După ce a învârtit oul meu cu lingura de lemn în oala unde fierbea varza roşie, puţind a oţet şi băşini, l-a scos colorat în albastru. Albastru ca pe cer. Albastru tot, în afară de locurile unde ceara închipuia un copac cu mere, o casă, un nor şi un soare pe cerul albastru. Casa mea, la care voiam să ajung înainte ca domnul Casey să se întoarcă aici.

Scufundându-şi oul propriu în oala cu sfeclă opărită, doamna Casey l-a scos roşu complet. Roşu ca sângele. Roşu cu totul, în afară de reţeaua şmecheră de linii de ceară, complicată ca pânzele de păianjen sau ca draperiile de dantelă. Doar că acolo nu era nici o draperie: erau cuvinte scrise de mână. Îmbârligate ca o poezie dintr-o felicitare de la drăguţul tău. Prea îmbârligate ca să le poţi citi.

Când scufundă oul lui Rant, mămică-sa zice:

— Ce culoare?

— Verde, îi spune Rant.

— Verde să fie, face ea.

Şi plimbă oul prin cratiţa cu spanac nisuros şi cleios. Când scoate oul afară, dârele de ceară îl fac să arate plin de dungi dintr-o parte într-alta. Împărţit în pătrăţele.

Rant atinge oul cu un deget. Îl mai atinge o dată. Îl ridică din lingura în care-l ţine mama lui. Apucându-l între două degete şi de un singur capăt, Rant cufundă un pic oul în vasul cu ceapă clocotită. Vopseaua galbenă.

Îl ridică de-acolo şi îl ţine aşa, jumate galben şi jumate verde. Liniile albe de ceară îl traversează dintr-o parte într-alta, ca liniile alea de pe un glob pământesc de la şcoală.

— E-un ananas frumos, spune doamna Casey.

— Nu-i ananas, îi zice Rant.

Un ou jumate verde, jumate galben, plin de pătrăţele de la liniile de ceară albă. Rant ţine oul verde cu galben între două degete, de amândouă capetele, şi zice:

— E-o grenadă MK2 cu fragmentare.

Încărcată cu TNT granulat, mai spune el. Se poate arunca până la treizeci și cinci de metri. Cu o rază de împrăștiere de zece metri și înveliș de fontă pentru șrapnele. Omoară totul pe o rază de doi metri.

Rant așază grenada pe un prosop de bucătărie, unde celelalte ouă – cel albastru, al meu, și cel roșu, al maică-sii – stau la uscat. Și Rant zice atunci:

— Hai să facem mai multe.

Echo Lawrence (*vânător de bușeli*): Din câte spunea Rant, grădina era teritoriul mamei lui, iar peluza era a lu' taică-său. Irene măsura timpul după florile ce înboboceau. Întâi brânduşele, apoi lalelele, florile de nu-mă-uita, crăiţele, gura-leului, trandafirii, crinii galboni, margaretele şi floarea-soarelui. Spanacul, apoi ridichile, salata şi cartofii noi. Pentru Chester Casey o săptămână însemna timpul ce trecea până să se apuce iar să tundă iarba. O oră era intervalul în care muta stropitearea pe peluză. Trăim cu toţii după ceasuri şi calendare diferite.

Odată, de Paşte, Rant zicea că mama lui a ascuns ouăle printre lalele şi tufe de trandafiri. I-a dat un coş şi i-a spus:

— Spor la vânat, Buddy.

Rant încă mai are pe mână cicatricea aia, unde l-a muşcat păianjanu'.

Bodie Carlyle: În dimineaţa de Paşte Rant bagă mâna pe sub o plantă sau o tufă de trandafiri şi şi-o trage repede înapoi. Ochii lui Rant fac *zboiiing*, devin mari şi bulbucaţi, iar el se holbează la păianjenul cocoţat pe dosu' mâinii lui. Îl azvârle cât colo cu o scatoalcă, dar dedesubt locul deja s-a-nroşit şi s-a umflat. Venele i se îngroaşă, se fac de un roşu întunecat şi-ncep să se vadă cum se întind, umflându-se, dinspre urmele de muşcătură, care pulsează fierbinţi.

Rant se întoarce în bucătărie plângând și înălțând mâna mușcată, care are deja degetele țepene și umflate, de seamănă cu o mănușă de baseball.

Doamna Casey îi aruncă o privire băiatului ei, care are o mână roșie și umflată, în vreme ce în cealaltă ține un coș de Paște cu ouă colorate, iar pe obrajii lui se scurg șiroaie de lacrimi, și-atunci doamna Casey îi zice:

— Tacă-ți fleanca!

Cartuș Dunyun ((*vândător de bușeli*): Faza aia de la biserică, când bunica Esthor a căzut lată, moartă, e încă proaspătă în mintea lui Rant. Și felu' în care și-a mușcat ea limba cu proteza.

Bodie Carlyle: Doamna Casey e-n baie, terminându-se de aranjat pontru mersul la biserică.

Domnul Casey îi arde lui Rant o palmă zdravănă peste turul pantalonilor lui buni, de duminică, și-i zice să nu so-ntoarcă înăuntru până ce nu găsește toate ouăie.

Rant stă mai departe cu mâna lui umflată ridicată-n sus, văitându-se că-i un păianjen văduvă neagră, văitându-se și zicând cum o să moară el. Văitându-se cât de tare îl doare.

Tac-su îl ia de umeri, îl răsucește și-l împinge iar afară, zicând:

— Imediat ce aduci toate ouăle alea, o să ne ocupăm și de îngrijirile medicale.

Domnul Casey pune zăvorul la ușa de plasă, ca să-l țină pe Rant afară, și zice:

— Dacă nu-ți ia prea muit, poate că n-o să-ți pierzi mâna aia.

Șeriful Bacon Carlyle: Rant îi dădea întotdeauna cu gura despre plecatu' de-acasă, despre cum o să se ducă el și o să-și aleagă o familie nouă cu mâna lui, de' din câte îmi dau seama, așa cova n-o să se-ntâmple niciodată. Dacă nu-i suferi pe ai tăi, cu toate păcatele lor, uici un străin n-o

să fie vreodată mai bun de-atât. Rant n-a învățat decât cum să lase oamenii baltă.

Bodie Carlyle: Pentru Rant cel pus la patru ace, cu cravată din aia șnur și cămașă albă, cu pantofi de firmă și curea din piele, toato negre, obișnuita vânătoare de ouă de Paște s-a transformat de-acuma într-o cursă împotriva morții. Mânuțele lui deu deoparte florile, rupându-le tulpinile. Picioarele-i calcă peste petunii. Strivesc straturile de morcovi. Cu fiecare bătaie a inimii, Rant simte că otrava din mână îi e pompată din ce în ce mai aproape de creier. Durerea de la mușcătură se transformă într-o amorțeală, iar la început Rant nu-și mai simto palma, după care nici cea mai mare parte din braț.

Mama lui iese și-l găsește scâncind pe jos, cu fața în amestacul de compost în care s-a transformat grădina, cu noroi lipit de rețeaua de lacrimi întinsă în jurul fiecărui ochi verde.

Echo Lawrence: Așa se face că îl lasă acolo. Se suie în mașină și o pornesc spre slujba din dimineața de Paște.

Și iarăși momentul ăla, sfârșitul a ceea ce-um vrea să dureze o veșnicie.

Bodie Carlyle: Rant n-a mai găsit elte ouă în afară de alea trei. Ei se întorc acasă și asta e tot ce poate el să le arate după o zi întreagă de vânătoare. Trei ouă și o mușcătură de păianjen pe mâna lui deja micșorată iar, ajunsă din nou cât una de copil.

De la păianjennl ăla, de la văduva aia neagră a prins Rant gustul pentru otravă.

Chiar și după ce doamna Casey a plivit grădina, cu toate plantele făcute terci și scoase din rădăcini, n-a mai găsit nici măcar un ou din alea pe care le ascunsese. Iar grădina era distrusă pentru tot restul verii. Peste mai puțin de o săptămână tet așa avea să fie și peluza domnului Casey.

Echo Lawrence: Fii atent aici. Rant mi-a spus că găsise toate ouăle, apoi le băgase într-o cutie și le ascunsese în nu știu ce bambar ori colibă. În fiecare săptămână lua pe furiș vreo două-trei ouă și le înfigea în partea cea mai deasă a ierbii chiar înainte ca taică-său să tundă gazonn'. Ouăle se făcuseră deja negre și puturoase, se stricaseră cum e mai rău.

De fiecare dată când taică-său dădea peste vreunul cu mașina de tăiat iarba, to trezeai cu explozii de putoare... Peste tot. Pe lama mașinii, pe iarbă, pe cizmele și pe cracii pantalonilor lui taică-său. Grenadele pictate de mână aie lui Rant, devenite mine antipersonai. Peluza și grădina erau amândouă zone sinistrate. Rant zicea că înăuntrul gardului de sârmă era o junglă. Împuțiciunea neagră împroșcată pe fiecare latură a casei. Totul se sălbăticise într-un așa hal, că nu mai vedeai veranda. Dacă te uitai din mașină, ai fi zis că acolo-i o casă părăsită.

Bodie Carlyle: A vopsit ouăle gri, cu e dungă roșie, ca să semene cu grenadele lacrimogene ABC-M7A2, folosite la revoltele de stradă. În verde deschis, cu vârful alb, ca să pară fumigene AN-M8. Doamna Casey pusese în sticle restul de la fierturi. Borcane de roșu aprins, galben, albastru și verde – numai astea îi mai rămăseseră din toată grădina. Ca să nu se deceloreze în soare, a pus borcanele în fundul unui dulăpior de deasupra frigiderului.

Tot restul anului Rant a șterpelit câte puțin din culorile alea. Din vară până la Crăciun a scotocit în maidărul de rufe după boxerii murdari ai lui taică-său și a turnat cu pipeta stropi de galben intre cracii fiecărei perechi.

După fiecare pișare în poziția așezat, domnul Casey își scutura mădularul, încercând să scape de ultima picătură. Și-l ștergea cu un pătrățel de hârtie igienică. Dar, săptămână după săptămână, se trezea cu tot mai multe pete gaibene în chiloți. Când Rant a început să folosească picături de roșu, aproapo că l-a omorât pe babacu-său.

Echo Lawrence: Ca adult, când voia să scape de muncă, metoda preferată a lui Rant era să-şi pună în fiecare ochi câte o picătură de roşu vegetal şi să-i spună şefului că are conjunctivită. Ştii, inflamaţie. Dacă voia să-şi ia liber o săptămână, folosea galben, ca să dea impresia de hepatită. Lovitura de maestru a lui Rant era să apară la slujbă şi să lase po altcineva să-i remarce ochii roşii sau galboni şi după aia să îl facă pe şef să-l silească să pleco acasă.

Rant apărea pe la mîne cu nişte ochi de un galben strălucitor şi o porneam pe teren, să căutăm oameni de-o echipă.

Bodie Carlyle: Domnul Casey a băgat o căruţă de bani ca să-şi trateze vezica bolnavă, care de fapt nu era bolnavă. A înghiţit aşa de multe antibiotice, că în cea mai mare parte din anul ăla n-a mai putut să se cace solid.

Echo Lawrence: Înainte să moară, Rant mi-a dat un ou alb, fiert tare. A zis că scrisese el ceva cu ceară albă pe coajă, dar că-i imposibil de citit, că-i coară albă pe coajă albă. Dacă o să păţească ceva, mi-a zis Rant, abia atunci să vopsesc oul şi să citesc.

De-atunci oul ăla s-a învechit aşa de tare, că mi-e frică să pun mâna pe el. Dacă se sparge coaja, la mirosul care-o să iasă de-acolo, or să mă evacueze.

Bodie Carlyle: După ce Rant s-a cărat la oraş şi după ce-a murit, a apărut FBI-ul şi a-nceput să mă ia la întrebări. Să fi văzut ce le mai sclipeau ochii când le-am spus de grenadele de Paşti.

Irene Casey (*mama lui Rant*): În iarna aia, după ce a renunţat şi Chet să tundă iarba, haite de câini venean şi se rostogoleau pe spate cât a fost iarna de lungă. Ca să li se prindă putoarea aia de blană. Aceiaşi câini care au sfâşiat-o pe bunica Esther. Cum de umblă câinii ăştia după ceva aşa de groaznic, nu pot să pricep. O putoare de-ţi vine rău, dar câinii par s-o etaleze cu mândrie.

6. Zâna Măseluţă

Bodie Carlyle (☼ *prieten din copilărie*): O să râdeţi, da' a fost o vară de pomină, când o acadea de lemn-dulce te costa cinci dolari de aur. Un pistol cu apă obişnuit, din plastic, te ajungea până la cincizeci de bişţari.

Primăvara Zânei Măseluţă a dat peste cap total şi complet nivelul de trai din Middleton.

Mai întâi s-a-ntâmplat că Rant a venit într-o sâmbătă la mine acasă, cu basmaua de cercetaş pusă la gât, şi s-a apucat să-i zică mamei că avem nevoie de o întreagă zi liberă, ca să adunăm cutii vechi de tablă pentru vopsea şi să câştigăm o insignă de merit pentru reciclare.

Până atunci io şi cu Rant eram doar cercetaşi cu cravată. Dacă ai tăi nu puteau să-ţi cumpere decât baticuţul galben de pus la gât, erai la fundul ierarhiei Micilor Cercetaşi. Alţi băieţi, mai înstăriţi, aveau şi cămaşă de uniformă de un albastru întunecat. Aia bogaţi aveau şi cămaşă, şi pantaloni. Milt Tommy se dădea mare cu pumnalul regulamentar de cercetaş, cu tot cu toacă, cu centura cu cataramă din aiamă şi cu busola pe care ţi-o puteai atârna la centură. Nu apărea la nici o întâlnire fără eşarfa de umăr, plină cu medalii de merit cusute una lângă alta.

Brenda Jordan (☼ *prietenă din copilărie*): Am promis că n-o să spun, da' într-o vreme, când ieşeam împreună, Rant Casey mi-a zis de-un străin. În timp ce bunică-sa Esther era pe moarte, un străin a apărut pe stradă cu

mașina așa, de nicăieri. A zis c-o să aibă el grijă de Esther și i-a spus lui Rant unde poate găsi aur. Un bărbat înalt și bătrân, 'cea Rant.

Omul ăsta i-a spus lui Rant că el e tăticu' lui real, adevărat, și c-a venit în vizită de la oraș. Străinul ăsta i-a spus că Cbester Casey e un nimeni.

Bodie Carlyle: Nu contează cât de tare ai tras pentru ea, că o insignă de-aia de merit cercetășesc, cu broderia ei fițoasă, tot te costă cinci dolari. Rant și cu mine nici vorbă s-avem parte de așa ceva.

În vara aceea am luat la împins o roabă și ne-am dus să batem pe la ușile fermelor. Întrebam: putem să luăm cutiile vechi, ruginite, de vopsea care s-ar putea găsi pe-acolo? Rant zice că-i un program de-al Micilor Cercetași de colectare a fierului vechi, iar oamenii zâmbesc, cât se poate de bucuroși că or să scape de cutiile alea vechi. Asta în fiecare sâmbătă, până ce Rant și cu mine am făcut o ditamai stiva în hambar la ai lui.

Rant saită cu șurubelnița capacul metalic de la o cutie și înăuntru dă de vopsea roz întărită, rămasă de la un dormitor care nu mai are culoarea aia de-o veșnicie. Numai culori uitate, de la odăi de fermă transmise din generație în generație. Nimic surprinzător. Vopsea moartă și-atâta tot. Până ce Rant desface o cutie și interiorul ei e plin de ziare, unele făcute cocoloș, altele înfășurate în jurul a ceva tare. Dăm hârtiile deoparte și înăuntrul coceloașelor ălora găsim sticie vechi. Sticlă de un albastru fumuriu, cum se făcea în vechime. Borcănașe pentru creme de față și fiacoane de medicamente.

Ziarele sunt moi ca postavul de la mesele de biliard, cu hârtia nu albă, ci galbenă, și-s pline de crime care pun capăt altor crime, de războaie și epidemii care prevestesc sfârșitul lumii. Gazete care anunță an după an câta un alt sfârșit ai lumii.

Hartley Reed (*proprietar al băcăniei Trackside*): O puştoaică, fata lu' Jordan, a venit c-o mână de monede de aur. Cele mai multe cu capul Libertăţii, de până în 1897. Am aflat mai apoi că a pus mâna pe un pietroi şi-a spart în bucăţi proteza bunică-sii. Şi a dat la schimb dinţii ăia rupţi pentru „aurul Zânei Măseluţă", cum îi ziceau copiii. A venit cu monedele la mine şi-a plecat cu o casă de păpuşi comandă specială, din catalogul Wulker.

Bodie Carlyle: Înăuntru cutiile de vopsea sunt pline cu monede de metal. Monede din aur şi argint, împachetate strâns, ca să nu zornăie. Unele au imprimate pe ele vulturi care se bat cu şerpi, altele tot felul de fete drăguţe sau boşorogi, fetele în picioare, cam dezbrăcate, iar hodorogii arătându-şi numai fetele zbârcite.

— Cocoşei de aur, zice Rant.

De la ăia de nu s-au încrezut în guverne sau bănci. Nici în vecini ori familie. Nici în neveste. Nefericiţi fără nimeni pe lume, zice Rant, oameni care au adunat aur şi argint şi-au murit de infarct, fără să mărturisească nimănui secretul vieţii lor.

Rant zice că dacă proprietarii sunt morţi, iar moştenitorii de drept n-au fost îndeajuns de iubiţi ca să li se spună de banii ascunşi, nu se poate spune că jefuim. Comori de piraţi. Cutiile alea de vopsea aliniate pe rafturi grosolane, ruginind în bambare şi în portbagaje de maşini abandonate.

Şi se dovedeşte că Rant ştia că-s bam pe-acolo, nu în fiecare cutie, da' în destule, o ştiuse de mult, da' nu se obosise să culeagă nici o cutie până nu a găsit cum să justifice feptul că avem atâţia bani. Doi cercetaşi doar cu cravată, fără nici o lăscaie cu care să-şi cumpere insigne de merit, care acum cheltuie bani de aur şi de argint de-acum o sută de ani şi mai bine.

Hartley Reed: Cerere şi ofertă. Nimeni nu le-a pus pistolul la tâmplă copiilor ălora, ca să-i silească să-şi cheltuie banii. Erau banii lor de buzunar, cu care să-şi cumpere ce vor. Şi-i în firea lucrurilor: când cererea creşte, la fel fac şi preţurile. Când fiecare puşti din oraş cere suc de cireşe, preţul lui e musai să crească.

Bodie Carlyle: Inflaţia – ăste a fost felul în care s-a gândit Rant să spele banii din comoara noastră de piraţi. Începând de la cei mai buni prieteni ai noştri dintr-a cincea, am întrebat peste tot: cui i s-au schimbat dinţii? Oricărui copil căruia-i cădea câte unul, *driiing*... îi dădeam câte-o monedă de argint ori de aur şi-l puneam să spună că-i de la Zâna Măseluţă. Într-a cincea cei mai mulţi ştiau că Zâna e o păcăleală, numa' că părinţii nu ne spuseseră nici măcar atâta lucru.

La fiecare sfârşit de săptămână ne ducem să aduunăm cutii cu vopsea, împingând roaba aia pe drumuri tot mai lungi, ca să ajungem la ferme tot mai îndepărtate şi mai izolate, unde-s adunaţi grămadă adevăraţii bani lăsaţi în urmă.

Şi în fiecare săptămână le dăm copiilor tot mai muit aur şi argint, despre care să le spună părinţilor că-s de la Zână, pentru dinţii lor de lapte.

Multă lume ştia că-i o minciună, da' mămicile şi tăticii nu voiau să admită că ei ne trăseseră pe sfoara cu poveştile lor despre Zâna Măseluţă, Moş Crăciun şi toate celelalte. Noi îi minţeam pe ai noştri, ei pe noi şi nimeni nu voia să admită că-i mincinos.

Nici unul diutre ceilalţi puşti de-a cincea nu ne-a dat în vileag, căci au vrut să păstreze banii şi s-au gândit că or să mai vină şi alţii.

Toată lumea a ajuns prinsă în aceeaşi minciună cu Zâna Măseluţă.

Poţi să convingi o mulţime de oameni să spună aceeaşi minciună dacă au ceva de câştigat. Faci pe toată lumea

să spună aceeaşi minciună şi gata, uite că nu mai e minciună.

Livia Rochelle (*profesoară*): Într-un an, când predam la clasa a cincea, fiica lui Elliot mi-a adus o monedă de aur şi m-a întrebat dacă merită să o dea pe nişte bomboane de ciocolată Tootsie Rolls. Am citit despre monedă la bibliotecă şi era una de doi dolari şi jumătate, cu capul Libertăţii, datată 1858. Aversul monedei avea pe el un profil de femeie, pe a cărei frunte era scris cuvântul „Libertate", înconjurat de treisprezece stele.

Conform cărţii în care am verificat, moneda aceea de aur era evaluată la cincisprezece mii de dolari.

M-am temut ca fata să nu fi furat cumva moneda, aşa că am întrebat-o cum de-a căpătat-o. Fata aceea a lui Elliot mi-a spus că i-a lăsat-o Zâna Măseluţă în schimbul unui dinte pierdut şi mi-a arătat cu degetul o gaură într-o parte a gurii ei zâmbitoare. Îi lipsea un molar mai din faţă, un dinte de lapte.

Bodie Carlyle: Premolarii erau preţuiţi la cinci dolari în aur. Un molar, zece. Silas Hendersen a pretins că a pierdut doisprezece incisivi, nouă canini şi şaisprezece măsele de minte, toţi în timpul aceleiaşi vacanţe de vară. Erau şi copii mai mari care-şi vindeau dinţii la cei din clasa a cincea pentru jumate din banii de la Zână. Puşti care încercau să dea dinţi de cal, de câine eri dinţi mari, de vacă, tociţi şi roşi pân' la rădăcină. Aşa că Rant Casey a devenit specialist în dinţi. Deosebea o plombă de argint de un amalgam cu mercur. Un dinte rupt pe bune de o coroană smulsă dinadins. În dormitor la Rant stăteau adunate grămadă cutii de supă pline cu dinţii oamenilor, apoi cutii de trabucuri, cutii de pantofi şi după aia plăse de cumpărături. Muzeul Dinţilor din Middleton.

După ce i-am îmbogăţit pe toţi ăia dintr-a cincea, faptul că Rant şi cu mine eram plini de bani nu mai părea aşa de

dubios. Numai că pentru fiecare monedă de aur şi de argint pe care o dădeam câte unui puşti, ţineam câte două pentru noi. Rant a pus deoparte de două ori cât mine, fiindcă el nu şi-a cheltuit banii.

După ce în oraşel au început să se ruleze destul de mulţi bani, cheltuielile mele şi ale lui Rant au părut rezonabile. Normale, în comparaţie cu noul nivel de trai.

Căpitanii de echipe se lăsau mituiţi, aşa că şi cel mai prăpădit jucător putea să intre într-o echipă. Profesorii de la şcoala elementară din Middleton primeau câteva sute de dolari mită în schimbul unui carnet de note cu zece pe linie. Dădacele luau şpagă câte o sută de dolari de argint ca să-i lase pe copii să stea treji şi să se uite la filme după miezu' nopţii.

Livia Rochelle: Domnul Reed de la băcăuia Trackside era cât se poate de bucuros să le vândă copiilor dulciuri. Ca o altă reflectare a acelor vremuri, băcănia a eliminat raionul „Daruri pentru doamne" şi a extins secţiunea de jocuri şi jucării tocmai până la raionul cu mâncare congelată. Preţ de un an, jumătate din magazin a părut plin cu dulciuri, puşcoace cu aer comprimat şi păpuşi. Trebuia să te duci cu maşina tocmai până la Pitman Mills pentru un filtru nou de coş, timp în care la Trackside găseai rachete de artificii în şaptesprezece culori şi mărimi diferite.

Bodie Carlyle: Aşa am descoperit că oamenii or să vândă orice şi oricui dacă banii îs de-ajuns. Am dus la inflaţie intreaga economie a Middletonului. Bucşită cu parai de la Zână, puştimea nu se mai avânte la tunsul peluzelor. Sticlele returnabile de răcoritoare şi de bere zăceau mormane pe marginea drumurilor.

Toate astea lumea de pe-aici a inceput să le numească teoria „difuzării ascendente" a avuţiei. Toţi copiii bogaţi. Toţi adulţii zâmbitori, plini de vorbe dulci şi purtându-se frumos, ca să pună mâna pe banii ăia.

Când mă uit în urmă, îmi dau seama că am provocat o explozie și o renaștere a micului centru din Middleton. Copiii își luau *biciclete noi*, iar la Trackside s-a asfaltat în *sfârșit* spațiul de parcare. În toamna aia, când s-au întors la școală, puștii purtau cizme de cowboy din piele de șopârlă. Catarame bătute cu turcoaze la centuri de rodeo. Ceasuri de mână așa de grele, că-i făceau pe puști să se clatine când pășeau.

A doua explozie economică a venit de Crăciun, când Moșul le-a umplut cu aur și argint ciorapii celor de-a cincea, fie că fuseseră cuminți, fie că nu.

Livia Rochelle: La clasa mea am încercat să-i conving pe elevi că realitatea e o convenție. Obiectele, de la diamante la guma de mestecat, au valoare numai fiindcă suntem cu toții de acord cu asta. Legile, cum ar fi – de pildă – limitările de viteză, sunt legi numai fiindcă majoritatea oameniilor acceptă să le respecte. Am încercat să le demonstrez că aurul lor era infinit mai prețios decât prostiile pe care voiau să-l dea, dar era ca și cum m-aș fi ultat la niște amerindieni care vând pământurile tribuini pe mărgele și tinichele.

Într-adevăr, copiii din Middleton controlau economia noastră. Într-o săptămână micuța Elliot strecura Tootsie Rolls la oră. Până să ajungă la liceu, avea deja o față ca o chiftea de bamburger crudă.

Echo Lawrence ((***vânător de bușeli***): Partea înfiorătoare era că, în afară de Rant, majoritatea celor din Middleton habar n-aveau cât de departe merseseră unii ca să pună mâna pe aurul ăla.

Mary Cane Harvey (✿ ***profesoară***): Copiii mi-au povestit despre o femeie care vindea gheață pisată cu sirop de cireșe în cornete de hârtie: două cornete pentru un dolar de aur. Te uitai la copiii ăia cum iau două guri și aruncă restul în iarba de pe terenul de joacă.

Banii nemunciți se cheltuie repede.

Brenda Jordan: Zâna Măseluță vine în mod diferit la fiecare familie. La alde Elliot înfășurau dintele căzut într-o cârpă și-l puneau sub pernă. Dimineața în cârpă aia găseai banii. Alde Perry cufundau dintele într-un pahar plin cu apă și puneau paharul pe pervazul ferestrei din bucătărie. Dimineața în locul dintelui erau bani. Familia Hendersen folosea același ritual ca și alde Elliot, dar cu un prosopel brodat, pe care-l numeau „batistuța dintelui". Alde Perry foloseau întotdeauna același pahar, un pocal arătos de sticlă șlefuită, căruia îi spuneau „paharul dintelui". La mine acasă ai mei puneau dintele în apă, dar peste noapte îl lăsam să stea pe masa din dormitor. Pe lângă o fereastră lăsată întredeschisă, ca să aibă Zâna pe unde să intre în zbor.

Prima și singura dată când aproape că l-am pârât pe Rant Casey a fost într-o noapte, când am primit pe dinte-le dîn pahar un dolar de argint Morgan din 1897. Dar dimineața era doar un sfert de dolar obișuuit, din zilele de-acum. Am știut că ai mei îl schimbaseră și luaseră banii cei adevărați, da' a trebuit să mă prefac bucuroasă.

Cammy Elliot (☼ ***prietenă din copilărie***)**:** Aduiți care spun minciuni cu Zâna Măseluță. Copii care spun minciuni. Toți știu că toată lumea minte. Și după aia adulții vând baloane cu heliu pe o sută de dolari unor copii care nu știu cum stă treaba. Adnlți care îi fură pe copii și negustori care ii fură pe oameni. Lăcomie și iarăși lăcomie.

Mă jur pe ce vrei că vara aia a Zânei Măseluță a distrus credibilitatea tuturor celor din Middleton. De-atunci uimeui nu mai e crezut pe cuvânt. Toți sunt mincinoși în ochii tuturor celorlalți. Dar oamenii încă mai zâmbesc și se mai poartă drăguț.

Cartuș Dunyun (((*vânător de bușeli*)**:** La următoarea Zi a Recunoștinței mamaia Bel a lui Rant e la rând ca să ocupe nn loc la masa adulților. După aia vine unchiu-său Clem. După el, unchiu' Walt și mătușa Patty. Rant zice că

maică-sa stătea acolo şi număra pe degete: mai trebuiau să-i moară patru, cinci, şase rude până să poată sta şi ea la masă cu ceilalţi adulţi.

Înainte ca Ziua aia a Recunoştinţei să se termine, mamaia Bel transpira deja de la febră. Bel face o febră de patruzeci de grade, dar se plânge că îi e frig. Celelalte simptome includ ameţeală, oboseală şi dureri de muşchi. Rant zice că mamaia Bel nu poate să răsufle fiindcă, după cum se dovedeşte mai apoi, are plămânii plini cu lichid. Rinichii i-au cedat. Pe la jumătatea drumului spre spital, Rant spune că mamaia Bel a încetat să mai respire.

Echo Lawrence: Şi iese la iveală că mamaia Bel, norocoasa de ea, fusese infectată cu un virus ucigaş. Se numeşte „hantavirus" şi îl iei de la ceva căruia Rant îi zice „şoarece cu picioare albe". Şoarecele se cacă, iar căcatul ăla se usucă şi se face pulbere. Respiri pulberea de căcăt şi în şase săptămâni virusul te omoară.

Ea e o bătrână doamnă dată cu ruj roşu şi cu nasul pudrat.

Rant zice că ăia de la centru au analizat pudra din trusa cosmetică a lui Bel şi bineînţeles că jumate din ea era căcat de şoarece. Rahat uscat şi mărunţit de şoarece sălbatic. Puful din pudrieră era plin cu rahat praf. Enigmă rezolvată. Oarecum rezolvată.

Cartuş Dunyun: Să nu-ţi închipui cumva că Rant era un soi de criminal în scrio naturopat – cu păianjeni, purici, şoareci şi albine –, deşi um putea discuta pe tema asta.

Bodie Carlyle: Doar o părticică din aurul meu a fost de ajuns pentru cămaşa şi pantalonii albastru închis ai Micilor Cercetaşi, pentru cuţitul de cercetaş, pentru centură şi busolă. Fiindcă Milt Tommy era în clasa a şasea şi n-avea nici o comoară, i-am dat o sută do dolari în aur pentru eşarfa lui, cu toate insignele de merit cusute deja acolo. Cu

orice insignă posibilă, de la aia pentru Prim Ajutor până la cea de Cetățean Exemplar.

Lumea chiar că-ți vinde orice dacă-i oferi prețul potrivit.

Și așa am aflat că o insignă de merit luată pe bani nu face nici cât o ceapă degerată.

7. Casa bântuită

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Singurii bani de aur pe care i-a cheltuit Rant au fost ăia din ziua când a împins o roabă pe drum tocmai până la măcelăria Perry.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregația Creștinilor din Middleton*): Înăuntrul Casei Fermierului, casa bântuită ce se făcea an de an consta în niște prelate vechi și uleioase, mirosind a motorină de tren, atârnate ca să-nchipuie un tunel întunecos prin care trebuia să intri. Felul în care atârnau oamenii prelatele făcea ca tunelul să o ia la dreapta și la stânga, iar apoi să se-ntoarcă de unde pornise, ca să te dezorienteze și să-ți facă drumul cât mai lung. Copiii așteptau la un capăt, iar Rant îi trecea prin tunel unul câte unul. Înăuntru erau chestii de puști. La celălalt capăt era o petrecere cu un concurs de măști, prăjituri și bomboane. Într-un an a fost și o *piñata*[1].

Pe interior, în tunel era beznă, cu excepția momentelor când luminile se aprindeau brusc și-ți arătau ceva înfricoșător. Capătul îndepărtat ora și cel mai întunecat, iar aici Rant te lega la ochi. Îți băga mâna într-un bol mare cu macaroane fierte și acoperite cu unt reco și-ți spunea:

1. Recipient decorat și umplut cu bomboane și jucării, pe care copiii trebuie să-l doboare cu bețele, legați la ochi. Obicelul se practică la festivități în special în Mexic și America Centrală.

— Ăştia-s creieri.

Pipăiai un castron cu struguri unşi cu ulei de porumb sau nişte ouă fierte şi decojite, iar Rant zicea:

— Aicea-s nişte ochi scoşi.

Chestii oarecum blânde pentru vremurile de-acum. Dar pentru imaginaţia unui copil era ceva destul de dur să stea în întuneric şi să pipăie cu mâinile un castron cu apă caldă cu gelatină, în vreme ce Rant Casey zicea:

— Ăsta-i sânge proaspăt.

Dar de-acuma imaginaţia ar trebui să se trudească un pic pentru ca aşa ceva să mai pară oribil.

Luella Tommy (*vecină din copilărie*): La capătul cu petrecerea din tunelul bântuit puştii înşfacă bucăţi de prăjitură şi se joacă de-a prinselea. Joacă „Aş mânca o portocală". Puştii întreabă dacă se poate să primească şerveţele, ca să se şteargă pe mâini după ce-au atins creierii falşi, plămânii şi celelalte mizerii spăimoase. Alţi copii se şterg pur şi simplu de costume sau de costumele altora.

Fetiţa familiei Elliot iese din tunel cu mâinile înroşite până la coate. Roşu adevărat. Plânge. Îmbrăcată în îngeraş, cu aripioare de hârtie întinse pe un umeraş de sârmă, la spate, şi o aureolă de sârmă prosărată cu praf auriu, fetiţa îşi şterge ochii cu o mână şi se mânjeşte toată cu roşu pe faţă. Fetiţa Elliot suspină şi zice:

— Rant Casey mi-a pus în mână o inimă adevărată, vie...

Atunci eu îi zic:

— Nu, drăguţă. Era aşa, o prefăcătorie.

Scuip pe un şerveţel, dau s-o şterg pe obraz şi-i spun:

— Inima aia era doar o roşie obişnuită, de-aia mare şi fără pieliţă...

Mai întâi mă tem că-i speriată. Mă pun în genunchi, îi şterg faţa cu un şerveţel de hârtie şi hârtia se crâmpoţeşte. După aia văd ce lipicios e roşul ăla şi cum îi face cămaşa

numai creţuri. Cleioasă şi stropită cu pete negricioase. Cu cheaguri. Nu-i doar un colorant roşu alimentar. Şi mai e şi mirosul. Peste duhoarea de motorină a prelatelor ălora vechi, peste mirosul ăla de creolină de traverse de cale ferată într-o zi călduroasă, pot să simt un iz dulceag de muşeţel, genul de miros ce pişcă la nas, de carne care s-a stricat.

Glenda Hendersen (☼ ***vecină din copilărie***): Pentru numele lui Dumnezeu! Toţi cepilaşii, fie doar pe degete, fie doar pe o mână eri pe amândouă, unii po braţe sau pe costume, fie ei piraţi şi zâne şi cerşetori mititei, toţi sunt mânjiţi cu sânge. Sânge roşu şi aşa de vechi, că s-a făcut negru. Când pun mâna pe prăjitură, mânjesc cu sânge glazura do vanilie. Sânge pe polonicul pentru punciul de fructe şi pe portocala de la „Aş mânca o portocală". Urme însângerate de degete pe biscuiţii cu praf de copt cu care jucau „Biscuitul".

Pe peretele de beton al Casei Fermierului, ieşind din tunelul de pralată, se văd o mulţime de urme de picioruşe, tălpi de tenişi şi sandole, teate întipărite în sânge cleios. Lowell Richards, ăla de la iiceu, împrumută o lanternă şi intră să arunce o privire.

Şeriful Bacon Carlyle (☼ ***duşman din copilărie***): Mai urât decât cea mai urâtă fotografie făcută de peliţie la locul unei crime.

Luella Tommy: Oamenii bârfeau că, poate, Irene Casey îşi adusese acasă placenta şi şi-o congelase când s-a născut Buddy. Prima mea impresie a fost că Buddy a făcut o scenă tematică în casa bântuită: Spânzuratul, Fantoma, Imaginea Iadului şi Placenta lu' Irene Casey...

Mulţumesc Domnului că mă înşelasem... deşi nu cu mult.

Polk Perry (*vecin din copilărie*): Nu i-aș fi vândut niciodată lui Rant Casey ochii ăia dac-aș fi știut ce plănuiește nenorocitu'. Din ce s-a întâmplat, a fost un semn al naibii de sigur că băiatu' lu' Casey avea s-ajungă un ucigaș.

Lowell Richards (*profesor*): Pe întuneric, Rant ține mâna băiatului Hendersenilor și i-o vâră în castroane. În raza lanternei mele se văd castroane cu sânge îngroșat ca budinca. Castroane cu plămâni de la abator. Plămâni de porc și de tăuraș, gri, stivuiți în grămezi. Boluri cu creieri vâscoși și cenușii, îndesați și amestecați laolaltă. Intestine și rinichi fleșcăiți pe podea.

Mai e și-un bol de salată cu ochi de diferite mărimi. De vacă, de porc și de cal, toți holbați, toți plini de amprente însângerate. Toată mizeria aia începe să se încălzească și să pută. Rinichi, vezici și foi de plăcintă umplute cu intestine.

Polk Perry: Toată povestea aia... un coșmar, asta a fost. Limbi tăiate zăcând peste tot în jur.

Lowell Richards: În timp ce eu mă uitam, Rant Casey i-a ținut palma băiatului deschisă și întoarsă în sus și i-a pus ceva lucitor și întunecat între degete, zicând:

— Asta-i o inimă...

O inimă uriașă de vacă nioartă.

Iar băiatul Hendersenilor, legat la ochi, a chicotit și a strâns inima în palmă. Cu sânge prelingându-se din venele și arterele retezate.

Bodie Carlyle: Dacă stai să te gândești, felul cum am dat dinții pe aur și aurul pe ochi scoși e înfiorător. În viață ai parte fie de carne, fie de bani, fin'că nu le poți avea pe amândouă în același timp. Ar fi ca și cum cineva ar fi și viu, și mort în același timp. Nu poți. Trebuie s-alegi.

Şeriful Bacon Carlyle: Fiind el un Casey, normal că a făcut să pară că-i un accident. Le-a zis oamenilor că aşa merasse dintotdeauna treaba cu casa bântuită. Le-a zis că nu ştia că astfel de stâlpi ai comunităţii, oameni mari, adulţi, oameni de încredere, stimaţi şi respectaţi, cum erau şefii cercetaşilor, ar minţi nişte copilaşi. A făcut pe prostul, exact ca un Casey. Rant a zis că, de când e lumea, puştii de-abia aşteaptă să pună mâna pe creieri şi plămâni. Că nu-i nimic înfricoşător când atingi nişte macaroane sleite. Rant a făcut ca felul respectabil şi tradiţional în care pregăteam noi totul, cu struguri şi coloranţi, să pară o infracţiune de toată ruşinea.

Lowell Richards: Rant Casey nu era rău. Era mai degrabă ca şi cum ar fi încercat să găsească ceva real în lume. În vremurile noastre puştii cresc fără să mai aibă vreo legătură cu ceva, conectaţi la mufe şi trăind cuplaţi la vieţile aitora. Aventuri la mâna a doua. Cred că Rant voia ca toată lumea să trăiască măcar o aventură reală. Ceva care să-i lege pe oameni în comunitate.

Când toată lumea din oraşel vede acelaşi film vechi sau trăieşte aceeaşi experienţă procesată, asta nu-i face pe oameni să se apropie. Dar atunci când copiii vin acasă cu costumele scorţoase de sânge, având pe sub unghii sânge care nu se mai duce o săptămână şi cu părul duhnind greu, asta-i face pe oameni să stea de vorbă. Nu poţi zice că ar fi bucuroşi, dar măcar stăteau de vorbă – şi vorbeau unii cu alţii.

Într-adevăr, s-a întâmplat ceva, ceva care aparţinea doar Middletonului.

Cartuş Dunyun ((*vânător de buşeli*): Nu doar experienţele la mâna a doua îl supărau pe Rant. Erau şi copiii ăia de tot căcatu', îmbrăcaţi in soldaţi, prinţese şi vrăjitoare. Mâncau prăjitură aromatizată cu vanilie artificială. Sărbătoreau e receltă care incetase să se mai strângă. Punciul de fructe care venea de la fabrică. Un ritual de alungare a

fantomelor sau ce rahat plouat o mai însemna şi Halloweenul, practicat de oameni care n-aveau deloc habar despre ce era vorba. Ce-l supăra pe Rant era natura falsă, de doi bani, a tuturor lucrurilor.

Din însemnările de teren al lui Green Taylor Simms ((***istoric***): În Africa populaţia nu crede în Zâna Măseluţă. În locul ei există Şoarecele Dinţilor. În Spania: Ratoncito Pérez. În Franţa: La Bonne Petite Souris. Un rozător minuscul şi fermecat, care fură dinţii şi-i înlocuieşte cu bani mărunţi. În unele culturi dintele căzut trebuie ascuns într-o gaură de şarpe sau de şobolan, ca nu cumva vreo vrăjitoare să-l găsească şi să-l folosească. În alte culturi copiii aruncă dintele într-o pălălaie de foc şi ultorior scormonesc după monede prin cenuşa rece.

Prin faptul că a crezut mai întâi în Moş Crăciun, apoi în iepuraşul de Paşte şi după aceea în Zâna Măseluţă, Rant Casey recunoştea faptul că acele mituri nu sunt doar nişte poveşti şi obiceiuri simpatice, menite să-i încânte pe copii. Sau să modifice comportamento. Fiecare din aceste trei obiceiuri îi cere copilului să creadă în imposibil în schimbul unei recompense. Ele reprezintă testo parcurse în etapo, în vederea construirii credinţei şi imaginaţiei copilului. Primul test constă în credinţa într-o făptară vrăjită ce aduce jucării drept recompensă. Al doilea test cere credinţa într-un animal magic, iar recompensa sunt dulciurile. Ultimul dintre teste e cel mai dificil şi cu recompensa cea mai abstractă: să crezi, să ai încredere într-o zână care vine în zbor şi îţi lasă bani.

De la un om la un animal şi apoi la o zână.

De la jucării la dulciuri şi apoi la bani. Astfel, într-un mod destul de interesant, magia credinţei şi a încrederii este transferată de la strălucitoarea zână la monedele greoaie şi oxidate. De la aripioare eterice la cenţi... zeci de cenţi... sferturi de dolar.

În acest fel, pe măsură ce se maturizează, un copil este înălţat pe culmi tot mai înalte ale imaginaţiei. Începând cu

Moşul, în copilăria timpurie, şi terminând cu Zâna Măseluţă, atunci când copilul capătă dinţi de adult. Sau, mai simplu spus, începând cu toate posibilităţile pe care le oferă copilăria şi terminând cu o încredere absolută în moneda naţională.

Cartuş Dunyun: Şi să mai vorbeşti de frustrare! Cu toată combinaţia aia de făcătură şi realitate în derulare: aur care preţuieşte cât acadelele de-un ban. Zahăr care valorează cât greutatea lui in aur. Macaroane care trec drept creieri şi ndulţi care se jură că Zâna Măseluţă e reală. Chiar şi felul în care o bizară iluzie culturală cum e Moş Crăciun controlează jumătate din vânzările cu amănuntul dintr-un an. Un căcănar umflat ne dirijează economia naţională. Frustrare e prea puţin spus...

În noaptea aia, deşi era doar un băieţel, Rant voia un lucru care să fie adevărat. Chiar dacă adevărul ăla puţea a sânge şi măruntaie.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Fiecare sărbătoare tradiţională funcţionează ca un exerciţiu de dezvoltare cognitivă, ca o nouă provocare pentru copil. În ciuda faptului că părinţii nu mai recunosc această funcţie, ei practică în continuare exerciţiul.

Rant a înţeles şi el că gestionarea acestor iluzii e crucială pentru felul în care copilul utilizează orice abilităţi noi.

Un copii care nu-i învăţat cu Moş Crăciun s-ar putea să nu-şi dezvolte aicicând abilitatea da a-şi imagina. Pentru el nu va exista decât literalul şi tangibilul.

Un copil care este dezamăgit brusc, de camarazi sau de fraţi, care e ridiculizat din pricina credinţei şi a imaginaţiei lui, poate decide să nu mai creadă niciodată în nimic – nici tangibil, nici intangibil. Să-i piară puterea de-a se încrede sau de a se minuna.

Însă un copil care renunţă la ilaziile cu Moş Crăciun, iepuraşul şi Zâna Măseluţă poate să se aleagă cu cel mai important set de abilităţi. Copilul acela poate deveni conştient de forţa propriei sale imaginaţii şi credinţe. Şi o

să-şi utilizeze acea abilitate pentru a-şi crea propria realitate. Copilul acela devine sursa lui de autoritate. El stabileşte caracterul lumii sale. Propria lui viziune. Şi, făcând asta, determină realitatea celorlalte două categorii: cei ce nu-şi pot imagina şi cei ce nu pot să creadă.

Reverendul Curtis Dean Fields: Nu contează cât de bine o acoperi, cu ceară sau cu vopsea. O podea de lemn tet păstrează un miros. Pe scânduri de cedru simple, îmbinate, ca la Casa Fermierului, la sfârşitul verii încă mai poţi mirosi ce s-a întâmplat. Era o vreme călduroasă. A fost de-ajuns ca un copil să-şi vomite prăjitura – Dorris Tommy, mi se pare –, şi putoarea i-a stârnit pe atâţia alţii, că n-aş putea spune cine a fost următotul.

Danny Perry (*prieten din copilărie*): Nu era decât sânge şi borâtură, de parcă teată podeaua era acoperită cu un covor cleios. Sânge şi borâtură. Aşa se zice că au început să-i spună oamenii lui Buster Casey pe porecla lui: „Rant". Fiindcă toţi copiii s-au cocoşat şi au început să scoată acelaşi sunet, unii după alţii. Copiii ţipau „Rant!" şi prăjitura cu vanilie şi îngheţată o lua pe gâtlej în sus. Ţipau „Rant!" şi îşi goleau burţile de punciul vineţiu din fructe.

În Middleton oamenii locului, fie că-s bolnavi sau beţi, încă mai zic „Simt c-o să-i trag un Rânt" când îs pe punctul să-şi verse maţele.

Bodie Carlyle: Înainte să se mute la oraş, Rant mi-a dat douăzeci şi patru de bidoane de lapte de câte un galon, pline până la buză cu dinţi căzuţi de-ai oamenilor. De la dinţişori de bebeluşi până la danturi de-ale bunicilor, scoase de prin lăzi eri de prin cuferele unde stăteau la păstrare. Din câte ştiu, în geamantanele pe care le-a cărat la oraş nu se găseau decât bani de aur.

Bidoanele alea de lapte Rant le numea „Muzeul Dinţilor din Middleton".

8. Sincronizare

Wallace Boyer (***vânzător de maşini*** **):** Un vânzător de maşini cu adevărat eficient îţi întinde, înainte de orice, cartea lui de vizită. Vânzătoru' ăla zice bună, îşi spune numele şi-ţi dă cartea de vizită; fiindcă studiile comportamentului uman arată că nouăzeci şi nouă la sută dintre clienţi se folosesc de cărţile de vizită ca scuză ca să plece. Cei mai mulţi cumpărători de maşini, chiar dacă nu te plac şi nu le plac nici maşinile tale, tot se simt aiurea că te-au făcut să-ţi pierzi timpul. Dacă le oferi ocazia să-ţi ceară cartea de vizită, clienţii se simt mai bine când o întind. Dacă vrei să priuzi mai mulţi muşterii, le dai cartonaşul cu uumele tău chiar în secunda în care-i întâlneşti. Şi nu mai au scăpare.

Conform specialiştilor în comportamentul uman, în primele patruzeci şi trei de secunde după ce întâlneşti nişte oameni necunoscuţi, poţi să-ţi dai seama, doar uitându-te la ei, cât sunt de bogaţi, ce vârstă au, cât îi duce capul şi dacă o să-i respecţi ori nu. Aşa că un vânzător deştept poartă un costum decent. Şi nu se scarpină în cap, ca după aia să-şi mirosască unghiile.

Un studiu de referinţă, făcut în Los Angeles, California, în 1967 şi verificat după aia de o grămadă de ori, spune că cincizeci şi cinci la sută din comunicarea umană se bazează pe limbajul trupului nostru, pe felul cum stăm, ne aplecăm eri ne privim în ochi unii pe alţii. Alte treizeci şi opt de procente din comunicarea noastră vin din tonul vocii, din viteza cu care vorbim şi cât de tare o facem. Surpriza e că

doar șapte procente din mesajul nostru se transmite prin cuvinte.

Așa că talentul cel mai important al unui vânzător deștept e să știe cum s-asculte.

Noi îi spunem „sincronizare" cu clientul. Îți potrivești ritmul respirației după al lui. Dă al din picior sau răpăie cu degetele pe masă, faci și tu la fel, cu aceeași viteză. Dacă se scobește în ureche sau își îndreaptă gâtul, așteaptă douăzeci de secunde și fă aidoma. Ascultă-l ce spune și uită-te bine în ce direcție i se îndreaptă ochii când vorbește. Majoritatea clienților învață folosindu-se de vedere și de cele mai multe eri ridică privirea – spre dreapta dacă-și aduc aminte informații, da' er să se uite spre stânga dacă te mint. Următorul grup învață după auz și-or să se uite toți dintr-o parte într-alta. Grupul cel mai mic la număr învață după mișcare și pipăit și-er să se uite în jos când vorbesc.

Vizualii or să zică „Uite ce" sau „Văd încotro bați". Or să zică „Să nu te mai văd în fața ochilor" ori „Ne vedem mai târziu". Așa-i Echo Lawrence: tot timpul cu ochii la tine.

Clienții auditivi or să zică „Ascultă aici", „Sună bine" ori „Ne auzim mai încolo". Cum e, de exemplu, tipul ăsta, Cartuș Dunyun: nu îi întâlnești privirea aproape deloc, da' dacă vorbești repede și pari entuziast, se ambalează imediat.

Cumpărătorii senzitivi or să-ți spună „Mă țin de treabă". Or să zică „M-am prins" sau „Ce te-a apucat?" Așa-i puștiul ăla tinerel, Neddy Nelsen: stă prea aproape de tine și te atinge tot timpul cu degetele, ca să se asigure că-l ascuiți.

Într-o sincronizare cu adevărat eficientă vânzătorul adeptă stilul de învățare al cumpărătorului – vizuai, auditiv ori senzitiv – până într-acolo încât se uită în față, lateral sau în jos când vorbește. Scopul tău e să stabilești un spațiu comun de dialog. Nu la toți le place baseballul, nici pescuitul, da' orice persoană-i obsedată de ea însăși.

Tu ești prepria ta pasiune. Ești expert în tine.

Un agent de vânzări bun nu face altceva decât să stabilească un contact vizual, să-ţi imite limbajul corpului, să dea din cap, să se hlizească sau să mormăie, ca să arate cât e de vrăjit... Zgomotele şi gesturile alea se cheamă „racordare verbală". Un vânzător trebuie doar să demonstreze că-i la fel de obsedat de tine ca şi propria-ţi făptură. După aia împărtăşiţi amândoi o pasiune comună: tu.

Iar apoi mai sunt o mulţime de lucruri: comenzile implicite, ocolirea obiecţiilor, punctele fierbinţi, întrebările cu răspuns inclus şi cele de completare, întrebările de control... tot ce vrei şi ce nu vrei.

Orice agent de vânzări bun o să-ţi explice că, înainte ca unui client să-i pese cât de multe ştii, trebuie să ştie cât de mult îţi pasă ţie de el.

Şi un vânzător cu adevărat eficient ştie să dea impresia că-i pasă pe bune, că îl interesează cu adevărat totul.

9. Pescuitul

Bodie Carlyle (☼ *prieten din copilărie*): O blană de animal viu, în viaţă – peste asta aveam să dau în cele din urmă. Rant mă tot sâcâia să-mi afund mâna şi mai adânc în pământ. Cu degetele mele alunecoase de la unsoare. Pârlit de soare mai peste tot, întins pe nisip şi cu braţul furişându-mi-se în jos, mai mult rece decât răcoros, în întunericul din gaura unei dihănii. Poate a unui sconcs. Sau un bârlog de coiot ori hârciog.

Rant se uită în ochii mei şi zice:

— Simţi ceva?

Mâna mea oarbă atinge un hăţiş de rădăcini de pelin, nişte pietre netede şi apoi... hmmm, o blană. Fire moi, ce se îndepărtează în tunel, se duc undeva unde nu puteam să mai ajung.

Şi Rant zice:

— Du-te după el.

O pală de vânt ne zboară foaia de staniol boţit, încă unsuroasă de la resturile de friptură ale domnului Casey. Friptura de vită cu oregano cu care ne-am dat amândoi pe mâini, cu carne vârâtă adânc pe sub unghii şi întinsă printre degete. Iar mâna mea, pierdută pe undeva prin subteran, se întinde mult dincolo de unde aş fi crezut eu că poate să ajungă şi apuc să simt cu ea acolo, dedesubt, blana aia şi bătaia rapidă a unei inimi. O bătaie aproape la fel de rapidă ca a mea.

LouAnn Perry (☺ *prietenă din copilărie*): Se știe că fetele care-i plăceau lui Rant, pe astea le pupa. Pe băieți îi lua la pescuit de animale. Amândouă chestiile erau un test de credință pe care-l dădeal.

Bodie Carlyle: Vara, când dau căldurile, cam toți cei de prin partea locului merg la pescuit pe malul râului. Rant se îndrepta în cealaltă direcție.

Nu te mirai să afli că o apucase de dimineață înspre deșert, că se întinsese pe o parte și că un braț îi dispăruse până la cot în nu știu ce gaură murdară. Nu conta ce creatură putea să fie – scorpion, șarpe ori câine de preerie. Rant băga mâna orbește în pământul întunecat, sperând să dea peste ce era mai rău.

După faza cu păianjenul ăla, văduva neagră, din duminica Paștelui, fin'că nu-l omorâse, Rant s-a gândit să plece să vâneze ceva ce ar putea s-o facă.

— 'S vaccinat deja de pojar și difterie, avea el obiceiul să zică. Un șarpe cu clopoței ar fi vaccinu' meu împotriva plictiselii.

La o mușcătură de șarpe mocasin îi spunea „vaccinu' meu împotriva treburilor de facut acasă".

Viperele cu corn uită să-ți injecteze veninul cam în jumătate din cazuri. Conform cărților, zicea Rant, în realitate șarpele cu clopoței ori mocasinul sunt mai speriați de tine decât ești tu de ei. La o ființă umană vipera cu corn vede doar o groază de căldură care se degajă. Apare ceva așa de mare și de fierbinte, încât șarpele nu are încotro. Trebuie să-și sceată la iveală colții curbați în jos și, *jaap*... să ți-i împlânte-n braț.

Nimic nu-l scotea mai taro din sărite pe Rant decât o mușcătură fără venin. Durere, dar fără otravă. Un vaccin fără ser. Găurile alea duble i se înșirau pe brațe și îi încercuiau gambele, dar fără umflături roșii. Mușcături uscate.

În loc să pescuiască în râu, Rant o lua po după veranda din spate, trecea de tomberonul în care se ardea gunoiul,

ocolea garajul mașinii și ieșea pe câmpurile cu lucernă date-n arendă, în vreme ce stropitoarele înșirate pe câmp ticăiau ritmic și aruncau jeturi de apă în lumina soarelui fierbinte. După lanul de lucernă apărea la orizont linia de sălcii argintii, cu frunzele lor lungi și crengile pletoase. După linia aceea veneau sfeclele de zahăr. După sfecle, alt orizont. Iar după toate astea venea un gard de sârmă ghimpată, acoperit cu un strat gros de buruieni ce încercau să pătrundă înăuntru. Tampoane și prezervative zăceau prinse în gard și fluturau, pline de sângele și sperma Middletonului.

Apoi venea un alt orizont. Trei orizonturi înșirate dincolo de ușa din spate de la alde Casey și-apoi ajungeai în deșert. Alergătura asta după mușcături de animale Rant o numea „mers la pescuit".

Irene Casey (☺ ***mama lui Rant***)**:** Furniciile roșii ar fi trebuit să fie un semnal de avertisment. Buddy nu se întorcea niciodată acasă fără ca mâinile și picioarele să-i fie toate numai o spuzeală roșie de la mușcăturile de furnici. Dureri la care te-ai aștepta ca orice copil să bocească Buddy le îndura fără să-i pese de ele mai mult decât de-o iritație de la căldură.

Bodie Carlyle: Ai lui nu știau nici jumate din teată povestea. La școală Rant putea să-și suflece maneca și să numere mușcăturile: furnică roșie, păianjen cu cruce, scorpion.

— Niște vaccinuri în plus, obișnuia el să spună.

Prin clasa a noua Rant cerea să fie scutit vinerea să joace „Rațele și vânătorii" împotriva celor de-a doișpea, pe motiv că tocmai fusese mușcat de un șarpe. În timp ce din noi, ceilalți, ieșea untul, Rant își scotea o jambieră și-i arăta antrenorului un picior umflat și roșu. Cele două urme de dinți lăsau să se prelingă ulște bale transparente, care puteai să crezi că-s venin.

Pentru noi doi ăla era vaccinul lui împotriva jocului „Rațele și vânătorii".

Pentru Rant durerea era o linie de orizont. Veninul, orizontul de după. Boala nu era decât orizontul de dincolo de ele.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms ((***istoric***): Văduva neagră ucide doar aproximativ cinci procente din creaturile pe care le mușcă. După o oră neurotoxina numită latrotoxină se răspândește prin sistemul limfatic al victimei. Abdomenul ți se contractă și se face ca o scândură de țesut muscular rigid. S-ar putea să vomiți sau să transpiri abundent.

Un alt simptom obișnuit este priapismul. Iată un remediu natural pentru disfuncțiile erectile. Rant nu le-a spus asta niciodată părinților lui, dar de Paștele acela a fost întâia dată când a avut o erecție. Sexul și veninul de insectă au devenit indisolubil legate în psihicul lui infantil.

Echo Lawrence ((***vânător de bușeli***): Ăsta-i secretul din spatele nevoii lui Rant de șerpi. Chiar și când stătea la oraș, tot îi trebuia o văduvă neagră ori un păianjen pustnic, cafeniu înainte să fie în stare de ceva la pet. O „injecție cu întăritor", așa-i spunea el.

Să nu-ncercați asta acasă, da' rezultatu-i o sulă care stă sculată cu orele. La comandă. Și mare cât un levier. Cu puțin gluconat de calciu totul revine la normal.

Șeriful Bacon Carlyle (☼ ***dușman din copilărie***): Singurul motiv pentru care se lăsa mușcat Rant era ca să se amețească. Otrava era la el doar un alt drog tare. Încă ceva de băgat în vână. Vorbind în calitate de reprezentant al legii, pot să vă spun că un dependent cu dependență nu-i ca oamenii normali. Până la sfârșitu' poveștii ăsteia o să fiți destul de șocați când o să aflați de ce-a fost în stare Rant ca să se rupă în ultimu' hal și să rămână așa, pulbere.

Bodie Carlyle: Nu mă-ntrebaţi pe mine. N-am înţeles niciodată plăcerea asta a lui. Când alţi puşti trăgeau pe nas gazolină sau ciei, în mai toate zilele de vară Rant zăcea pe burtă lângă un tufiş de pelin. Cei mai mulţi puşti voiau să scape de realitate, în timp ce Rant încerca să se pregătească pentru ea.

Găurile alea murdare, pietrişul ala pe sub care scobea, locurile pe unde nu putea să vadă, acolo era viitorul de care ne temeam aşa de tare. După ce şi-a înfipt mâinile în beznă şi n-a murit din pricina asta, lui Rant nu i-a mai fost frică. Îşi sufleca un crac de la pantuloni şi îşi împingea piciorul în faţă. Se aşeza în deşert şi-şi băga piciorul gol-goluţ într-o vizuină de coiot, aşa, încetişor, cam cum verifici temperatura apei din cadă cu degetul mare de la picior. Să vezi dacă-i prea fierbinte ori prea rece. Dacă-l urmăreai, vedeai că Rant îşi înfunda în nisip amândouă mâinile, încleştate una într-alte, cu ochii închişi şi tare, trăgând mult aer în piept, şi după aceea rămânea aşa, cu pieptul umflat.

În fundul găurii ăleia era un sconcs, un raton, o mamă coiot cu pui sau un şarpe cu clopoţei. El pipăia blana moale ori solzii netezi, simţea căldura sau răceala pe piele şi apei... *zbang!*, gura cu dinţi apuca şi tot piciorul lui Rant se zgâlţâia. Iar Rant nu şi-l trăgea niciodată, nu în felul în care o fac cei mai mulţi, rănindu-se şi mai tare, căci colţii sunt strâns încleştaţi în piele. Nu, Rant lăsa gura să se desfacă. Poate chiar să înşface încă o dată. Să între adânc. Să-şi dea drumul. Să i se facă lehamite. După aceea peste degetele lui pufnea o răsuflare caldă. Dedesubt o limbă umedă se apuca să-i lingă sângele.

Când Rant îşi trăgea piciorul din gaură, pielea îi era mursecată şi făcută ferfeniţă, dar curăţată de murdărie cu limba. Pielea curată îi sângera – pic-pic-pic. Sânge curat. Din ochi i se vedea doar pupila întunecată, dilatată la maximum, şi atunci Rant îşi scotea şi celălalt pantof, şi cealaltă şosetă, îşi sufleca şi celălalt crac al pantalonilor şi

îşi îndesa în întuneric altă bucată goală din el, să vadă ce s-ar mai putea întâmpla.

Cât era vara de lungă, degetele de la mâinile şi picioarele lui Rant erau toate numai franjuri, numai dâre de sânge ce se prelingea. Cu o înţepătură veninoasă ici, cu câte un jet de otravă diucolo, Runt se antrena pentru ceva măreţ. Se vaccina împotriva fricii. Oricare avea să-i fie viitorul, fie că urma căsnicia, vreo slujbă îngrozitoare sau serviciul militar, tot uu putea fi mai rău decât un coiot care îţi roade piciorul.

Echo Lawrence: Fii atent. În prima noapte în care l-am întâlnit pe Rant Casey, mâncam mâncare italieneaască şi deodată el zice:

— Te-a muşcat vreodată un şarpe?

Are pe el o bainâ, aşa că habar n-am cât de *mutilate* îi arată braţele.

Ca şi cum *eu* aş avea o problemă, mă freacă în continuare la cap şi-mi zice:

— Nu pot să cred că poate trăi cineva aşa mult fără să fie împroşcat de un sconcs...

Ca şi cum până atunci trăisem uumai în lipsuri şi cu frica-n sân.

Rant scutură din cap şi se uită în farfuria cu spaghete, oftând. După aia, întorcându-şi capul într-o parte şi aruncându-mi o privire doar cu un ochi, zice:

— Dacă n-ai fost *turbată* până acum, se cheamă că n-ai trăit.

Ce tupeu la el! Ca şi cum ar fi un soi de *profet* de la ţară.

Fii atent ce tupeu! Când el uu era în stare să folosească nici un schimbător cu trei viteze pus pe volan.

Până în uoaptea aia nu mai văzuse în viaţa lui *ravioli*.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton*): Dementul ăla mic, băiatul lu' Casey, prezenta simptomele dinainte să se obosească să le zică la ni lui că fusese muşcat. La rabie

virusul e transmis prin saliva unui animal infectat. Orice muşcătură, lins, ba chiar strănut poate răspândi boala. Odată ce l-ai luat, virusul se împrăştie prin sistemul nervos central, urcă pe şira spinării înspre creier, iar acolo se reproduce. Faza timpurie se numeşte „de eclipsă", fiindcă n-ai simptome. Poţi fi teribil de contagios, dar încă arăţi şi te simţi normal.

Faza aste de eclipsă poate să dureze câteva zile sau ani întregi. Şi în toată perioada aia poţi să-i infectezi pe alţii cu saliva ta.

Bodie Carlyle: În loc să se cupleze la trăirile ultora, Rant prefera să meargă la pescuit. Avea obiceiu' să spună:

— Viaţa mea o fi ea amărâtă şi plicticoasă, da' măcar e a mea, nu-i una făcută pe bandă, gata uzată şi trăită la mâna a doua.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Să te laşi muşcat de un şarpe cu clopoţei... asta-i o tehnologie cam primitivă.

Dr. David Schmidt: Aspectul intolerabil era acela că Buster Casey era un tip popular. Trebuie să fi fost. În ultimii zece ani am tratat şase cazuri de turbare la un pacient de sex masculin. Toate şase cazurile erau Rant însuşi. Am avut în schimb patruzeci şi şapte de infecţii la fete, dintre care cele mai multe erau colege de şcoală cu el, iar două îi erau profesoare. Dintre ele, trei au decis să facă întreruperi de sarcină – toate cu taţi necunoscuţi şi cam în aceeaşi perioadă.

LouAnn Perry: Oricum ai privi-o, era periculos să-l ai pe Buster prin proajmă când jucai „Învârte sticla".

Polk Perry (*vecin din copilărie*): Adevărul e că, la viaţa lui, Rant Casey a fost mai multă vreme bolnav de turbare decât sănătos. Şi, la cât microb din ăla şi-a băgat

în creier, trebuie să-l fi înnebunit cumva. Şi totuşi mai îs o mulţime de oameni cărora nebunii li se par tare atrăgători.

LouAnn Perry: Buster nu m-a lăsat niciodată gravidă, da' rabie mi-a dat destul de des. Prima dată sub vâsc, la serbarea de Crăciun dintr-a cincea. Un pupic, în timp ce eu, în rochia mea de catifea roşie, fără mâneci, cu o bluză albă pe dedesubt, stăteam pe scenă în mijlocul primului rând şi cântam *O, noapte sfântă*, cântam notele la fel de dulce ca un înger, cu părul meu blond şi buciat, ca de îngeraş, coborând până la jumătatea spatolui, ca o întruchipare a drăgălăşeniei... Un pupic şi gata, am făcut rabie.

Prin bunăvoinţa lui Rant Casey.

Dr. David Schmidt: Dacă e să fiu cinstit, nu pot puue toate îmbolnăvirile pe seama unui singur băiat, numai că de când Buster Casey a plecat din eraş, n-am mai avut nici un singur caz de rabie.

LouAnn Perry: O grămadă de fete au luat rabie exact la fel ca mine. Poato juma' din clasă în anu' în care-am fost boboci. Brenda Jordan zicea că rabia i se trage de la o petrecere de Halloween, când a muşcat după Buster dintr-un măr, dar de fapt... l-a sărutat.

Buster Casey era pentru unele fete ce erau şerpii pentru el. Un loc unde ai tăi îţi spun să nu te duci niciodată. Dar e un fel de greşeală mai mică, ce to scuteşte mai încolo de greşeli mai mari.

La greşeli din astea, cum ar fi să-l pupi pe Buster, de cele mai multe ori e-o greşeală mai mare dacă nu le faci. După ce un băiat arătos îţi dă rabie de două-trei ori, te linişteşti şi ajungi să te măriţi cu cineva care rămâne aşa, mai banal, tot restu' vieţii lui.

Echo Lawrence: La a doua întâlnire Rant voia să răscolească prin frunzele din parc. Unui din felurile garantate

în care poţi să iei rabie e să ai de-a face cu lilieci. Uită-te destulă vreme pe sub frunze şi-o să dai de-un liliac care să te muşte. Gândeşte-te la *asta* când te duci data viitoare să te-arunci într-un morman de frunze mearte.

LouAnn Perry: Adevăru-i că băiatul era foarte popular. Poate mai puţin pentru taică-său.

Cartuş Dunyun: Aşa-i că-i ciudat? Un puşti de treişpe ani, cu turbare, dependent de venin de şarpe cu clopoţei şi frustrat sexual... ei bine, poţi să spui liniştit că ăsta e cel mai urât coşmar al unui tată.

LouAnn Perry: Buster Casey era genul de greşeală pe care o fată trebuie s-o facă cât e încă destul de tânără ca să-şi mai poată reveni.

Bodie Carlyle: Stăm noi acolo, în deşert, cu trei linii de orizont între noi şi restul lumii, iar Rant tot mi se ultă-n ochi şi zice:

— Simţi o bătaie de inimă?

Io simt blană sub degete. Mângâi blană. În fundu' pământului. Îngropată. Cu mâna aia a mea încă palidă ca un os. Alunecoasă de la grăsimea de pe friptură.

Io stau în soare, pârlit, şi totuşi dau din cap că da.

Rant zâmbeşte şi zice:

— Să n-o scoţi.

Sinit la pipăit blana aia moale şi caldă până ce... *claanţ*, ceva mă apucă şi mă trage de pielea dintre degetu' mare şi următoru', bucata aia de piele-i străpunsă de ceva ascuţit şi mâna îmi tremură aşa de tare, că zgudui şi lovesc marginile şi-aşa strâmte ale vizuinii, ce-mi strâng cotul, esul claviculei mă doare de mor şi eu încerc să-mi trag braţul afară.

Braţele lui Rant îmi înconjoară pieptul pe la spate şi mă scot de-acolo, din pământ.

Am în palmă o gaură, nu doar două urme de înțepătură. Nu-i o mușcătură de coiot, din aia în formă de potcoavă mică. Sângele țâșnește dintr-o singură gaură, mare și lată.

Rant se uită la sânga, la gaura ce șiroiește în palmă, și zice:

— Te-a mușcat.

Apoi:

— Un iepuroi sălbatic.

La amândoi ni se prelinge sânge din găurelele de la mâini și picioare și amândoi ne uităm cum sângele ni se ecurge în nisip, sub soarele fierbinte, și atunci Rant zice:

— Chestia asta, din câte-mi dau io seama, chestia asta-i cam cum ar trebui să te simți când te duci la biserică.

10. Vârcolaci

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe (☼ *epidemiolog*): Printre cele mai vechi superstiţii existente în culturile străvechi se număra şi interdicţia de a bea din locuri de adăpat frecventate de lupi. Iar strămoşii noştri nu culegeau nici resturile rămase de la vreun animal vânat, fie el căprioară ori elan, după ce din el s-a hrănit o haită de lupi. Se credea că oricare din aceste încălcări aie cutumei – sau pur şi simplu o muşcătură de lup – ar transforma pe oricine într-o fiinţă legendară, pe jumătate umană, pe jumătate monstru canin, însetată de sânge şi sălbatică : într-un vârcolac.

În aceeaşi manieră în care interdicţiile din Vechiul Testament referitoare la consumul cărnii de porc sau de moluscă i-au salvat, fără îndoială, pe cei din vechime de pericolul unei morţi teribile, provocată de virusul salmonelei ori al trichinelozei, această arhaică superstiţie legată de lupi îi ţinea departe de orice urmă de salivă pasibilă de a fi purtătoare de *Lyssavirus*, un gen cuprinzând mai mulţi viruşi similari morfologic, ARN cu polaritate negativă, care au infectat dintotdeauna populaţiile de mamifere din întreaga lume.

Denise Gardner (☼ *agent imobiliar*): Încă o mai văd pe Margot cum iese, trântind uşa, ca să se vadă cu prietenele ei. Toate îmbrăcate în haine de dantelă neagră şi ciorapi cu plasă, de parcă în fiecare noapte ar fi fost Halloween.

Creatura aia mititică îi atârna de pulover ca un accesoriu cu blană. Ca o broşă. Cu gheruţele ei oribile agăţate în lâna puloverului. Sau în unele nopţi Margot îşi prindea părul în coc şi lăsa liliacul să se cuibărească în vârful lui sau să i se bălăngăne pe obraz, ca un cercel. Prietenii ei, care erau tot din ăia *gothic*[1], voiau fiecare aşa ceva... Lighioane mici, din piele lucioasă... vreau să spun *liliecii*, nu prietenii lui Margot. Lilieci, animăluţe scârboase şi foarte potrivite pentru un adolescent vampir. Toţi prietenii ei aveau aşa ceva. Spre ruşinea noastră, nici noi n-am fost mai deştepţi. Magazinele de animale nu i-ar fi vândut alături de căţeluşi şi pisicuţe dacă n-ar fi fost inofensivi. Aşa spunea soţul meu, Sean.

Sean Gardner (✵ *antreprenor*): Numele fetei noastre era Margot, dar micii ei prieteni vampiri îi spuneau „Monstrul". Ea şi-a numit liliacul „Monstruleţul", iar după aceea i-a prescurtat numele până a ajuns doar „Monty".

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Înainte de epidemia Casey, cel mai important eveniment de acest tip a fost provocat de o scăpare în regulamentele de import. Potrivit Reglementărilor de Carantină pentru Importuri (v. *Codul de Reglementări Federale*, secţiunea 42, capitolul 71, articolul 54), în Statele Unite este ilegal să comercializezi lilieci pe post de animale de companie. Importul de lilieci este permis doar pentru grădinile zoologice acreditate şi institutele de cercetare. Totuşi, în acest caz singular o eroare procedurală a permis în 1994 intrarea în ţară a unui transport de lilieci frugivori (*Rousettus aegypiacus*), în scopul vânzării lor în magazinele cu animale de companie.

1. *Gothic* – curent de atitudine şi modă specific adolescenţilor. Adepţii lui se îmbracă în negru, adoptă poze, atitudini şi idei sumbre, amintind de romantismul tenebros de secol XIX (beznă, răul, grotele, tenebrele), şi vădesc o atracţie spre morbid. Tinerii *goth* nu trebuie confundaţi nici cu metaliştii sau punkerii, nici cu adolescenţii *emo*, căci reprezintă o subcultură distinctă (n.r.).

Sean Gardner: I-am cumpărat lui Margot liliacul acela drept cadou de Crăciun. Corecție: ea și l-a cumpărat. Mama ei și cu mine i-am dat banii înapoi ulterior. A costat trei sute de dolari. Din Egipt sau vreun alt loc uitat de Dumnezeu. Mâncarea e și ea scumpă ca ochii din cap. „Gustare pentru lilieci" ori „Hrana liliacului". Niște porcării ridicole. Maică-sa nici nu voia să se apropie de așa ceva.

Micul Monty puțea eribil.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Din totalul de persoane iufectate în fiecare au, doar douăzeci la sută declară că au fost mușcate ori zgâriate de un animal. Un caz tipic, din martie 1995, implică o fetiță de patru ani din statul Washington, în dormitorul căreia a fost descoperit un liliac. Deoarece copilul a susținut că nu a intrat în contact cu animalul, nu a fost inițiat nici un tratament profilactic. Mai târziu au fost descoperite infecții atât la fetiță, cât și la liliac.

La cârtițe boala se răspândește atunci când un animal sănătos intră pur și simplu în vizuina ocupată anterior de un altul bolnav.

Fiindcă virusul se trausmite în principal prin salivă, un accident banal precum tusea ori strănutul îi poate *infecta pe* toți *cei aflați* în vecinătate. În mod cert într-un ascensor sau într-o cabină de avion. Practic vorbind, să contractezi virusul rabiei e la fel de ușor ca și cum ai lua o răceală. Doar că la o răceală începi imediat să prezinți simptome.

Denise Gardner: Profesorii ei se plângeau că Margot nu poate sta locului. Că pare tensionată. Neatentă. Uneori neliniștită. Era copilul nostru problemă. Toți prietenii ei *gothic* se purtau exact la fel. Întotdeauna posomorâți și nepoliticoși. Groaznic. Nu ne-a trecut nici o clipă prin cap. În cele din urmă, când Margot a venit acasă cu un patru la

Cultură Civică, medicul pediatru i-a scris o rețetă pentru Ritalin[1].

Phoebe Truffeau, doctor în științe: La contractarea virusului subiectul normal va avea o senzație de furnicătură la locul expunerii, fie ea mușcătură ori zgârietură. Dacă infecția se produce prin intermediul mucoasei, locul prin care a pătruns inițial va deveni hipersensibil. În eventualitatea transmiterii prin contact oral-genital, cum pare să fie cazul cu serotipul Rant, s-a stabilit că mâncărimile specifice din zona genitală și perigenitală par să nu fie tocmai neplăcute. Această stare plăcută poate fi una dintre cauzele ratei rapide – aproape fulgerătoare – de transmitere a epidemiei în cadrul populației.

Sean Gardner: Simptomele sunt proasta dispoziție, comportamentul antisocial și perioade de izolare, alternând cu izbucniri de ostilitate. Dacă CCE-ul[2] ar trata fiecare adolescent cu simptomele astea... ei, da' nici un guvern n-are atâția bani.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: După ce trece perioada de incubație, de șase până la nouăzeci de zile, cunoscută și drept perioada „de eclipsă", virusul se multiplică în țesuturile adiacente locului de infectare. Fluxul axoplasmic retrograd deplasează virusul cu rapiditate prin sistemul nervos central. Virusul infectează celulele neuronale din trunchiul cerebral, din bulbul rahidian și hipocamp, celulele Purkinje și cerebel, invadând interiorul fiecărei celule, înmulțindu-se și dezvoltându-se acolo și provocând pe parcurs degenerarea măduvei spinării, a creierului și axonilor, precum și demielinizarea substanței albe a creierului.

---

1. Stimulent al sistemului nervos central, folosit la copii pentru tratarea problemelor de concentrare și atenție.
2. Centrul pentru Controlul Epidemiilor (n. r.).

Pe măsură ce concentrația virală crește, țesuturile mai slăbite sunt afectate din ce în ce mai mult – în special glandele salivare. În prima fază simptomatică, faza prodromală, subiectul poate suferi de febră, greață, dureri de cap, oboseală cronică și lipsa poftei de mâncare.

Sean Gardner: Acuma sincer, după cum se poartă copiii în vremurile astea, cine ne-ar putea învinui că n-am bănuit nimic? Mai ales felul în care dansează.

Denise Gardner: Sean zicea că muzica aceea pe care-o ascultau era de vină pentru teanele ei.

Sean Gardner: Mde, dar soția mea susținea că de vină ar fi jocurile video.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: După faza prodromală, faza de excitație senzorială se caracterizează prin hipersalivație, contracții musculare, insomnie, agresivitate extremă și o nevoie compulsivă de a mușca sau mesteca.

Odată ce incubația bolii este încheiată, iar subiectul manifestă un comportament suspect, nu mai există tratament. A treia și ultima fază a bolii e constituită de paralizie și comă. Ulterior, la autepsie, dacă se aplică anticorpi de rabie pe mostre de țesut cerebral, care sunt apoi examinate cu un microscop cu fluorescență, se va evidenția prezența antigenilor.

Denise Gardner: Când lucrurile stăteau cel mai rău, ne-a sunat Sylvia Leonard. E mama lui Dean Leonard, unul dintre tinerii amici *gothic* ai lui Margot. Ei bine, în fine, Sylvia sună și zice bună. liliacul lui Dean tocmai a crăpat. Micul ghem pufos s-a vârât în sertarul cu lenjerie al lui Dean și uite că azi pute de-ți mută nasul din loc. E mort. Iar Sylvia vrea să știe dacă liliacul lui Margot e cumva bolnav. Ne întreabă și dacă mai avem chitanțele de la

magazin și dacă n-ar putea ea să le folosească pe ale noastre ca să obțină o despăgubire pentru liliacul ei mort.

Scoatem cutia de pantofi de sub patul lui Margot și duhoarea de-acolo ne dă pe spate. Nici măcar nu mai deschidem capacul. Sean, soțul meu, ia cutia și-o duce pur și simplu în curtea din spate, unde-l îngroapă pe micul Monty laolaltă cu ceilalți șobolani, hamsteri, pisicuțe și peștișori, cu șopârlele, papagalii, porcii de Guineea și cu toți șoarecii și iepurii pe care și i-a dorit vreodată Margot. Ai putea să juri că toată curtea noastră e *pavată*, nu altceva, e pavată cu animale moarte.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Cuvântul însuși vine de la sanscritul *rabhas*, termen folosit cu trei mii de ani înainte de nașterea lui Hristos și care însemna „să produci violență". Până în secolul al nouăsprezecelea virusul era deja răspândit în întreaga lume, în special în Europa. Acolo mulți dintre oamenii care se temeau că ar fi infectați se sinucideau.

Cei infectați – sau doar bănuiți de infecție – eran adesea uciși de ai lor. De frică. Sau din milă.

În decursul istoriei virusul s-a tot mutat la o serie de populații de mamifere. Pe la 1700 boala era purtată îndeosebi de vulpile roșii (*Vulpes vulpes*) și și-a făcut intrarea în Lumea Nouă când aceste animale au fost importate pentru vânătorile de vulpi în stil englezesc. După 1800 exista o probabilitate atât de mare ca sconcsul dungat (*Mephitis mephitis*) să fie purtător de turbare, încât în perioada aceea denumirea în argou popular a scencșilor era aceea de „turbăciuni". După anii '60 ratonul comun (*Procyon lotor*) a devenit specia cu cele mai mari șanse să fie infectată. La o scară mai mică, coiotul (*Canis latrans*) esto respensabil, în medie, pentru un număr de cincizeci de infecții pe an. Liliecii însectivori au o medie ce se ridică la șapto sute cincizeci de infocții pe an.

Înainte de apariția serotipului Rant de *Lyssavirus*, în fiecare an mureau de rabie maximum o sută de mii de oameni, în special în regiunile tropicale și subtropicale. În ciuda unor cheltuieli anuale de un miliard de dolari, în vederea reducerii propagării belii, și a unui secol de vaccinări și campanii publice de sensibilizare, în 1993 rata infecțiilor printre animale a atins un vârf istoric.

Din cauza epidemiei atribuite lui Buster Casey, ființele umane sunt la ora actuală cea mai mare populație de mamifere purtătoare ale virusului turbării.

Sean Gardner: Din câte știu eu, există două feluri de rabie. Există tipul „amorțit", când nu înnebunești deloc și nu muști pe nimeni. Te ghemuiești numai sub pat și mori acolo. Și mai există tipul normul de rabie, cel „furios", pe care-l fac optzeci la sută dintre cei infectați. Îți curg balele, înjuri și dai din mâini, spargi totul prin dormitor, inclusiv colecția ta de păpuși din toată lumea, și-ți numești tatăl „un mizerabil mâncător de căcat, labagiu muist, bulangiu cretin..." Ei bine, rabie de felul ăsta a avut Margot a noastră.

Denise Gardner: Rușine să ne fie, dar cred că am început s-o jelim pe Margot în ziua în care a împlinit treisprezece ani și și-a vopsit pentru prima oară părul în negru.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Se poate susține că interdicțiile din vechime pe tema zoofiliei urmăreau să prevină propagarea *Lyssavirusului* sau a oricărei alte boli la oameni.

De asemenea, culturile arhaice avertizau că progomtura ilegitimă a unui preot avea să devină vârcolac. La fel ca și orice copil provenit dintr-un ineest.

Denise Gardner: Rușine să-mi fie, fiindcă atunci când am suspectat-o prima oară, atunci când am avut prima dată bănuiala că Margot ar putea avea rabie, am respins

ideea, crezând că-i doar o prefăcătorie. Mă uitam la Margot şi la gaşca ei de prieteni *gothic* cum făceau atâta caz de grosolănie şi bizarerie. Părea prea de tot – ca şi cum *visul* lor cel mai drag ar fi fost să aibă rabie. Ei bine, cum am spus, ruşine să-mi fie.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Odată ce virusul îşi începe replicarea şi este transportat de-a lungul nervilor senzitivi şi motorii, subiectul infectat poate rămâne asimptomatic luni întregi, cu toate că răspândeşte virusul şi infectează alţi subiecţi. Scenariul acesta pare să se aplice şi în cazul presupusului supertransmiţător Buster Casey.

Nu, epidemiologii nu mai folosesc termenul de „Pacient Zero". Orice individ responsabil de zece sau mai multe infectări este numit acum „supertransmiţător". Ce a însemnat Mary Mallon „Tifos" pentru febra tifoidă, ce-au fost Gaetan Dugas pentru SIDA şi Liu Jian-Lun pentru virusul SARS avea să devină Buster Casey în cazul rabiei.

Sean Gardner: Cu Margot a noastră ştiţi ce s-a-ntâmplat. Atâţia prieteni de-ai ei au murit, că am făcut un serviciu funerar comun. Nu doar cu Dean Leonard. Doar că atunci când îngropi un copil *gothic*, e altfel. Da, ţi se rupe inima, cum să nu, doar că n-arată aşa de rău. De fapt Margot a noastră arăta chiar mai bine – cel puţin mai sănătoasă – decât înainte să se îmbelnăvească. Priveliştea aceea, cu ei toţi îmbrăcaţi la patru ace şi atât de sumbru, semăna cu balul ei de absolvire din clasa a unsprezecea. Doar că nimeni nu dansa. Nici nu zâmbea. Şi nici nu râdea. Toată lumea moborâtă şi îmbrăcată în negru...

OK, a fost *exact* ca la balul ei de absolvire dintr-a unsprezecea.

11. Albinele

Echo Lawrence ((*vânător de buşeli*) : Fii atent. Într-un an, de Ziua Independenţei, tot clanu' Casey iese la un picnic. Un grătar cu rădăcini pufoase de nalbă şi carne de animal prăjită. Toate mătuşile şi unchii, toţi verii şi verişoarele, un hectar de alde Casey lăţiţi pe pături sau pe scaune pliante şi mâncând porumb. Toată lumea îmbrăţişează pe toată lumea, toţi îşi strâng mâinile.

Chiar şi în aer liber cei din generaţia care controlează totul, care le are pe toate, adulţii, stau la masa de picnic. Toţi ceilalţi, pe jos. Adulţii, mai răvăşiţi un pic de când au murit Esther, Hattie şi Bel, dar în cea mai mare parte neschimbaţi.

În ziua aceea însorită la masa adulţilor au început să bâzâie mai întâi o albină, după aia încă una. Bunicuţele au fluturat din mâini, vrând să le alunge. Apoi masa s-a umplut de ele. Adulţii s-au trezit înveliţi în albine.

Şeriful Bacon Carlyle (☼ *duşman din copilărie*) : Medicul de la district, cel care le-a făcut autepsia, a-ntrebat: A avut treabă de curând vreunul dintre decedaţi cu albine? A vrut să ştie: A lucrat cu stupi vreunul din ei? Atacul putea fi explicat de ceva la care-i spunea „excitant de roi".

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms ((*istoric*) : Feromoni Nasonov. O fiolă de plastic de mărimea

degetului mic poate emana un excitant echivalent cu cinci mii de albine care dau din uripi şi emit mirosuri în aer. *Apis mellifera*, albina comună, urmăreşte mirosul şi începe să caute scorburi sau crăpături de orice fel, în care să-şi facă o colonie nouă.

Când încerci să le alungi, la albine se declanşează o secreţie de feromoni „de alertă", care stârneşte la atac şi alte albine. Fiindcă duşmanii lor principali sunt urşii, insectele atacatoare se concentrează pe ochii, nasul şi gura deschisă a agresorului, astfel că orice formă care aduce cu o deschizătură întunecoasă, inclusiv urechile, o şă se umple de albine. Cu cât victima expiră mai mult dioxid de carbon, cu atât mai agresive devin albinele atacatoare.

Foromonul excitant are în sine un miros slab şi plăcut, ca de citrice. E aproape insesizabil pentru oameni. Fiindcă feromonii Nasonov sunt atât de puternici, cea mai bună metodă de depozitare a lor este să introduci fiola de plastic într-un borcan de sticlă bine închis, iar apoi să pui borcanul într-un loc sigur dintr-un congelater.

Cartuş Dunyun ((***vânător de buşeli***): Era ca şi cum un nor ar fi acoperit soarele, ca o fulgă de furtună mare şi întunecoasă. Una zumzăitoare. În miezul unei zile frumoase şi însorite începe brusc să plouă. Numai că, în loc de apă, plouă cu înţepături de albine. Fără caterincă. Toarnă cu găleata durere pură.

Echo Lawrence: Oamenii au luat-o la fugă spre maşini, ţipând până ce gura îi s-a umplut de albine, s-au înecat cu albine, care i-au înţepat, i-au sufocat şi i-au omorât. Când au ajuns să intervină ăia cu controlul insectelor de la district, unchiul Clem al lui Rant murise. La fel şi mătuşă-sa Patty, şi unchiu-său Cleatus. Unchiu-său Walt a murit la spital.

Cartuş Dunyun: Căcănarilor de la FBI care-au întrebat do nopţile noastre de vânăteare de buşeli după ce-a murit

Rant, agenților ălora le plăcea la nebunie povestea cu albinele. Nu mai pridideau să-și ia notițe.

Echo Lawrence: Ia-o ușor. Nimeni n-a zis că-i crimă. Nu încă.

Cartuș Dunyun: Așa-i că-i ciudat? Era ca-n Vechiul Testament: picnicul albinelor ucigașe, atacul cu rahat de șoarece, ciuma puricilor și pălăria păianjenului letal. La următoarea Zi a Recunoștinței, cu șapte dintre bătrânei morți, restul generației lor a rămas acasă. Ăia bătrâni din familia Casey le-au cedat copiilor lor de vârstă mijlocie masa adulților. Gata cu asediul. Ștafeta era transmisă.

12. Mâncarea

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Ca să oprească timpul în loc, aşa cum călugării budişti se folosesc de mandalele da nisip, iar Irene Casey de brodat, Rant utiliza linsul de păsărici. Avea obiceiul să-şi îngroape faţa între picioarele mele şi să-şi bage limba în mine. Se înălţa pe coate, plescăia din buze, cu bărbia leoarcă, şi zicea:

— Ai mâncat ceva cu scorţişoară la micu' dejun.

Îşi lingea buzele şi-şi dădea ochii peste cap, apoi zicea:

— Nu pâine prăjită cu ou... Altceva.

Rant pufnea şi hăpăia iarăşi, după care se ridica şi, cu ochii lucindu-i, spunea:

— La micu' dejun ai băut o ceaşcă de ceai Constant Comment. De-acolo vine scorţişoara.

Doar după felul cum miroseam şi gustul pe care-l aveam, îmi punea pe tapet întreaga zi: ceai, pâine neagră prăjită, iaurt simplu, afine, un sandvici cu soia, un avocado, un pahar cu suc de portocale şi o *salată* de sfeclă.

— Şi-ai mai mâncat şi o porţie de rondele de ceapă de la fast-food, mai zicea el, plescăind din buze. O porţie mare.

Îi spuneam „Spiritistul păsăricii".

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): În timpul în care majoritatea oamenilor apucau să se aşeze la masă, să-şi spună rugăciunea, să împartă mâncarea şi s-o mănânce, să mai ia o porţie, să se servească şi cu plăcintă şi cafea, ba

chiar să mai bea e ceaşcă de cafea, iar după aia să se-apuce de spălat vasele, în bucata aia de timp cei din familia Casey abia dacă apucau să ia o îmbucătură, una singură. O înghiţitură de friptură ori de salată de ten, pe care încă o mai mestecau. Nu doar că mâncau încet, dar nici măcar nu vorbeau, nu citeau vreo carte şi nu se uitau la televizor. Toată atenţia le era înăuntrul gurii: mestecau, gustau, savurau.

Echo Lawrence: Să fim serioşi. Majoritatea tipilor *contorizează* fiecare dat de limbi. De fiecare dată când se opresc şi iau o gură de aer, îţi cronometrează plăcerea. Şi la fiecare limbă tresă, ştii că ar fi bine ca asta să echivaleze cu plăcerea pe care o să le-o oferi tu dup-aia. Aşa că, la fiecare limbă, nu peţi să te relaxezi defel, nici să îţi dai drumu' – nu când ştii că acolo *contorul* merge tot timpul. Fiecare limbă dată e o investiţie într-un lins pe care să-l capeţi în schimb.

Chiar şi tipii care nu suportă contabilitatea şi la care nu le place să-şi calculeze impozitele, genul ăla de tipi care abia-s în stare să ridice din umeri când îi întrebi de contul lor de ecenemii ori de creditul de pe card, chiar şi ăştia er să-ţi spună exact de câte ori li s-a-nvârtit limba în jurul găuricii tale. Şi cât o să trebuiască să plăteşti. Echivalentul sexual al maniacilor care se ultă mereu la ceas sau al ălora care numără boabe de fasole.

Toţi sunt la fel – cu excepţia lui Rant Casey. El îşi înfigea limba în tine şi-ntre timp puteau să treacă ani. Să se tocească munţii.

Edna Perry (*vecină din copilărie*): În Anglia, la cina de Crăciun, când găseşti cuişoare în mâncare înseamnă că eşti un ticăles. Automat. Dacă dai peste o bucată de rămurică, eşti un idiot. Fără nici o discuţie. Iar dacă muşti din ceva şi descoperi o bucată de cârpă, lumea e să ştie că eşti o târfă. Gândiţi-vă numai, să ţi se pună eticheta de târfă chiar

acolo, la masa de Crăciun! Da' Irene Casey se jură că a citit asta într-o carte.

Echo Lawrence: Odată, când stătea cu fața vârâtă între picioarele mele, Rant a ieșit la suprafață ca să ia o gură de aer, și-a cules de pe limbă un fir de păr pubian și mi-a zis:

— Ce s-a-ntâmplat azi? S-a-ntâmplat ceva rău...

I-am spus s-o lase baltă.

M-a lins, și-a dat ochii peste cap, m-a lins iarăși și a zis:

— O amendă pentru parcare? Nu, ceva mai nasol...

I-am zis s-o lase baltă. I-am spus că nu s-a întâmplat nimic.

M-a lins iarăși, numai că mai încet, cu răsuflarea fierbinte, limba lui a alunecat agale acolo, în mine, din spate în față, apoi Rant a ridicat ochii și m-a privit fix până ce m-am uitat și eu la el. Am dat de ochii lui verzi.

El a zis:

— Îmi pare rău.

Apoi:

— Azi ai rămas fără slujbă, așa-i?

Slujba mea idioată și de căcat de atunci, la care vindeam telefoane mobile de căcat.

Adică putea să descopere orice namai cu nasul și după gustul pe care-l aveai. Așa era Rant Casey. Nu greșea niciodată.

Și-am început să plâng printre orgasme.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Fiecare familie are scripturile ei, dar cei mai mulți nu-s capabili să le prezinte coerent. Sunt poveștile pe care oamenii le spun mereu, pentru a-și reafirma identitatea: *Cine* sunt ei. *De unde* vin. *De ce* se comportă așa cum o fac.

Rant avea obiceiul să zică:

— Fiecare familie e un soi de cult mititel în toată regula.

Basin Carlyle (*vecin din copilărie*): Să nu râdeți, zice Irene, da' în Franța bagă un soi de talisman de metal în prăjitura de la desert. Regula e așa, că oricare mușcă din talisman trebuie să gătească următoarea masă, numa' că în Franța oameni-s așa de zgârciți, că mai degrabă-s în stare să înghită talismanul. Așa, ca să nu trebuiască să fie gazde.

Din ce-a citit ea, Irene ne-a zis că mexicanii hagă là copt în mâncare o păpușă cu copilu' Iisus. Iar ăia din Spania strecoară tot timpu' acolo cova mărunțiș. Irene mi-a arătat și-o broșurică cu rețete de prăjituri șmechere și-acolo se spuneau toate astea. Istoria tuturor prăjiturilor de pe pământ.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Din câte mi-aduc eu aminte, la început Chet și cu Buddy nu mâncau încet. Eu i-am învățat așa. Era deja prea de tot: mă chinuiam o grămadă să le gătesc niște negrese și-apoi mă uitam cum Chet și Buddy le hăpăie diu trei înghițituri. Amândoi se repezeau să-și îndese pe gâtlej o bucată, după aia încă una, până ce din toată prăjitura mea nu mai rămânea nimic, numa' farfuria murdară. Și-n timp ce dădeau pe gât mâncarea mea, stăteau de vorbă despre ce-or să facă după aia, citeau nu știu ce catalog sau ascultau știrile la radio. Trăiau întotdeauna cu luni întregi înainte, în viitor. Hăt departe, la nu știu câți kilometri distanță.

Singura excepție era mâncarea pe care o punea pe masă vreunul din ei. De fiecare dată când Chet împușca o gâscă, stăteam așezați aici și fiecare spunea ce gust hun are. Sau dacă prindea Buddy o mână de păstrăvi, stătea toată familia o noapte întreagă ca să-i mănânce. Sigur că într-un păstrăv îs oase. La o gâscă împușcată te cam uiți după alicele de oțel. Dacă nu ești atent la mâncarea pe care-o mesteci, poți plăti scumpișor. Îți intră un os de pește-n gâtlej și mori înecat cu el. Ori un os mai ascuțit ți se înfige în cerul gurii. Sau îți rupi o măsea când muști o alice din pasăre.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Scriptura domestică a familiei Casey afirmă că „Ingredientul secret pentru orice lucru *gustos* e ceva care *doare*".

Dar nu se punea problema ca ea să fi vrut să facă rău cuiva. Irene punea „surprize" în mâncare doar fiindcă îi păsa prea mult. Dacă n-ar fi interesat-o nici cât negru sub unghie, le-ar fi servit mâncare congelată şi-ar fi rezolvat problema.

Basin Carlyle: Să nu uitaţi. Cel mai des îi vedeam pe alde Casey la biserică. Duminica la slujbă şi după aia la mesele comune ţinute-n Casa Fermierului.

Ingredientul secret care-i făcea pe oameni să savureze cu adevărat plăcinta cu piersici a lui Irene era mâna de sâmburi de cireşe strecuraţi înăuntru. Puteau să-ţi rupă falca aşa, accidental. Secretul budincii ei de mere cu pesmeţi era că amesteca în ea o muiţime de bucăţele ascuţite de coji de nucă.

Când mâncai din tonul ei la cuptor, nu vorbeai şi nici nu răsfoiai *National Geographic*. Ochii şi urechile îţi rămâneau înăuntrul gurii. Lumea întreagă îţi era înăuntrul gurii şi gustai cu grijă, din cauza biluţelor de staniol pe care le băga Irene în bucăţile de peşte. Un efect secundar al mâncatului încet era că savural într-adevăr mâncarea, care avea atunci un gust mai bun. Poate că alte doamne găteau mai bine, da' la ele nu-ţi dădeai niciodată seama.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Tatăl lui Rant avea obiceiul să spună: „Când ceva pare să fie *într-adevăr* un accident, nimeni nu poa' să fie *furios* pe tine".

Irene Casey: Zău că bărbaţii au tendinţa să se grăbească şi-ntotdeauna se agită ca să termine o treabă.

Echo Lawrence: Uite un secret de fată nemăritată: motivul pentru care ieşi la cină prima oară cu un bărbat e ca să îţi

dai seama cum o să te *fută*. Un slinos care-şi hăpăie mâncarea şi care nici nu se nită la ce înghite... ei bine, *ştii* că n-o să te vâri în pat cu tipul *ăla*.

Bodie Carlyle: La zilele de naştere doamna Casey gătea nişte torturi care te făceau să roşeşti de ruşine pentru mama ta cea leneşă. Uneori făcea câte o locomotivă cu aburi din ciocolată, aia trăgea după ea un vagon care era tort cu cireşe şi altul care era cu vanilie, după care veneau vagoane de marfă şi cisterne cu arome de toate felurile, iar la sfârşit mai era şi un vagon de manevră, aromat cu sirop de arţar. Se zice că e de bine când dai de-o scobitoare înfiptă în tort. Dar dacă nu gustai cu grijă din tortul ei, ajungeai să simţi în gură gust de aşchii de pin şi de sânge.

Logan Elliot (*prieten din copilărie*): Adevărul e că dacă nu-i mestecai mâncarea, te mesteca mâncarea pe tine.

Irene Casey: Din câte am văzut eu, câtă vreme mâncarea-i mai mult bună decât dureroasă, o mănânci în continuare. Câtă vreme te bucuri mai mult decât suferi.

Basin Carlyle: Mesele comune de la Casa Fermierului, alea te-ai aştepta să fie nişte evenimente sociale, cu lume vorbind şi punându-se în temă cu noutăţile. Nu mi-o lua în nume de rău fin'că zic aşa ceva, da' de fiecare dată când Irene aducea friptura ei de pui ori salata de fasole, în loc să stea şi să discute unii cu alţii, oamenii erau prea ocupeţi să-şi scoată mizerii de prin gură. Irene gătea acceptabil, da' înlocuia o mulţime de bârfe pe cinste. În loc ca oamenii să-şi tot bată gura despre cine i-a învineţit ochiu' nevestei ăluia sau cine se mai desparte de bărbat, până la sfârşitul fiecărei mese puteai să ai lângă fiecare farfurie doar o grămăjoară de mizerii adevărate. O grămăjoară de sâmburi, pietricele şi agrafe. Cuişoare întregi, ascuţite ca piunezele.

Edna Perry: De Crăciun ăia din străinătate au un obicei: coc o prăjitură cu un Iisus copilaş mic, mic de tot, ascuns înăuntru. Se zice că perseana care găseşte prima bebeluşul Iisus o să aibă parte de o binecuvântare specială în anul ce vine. Nu-i decât o păpuşică de plastic, Numa' că Irene Casey obişnuia să bage în aluat tot atâtea păpuşi cu copilul Iisus câte linguri de făină şi zahăr punea. Câte un Hristes copil la fiecare îmbucătură. Poate că ea voia doar să facă mai mulţi oameni să se simtă norocoşi, da' niciodată nu ieşea ca lumea, fiindcă oamenii dădeau afară, icnind, o droaie de Mântuitori golaşi din plastic. Năşteau pe gură bebeluşii ăia uzi. Cu rosături şi muşcături zdravene de dinţi incrustate pe faţa zâmbiteare a Mântuitorului nostru. La masa comună de Crăciun de la Casa Fermierului oamenii stăteau la nişte mese lungi, decorate cu hârtie creponată roşie, cu Hristoşii ăia copii plini de bale şi scuipaţi peste tot. Nu era o priveliştе foarte cucernică.

Basin Carlyle: Aşa cum nu întotdeauna îl iubeşti cel mai tare pe copilul cel mai cuminte – câteodată-i taman copilul care-ţi dă cea mai mare bătaie de cap –, lumea îşi amintea întotdeauna numai de mâncarea pe care o aducea Irene Casey. Mâncăruri mai bune, cum erau batoanele cu nucă ale Glendei Hendersen ori plăcinta cu pere a lui Sally Peabedy, la alea nu te mai gândeai după aia tocmai fin'că nu te-necai cu ele de să simţi că-ţi dai duhul.

Echo Lawrence: Rândul ăla, după ce-am avut orgasm, simt înăuntru o *presiune*, dar nu dureroasă, mai mult ca senzaţia aia pe care-o ai când ţi se răsuceşte tamponul. Ca şi cum mi-ar veni să mă piş. Rant îşi vâră două degete-u mine şi scoate ceva roz. Mai mare decât un dinte. Neted şi lucios de la scuipat.

Chiar şi când eram goi, noi nu ne atingeam niciodată. Fie că eram uscaţi şi lipicioşi, fie uzi şi unsuroşi, între pielea lui şi a mea puteai să simţi tot timpu' un strat subţirel de sudoare, scuipat sau epermă.

Proptit în continuare pe amândouă coatele, Rant se uită la ceva cuibărit în mâna lui.

Ca și cum tocmai ar fi supt chestia aia *roz* din mine.

Așa că, bineînțeles, trebuie să mă ridic și să mă uit. Da' i-o glumă.

O păpușă. Un bebeluș din plastic roz. Și Rant începe:

— Cum o fi ajuns *asta* aici?

Mantra *mamei lui*.

Rânjește la mine și zice:

— Chestia asta mă face regele cu noroc...

Aproape că nici n-a mai contat că scuipatul lui mi-a dat rabie.

13. Steagul sus

Bodie Carlyle (☼ ***prieten din copilărie***): În dimineţile de luni mă simţeam rupt de oboseală, fin'că duminică noaptea beam energizante şi tocam la trigonometrie. Domnul Wyland ne dădea teme de acasă pentru şase până la opt ore de tras şi io le lăsam întotdeauna pe ultimul moment. Şi-acum, dacă închid ochii, tot mai pot s-aud vocea transmiţătorului principal, fătuca aia care ne transmitea toate lecţiile. Fin'că nu poţi emite pachete de gânduri – ci doar rahaturi senzoriale gen gust, miros, sunete şi imagini –, transmiţătorul principal vorbeşte în fiecare etapă a fiecărei ecuaţii, clănţăne nonstop, în timp ce tu urmăreşti cum mâna ei ţine creta şi scrijeleşte cifre pe-o tablă.

Vocea ei zice:

— Când X este egal cu cosinus de Y, iar Y e mai mare ca Z, factorul de calcul al lui X trebuie să includă...

Şi între timp eu am şi adormit. Cuplat în continuare, dar dormind buştean. Până luni dimineaţa nu învăţasem decât mirosu' de praf de cretă. Şi poc-pocul pe care îl scotea creta de fiecare dată când fata lovea tabla, ca să-nceapă un rând nou. Nu o Tablă Inteligentă şi nici măcar un monitor, ci o tablă pe care scrii cu creta. Aşa de tare se zgârceau. Acum, după zeci de ani, tot mai ştiu să-ţi spun că transmiţătorul principal, fata aia, era dreptace şi purta un pulover roşu, cu mânecile lungi şi suflecate până la încheietură. Mi-amintesc oricând gustul de cafea neîndulcită din gura

ei. Şi mâna de Om de Noapte, cum mi-a spus cineva. Nebronzată pe dosul palmei. Dosul, încheieturile şi palma, toate de-aceeaşi culoare.

N-am picat doar pentru că Rant Casey ştia chiar mai puţin decât nimic, iar domnul Wyland dădea noto conform unei curbe grafice. Aproape în fiecare luni dimineaţa, înainte să se crape de ziuă, Raut venea şi-mi bătea în geamul dormitorului. Traversam câtova orizonturi, păuă ce Rant îşi găsea gaura. Apoi, cu o mânecă suflecată şi băgată sub pământ până la umăr, Rant mă punea să-i predau. Algebră. Isterie. Ştiinţe sociale. Dădea vina fie pe muşcăturile de păianjeni, fie pe venin sau pe turbare, da' oricum se plângea că nu-i merge conexiunea. Se cupla, da' nu putea să proceseze nimica.

Danny Perry (☼ ***prieten din copilărie***): Rant Casey se punea pe burtă-n nisip, se proţăpea cu coatele de o parte şi de alta a vreunei vizuini şi-şi băga nasul înăuntru. Numai după duhoare, adulmecând o vizuină murdară, Rant putea să-ţi spună dacă-i de iepure, de coiot, de sconcs sau de păianjen ucigaş. Putea să-ţi zică păuă şi *ce soi* de păianjen.

Ca să fii prieten cu Rant Casey, întotdeauna dădeai un soi de test. Băieţii trebuiau să-şi îndese mâna într-o gaură întunecată aleasă de el, fără să ştie peste ce-or să dea acolo.

Bodie Carlyle: Eram noi în deşert, ne uitam cum lumina se lăţeşte la orizont în culori ca de foc şi-atunci i-am spus lui Rant despre legea federală TE-VĂD şi despre cât de palidă şi de înfricoşătoare părea mâna aia de la algabră. O mână care n-a stat uiciodată la soare. Şi despre gustul străin de cafea de la mine din gură.

Şi-atunci Rant zice:

— Rahat.

Îşi vâră mâna liberă în pantaloni, în partea din faţă, şi scrâşneşte din dinţi.

— Mi s-a sculat, zice el. De la păianjen. Se-ntâmplă tot timpu'.

Şi-şi răsuceşte prohabul, ca să-şi ascundă aia.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (((*istoric*)): Priapismul cronic e un simptom mai puţin semnificativ al otrăvirii cu a-latrotoxină. Exploatându-şi erecţiile provocate de venin, Rant îşi lichida toate legăturile pe care le mai avea în comunitate. Nu s-ar fi putut întoarce niciodată înapoi acasă, dar nici n-a *trebuit* s-o facă. Un lucru pe care cei bogaţi îl ştiu, iar majoritatea celorlalţi oameni nu, este că o punte nu se *taie* niciodată. Ar fi e risipă. Nu, ea se *vinde*.

Cammy Elliot (☼ *prietenă din copilărie*): Profesoru' nostru de geometrie, domnul Wyland, acelaşi prof care ne hăituieşte cu algebra şi trigonometria şi care te târăşte la tablă ca să-ţi demonstreze mărginirea în faţa clasei, îşi încrucişează braţele, îşi umflă cu limba unu' din obraji, coboară ochii spre Rant şi zice:

— Care-i problema, domnule Casey?

Rant îşi apleacă ţeasta, îşi lasă bărbia în piept, îşi saltă şoldurile-n sus şi îşi îndreaptă amândouă degetele arătătoare spre prohab, unde fermoarul îi e umflat, bombat, împins în faţă aşa de tare, că se pot vedea zimţii argintii ai metaluiui oţelit dinăuntru.

— Domnule Wyland, cu tot respectul, începe Rant, am o erecţie zdravănă, care mă tot ţine de două ore...

Să mor dacă mint. Se-aude nn icnet, dar nu de la puştii de nota zece din primele rânduri. Mai degrabă de la elevii de opt, care cred ce le-aud urechile. Cu câteva rânduri mai în spate un elev de şase pufneşte într-un râs scurt, cu buzele strânse şi gura închisă.

— Cum dumneavoastră, domnule Wyland, sunteţi un bărbat adult, zice Rant, puteţi să vă daţi seama de natura dureroasă şi potenţial periculoasă a situaţiei.

Domnul Wyland dă afară dintr-o răsuflare tot aerul din piept. Dintr-o expirație. Brațele încrucișate îi alunecă pe pieptul căzut. Buzele i se întredeschid, apoi i se cască așa de tare, că i se văd dinții din fundu' gurii și umbra cafenie, de tutun, care le umbrește culoarea lor de os.

— Poate că ar fi cazul să o controleze cineva, nu credeți? continuă Rant, încruntându-și sprâncenele, iar între ochi îi apar cute de îngrijorare.

Ecuația geometrică de pe tablă a dispărut, s-a dus din încăpere. N-a mai rămas din ea nimic, doar niște zgârieturi cu crete, ca niște gheare de pui plasate în aceeași încăpere cu miracolul vulgar și demn de dispreț al erecției unui adolescent. Domnul Wyland supercalculează în minte răspunsul corect. Stă în picioare în fața clasei și arată ca un imbecil.

Cartuș Dunyun ((***vânător de bușeli***): Wyland e mai mult decât prins in capcană. Dacă profu' îl plesnește pe Rant, dup-aia râde și-i spune derbedeului să stea jos și să se concentreze la calcule, școala riscă un proces. Dacă puștiul are o urgență medicală gravă, dacă i se-nvinețește și îi plesnește cumva scula, inspectoratul școlar o să scape de proces doar cu prețul următoarelor zece milioane de dolari din buget. Sigur, Rant e cunoscut drept zurbagiu. Sigur, Rant ar fi putut prezenta situația într-un fel mai puțin agresiv. Da' nimic din toate astea n-o să conteze la tribunal, când Wyland o să stea în boxa acuzaților și-o să le explice juraților de ce a ridiculizat și umilit un elev care risca să moară de cangrenă.

Cammy Elliot: Tremurături mici din pleoape, un tremurat al urechii și-un zvâcnet al mărului lui Adam, numai astea mai arată că domnului W. îi lucrează creierul. Din palid, obrazul i se face rozaliu și-apoi de un roșu închis. Toată fața îi e aproape la fel de roșie ca o limbă. Ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc.

— Domnule Wyland, se aude o voce de băiat.

Danny Perry înalță o mână în aer și zice:

— Hei, domnule W.!

Agită mâna, fluturând iute din degete, apoi zice:

— Am și eu nevoie la cabinetul medical. Cu aceeași problemă.

Brenda Jordan (☸ ***prietenă din copilărie***): Din câte mi-aduc eu aminte, Rant avea, cred, numai două cămăși. Și o pereche do blugi. Cel puțin atâta vedoam noi. Mereu aceeași cămașă verde, în carouri și cu mâneci lungi, ca s-ascundă brațele alea pline de urme de dinți. Și o cămașă albastră, de bumbac fin, cu mâneci lungi și cu capse perlate în loc de nasturi. Puteai s-auzi când Casey devenea nervos, fiindcă-și desfăcea și-și închidea la loc capsele, scoțând pocnete slabe în fundul clasei.

Cammy Elliot: A pornit spre cabinet cu scula întărită, conturându-i-se de-a lungul unui crac al blugilor și aproape pulsându-i odată cu bătăile inimii. Capsele de la cămașă i se închideau și deschideau cu zgomot, pocnind des, ca floricelele de porumb.

Silas Hendersen (☸ ***prieten din copilărie***): Cea mai veche scuză femeiască ca să o-ntinzi de la ore e să spui că ai „crampe". E doar codul pentru posibilitatea să iei vreo două aspirine și să scapi de testul la trigonometrie. Comparativ cu asta, un gagiu e neajutorat.

Lowell Richards (☸ ***profesor***): S-a creat o relație cauzală clară între vremea însorită și numărul de băieți suferinzi de erecții dureroase. Nu penisurile erau problema, ci neputința mascării lor când se aflau în stare de targescență. În plus, o rezoluție a consiliului districtual a atras atenția că un cod vestimentar implicând lenjerie intimă constrângătoare, discretă și complet restrictivă ar fi imposibil de impus și

ar servi scopului negativ de atragere a atenției asupra chestiunii.

Efortul nostru principal urma să se canalizeze asupra situației falusurilor îngroșate într-o manieră ocolitoare și indirectă. Rezoluția sfătuia ca pe teritoriul școlii să nu existe nici o condamnare fățișă a erecțiilor. Nici un reprezentant al districtului nu trebuia să ia cunoștință, să încerce să mascheze sau să intervină în cazul vreunei erecții vizibile.

Cammy Elliot: Cel mai mare secret din viața lui Rant îl reprezentau hainele lui. Acasă la el avea un dulap întreg de cămăși, pantaloni, blugi și veste. Cu umerașele-ndesate așa de mult unul într-altul, că bara de la dulap se îndoia la mijloc de atâta greutate. Problema era că Irene Casey nu putea să nu fie creativă. Nu putea să *nu* se exprime. Încerca întatdeauna câte o șmecherie nouă și-i făcea broderii cu floarea-soarelui și frunze de iederă. Jumătăți de lună și stele – toate zâmbitoare. Sau încerca să-i pună abțibilduri ori culori fluoresconte. Îi făcea ținte cromato. Imprimeuri și prespălări. Doamna Casey stătea trează câte-o juma' de noapte, cosea cocoșată în lumina slabă până o dureau ochii și se străduia să scoată ceva special din niște haine normale.

Nu că i-ar fi rănit orgoliul lui Rant să poarte șclipici și brederii la liceu, numai că nu suporta să audă ce spuneau puștii ăilalți despre munca maică-sii. Puștii ziceau că era o artistă oribilă. Că n-avea pic de talent. Rant nu punea deloc suflet în purtatul hainelor. Mai degrabă ea își cosea sufletul în hainele alea.

Logan Elliot (*prieten din copilărie*): Casey î-a făcut pe cei din gașca noastră s-o ia razna. Urla și cerea egalitate pentru sulele sculate, zicea că suntem oprimați și ardea suspensoare în parcarea școlii.

Leif Jordan (*prieten din copilărie*): Îl aveam pe Rant ca să vorbească pentru noi, iar cererile noastre includeau o sală de mese terapeutică, deschisă tot timpul, din moment

ce se știe că-i imposibil să mănânci și să ți-o păstrezi tare ca paru'. Am cerut nici mai mult, nici mai puțin decât recunoașterea clară a unei stări biologice numite... Numai că aici ne-am blocat. Trebuia să-i zicem „piedică"? „Handicap"? „Dizabilitate"? Aici, la ultimul cuvânt, ne-am chinuit o mulțime.

Ne-am oprit într-un final la cuvântul „povară", cerând „recunoaștere egală și deplină a poverii inerente anatomiei masculine". Iar „povară" suna demn și nobil.

Bodie Carlyle: Toți anii ăia seci de algebră nu-l învățaseră pe domnul W. să se descurce cu o sulă în erecție, care putea deveni o urgență medicală ce punea în pericol viața elevului. Fie că erai prezentat drept idiotul clasei la geometrie, fie că-ți arătai erecția în clasă, tot renunțai la demnitatea ta. Dar măcar în felul ăsta Rant era cel care lua problema în mână, iar Wyland ăla era silit să se chinuie să rezolve lucrurile, cu toți ochii ațintiți asupra lui, în așteptare.

Leif Jordan: Poate că până la urmă duceam cu vorba și vreun doctor, ca să-i zică „sindromul erecției cronice".

Mary Cane Harvey (*profesoară*): Rant Casey mi-a spus cu gura lui:

— Ăsta-i vaccinul meu împotriva batjocurii și umilințelor de la geometrie.

Cammy Elliot: Erau copii care ridicau mâna politicoși și ziceau:

— Scuzați, don'șoara Harvey...

Ziceau:

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să analizez propoziția asta drăguță, da' sufăr de-o învârtoșare, de mi s-a înroșit ca sfecla și a-nceput să mă și doară...

Jur po ce vrei tu. Puștii ziceau apoi:

— Poate dacă aș ieși să iau o gură de aer...

Până ce jumate din clasă era pe-afară.

Lowell Richards: Profesorii şovăiau să solicite participarea deplină la cursuri a elevilor de sex masculin, temându-se ca nu cumva cei cărora li s-ar cere să se ridice în picioare să dea dovadă de o excitaţie inadecvată, generând tulburări în sala de clasă şi subminând autoritatea educatorului.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Dac-ar fi vorba de învârtoşări iscate natural, ar fi altă mâncare de peşte. Însă alea erau ştoiuri sculate cu chestii luate de la prăvălie, adică pe cale chimică, anume ca să tulbure mediul liniştit al şcolii.

Lowell Richards: Cu toate că se auzeau peste tot zvonuri cum că unii elevi făceau abuz de medicamente destinate tratamentului disfuncţiilor erectile, biroul juridic a decis că nu exista nici un motiv întemeiat pentru a le solicita elevilor mostre de urină, ca să verificăm prezenţa medicamentelor. Avocaţii au atras atenţia că, deşi unele tumescenţe ar putea fi provocate de consumul unor substanţe procurate în mod ilegal, majoritatea excitaţiilor organelor genitale aveau loc în mod natural şi, astfel, erau protejate de Legea Americană privind Dizabilităţile. La sfatul biroului juridic al inspectoratului şcolar districtual, primăria a organizat o prezentare destinată exclusiv studenţilor de sex masculin din grupurile afectate.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton*): Diapozitivele mele constau în fotografii color cu penisuri suferind de priapism extrem şi leziuni cangrenoase rezultate în urma acestuia. Pentru prelegerea respectivă am selectat exemplele extreme, adică membre pe care prepuţul, glandul penisului şi corpii cavernoşi umflaţi îşi schimbaseră culoarea într-un vineţiu întunecat ori într-un verde închis irizat, tipic pentru necrozarea avansată a ţesuturilor lipsite de oxigen.

Silas Hendersen: Unii puşti luau un şiret şi şi-o strângeau cu el. Alţii îşi vârau acolo un castravete. Să strângi cu şnurul ceva umflat cu sânge putea fi dureros, da' ca să ţii ca lumea castravetele trebuia să te concentrezi cu totul acolo. Ferească Dumnezeu, vedeai tipi care şchiopătau pe la jumatea drumului spre baie, ca să se aranjeze, cu câte un castravete ori un dovlecel lunguieţ alunecându-le pe cracul blugilor.

Băieţii îi spuneau trebii ăsteia „închingatu'", „îngălatu'" sau „îndesatu'".

Îngălatul însemna că luai pe-un vârf de deget ulei de gătit ori şampon, oricum ceva prea unsuros ca să se usuce, şi îţi aplicai o pată în faţă, pe probab. Urme false de sloboz.

Lowell Richards: Strategia districtului a avut doar un succes parţial.

Cammy Elliot: Rant Casey purta la şcoală mereu aceleaşi două cămăşi, fiindcă nu suporta să-i vadă pe ceilalţi că-şi bat joc de maică-sa. Până şi el era de părere că şi curcubeiele brodate, şi iedera cusută de ea pe cracii blugilor arătau destul de jalnic. Aşa că şi-a adus acasă două cămăşi luate la mâna a doua şi o pereche de blugi simpli şi p-astea le ţinea ascunse-n hambar, unde putea să-şi schimbe hainele în drumul spre *sau* dinspre şcoală.

Era prins într-o capcană fără ieşire. Dacă purta hainele pe care i le înzorzona maică-sa, Rant auzea nişte poante cu ea de-i frângeau inima. Dar dacă i-ar fi spus s-o lase baltă cu zorzoanele, atunci *el* i-ar fi frânt ei inima.

Danny Perry: S-a întâmplat că la o săptămână după ce-a început semestrul de primăvară, Rant s-a apucat să negocieze cererile noastre cu conduceroa şcolii. Au stat de vorbă în dosul uşilor închise, în cancelaria profesorilor, în vreme ce noi, ăilalţi, aşteptam pe hol.

Bodie Carlyle: Cancelaria profesorilor fiind un loc unde n-aveam voie deloc, nimeni nu ştia că are şi o uşă care dă spre exterior. După ce-am stat pe hol până ce ne-a durut fundul, conducerea şcolii a ieşit. Da' nu şi Rant Casey.

Danny Perry: Adevărul e că Rant s-a tirat pe uşa aia secretă, ne-a şuntat şi a luat cu el un cec de zece mii de dolari şi un certificat unde se spunea c-a absolvit mai devreme.

Logan Elliot: Zău că nu mint. Rant ne-a lăsat acolo cu sexele-nvârtoşate, ca să luăm atitudine politică aşa, cu sulele-n mână, iar el a dispărut cu tot cu banii de la inspectoratul şcolar. Lumea încă-i mai spune Iuda Sulii Sculate.

Silas Hendersen: Fără el, Revoluţia Erecţiei s-a cam fâsâit. S-a pleoştit. Am rămas nişte puşti tâmpiţi, cu legume băgate-n chiloţi şi elastice înfăşurate în jurul puţelor.

Greşeala noastră a fost c-am avut încredere în Rant Casey.

Elasticele au fost o greşeală şi mai mare. Nimic nu doare mai tare decât să te plesnească un elastic sucit, invârtit şi încâlcit tot in părul de sub burtă.

Lowell Richards: Târgul respectiv l-a făcut pe Rant noul recordmen al şcolii, oferindu-i numai medii de zece şi diplome de merit, precum şi diplome de excelenţă în toate sporturile. Rant Casey, care nu dăduse niciodată cu piciorul în vreo minge şi nu alergase în viaţa lui nici măcar un pas!

Dar dacă ar apărea cumva la vreo întâlnire a absolvenţilor de-atunci, sunt oameni în Middleton care ar sta la coadă să-l omoare.

Bodie Carlyle: Un cec la terminarea şcolii. Nu doar o simplă diplomă. Amândouă, hârtii despre care lumea-i de acord că înseamnă mai mult de-atâta. E de acord c-a fost marele pas de la minciună la realitate.

Rant a văzut că realitatea e ceva ce poate fi construit. Cam cum a fost cu banii de la Zâna Măseluță. Dacă se găsesc destui care să creadă o minciună, atunci nu mai e o minciună.

Mary Cane Harvey: Chiar și după atâția ani, tot mai descopăr câte un „Rant Casey a scăpat de-aici" scrijelit pe vreo bancă din clasa mea.

Leif Jordan: Sigur, unii nu l-au iertat niciodată pe Rant că ne-a trădat. Da' cei mai mulți au înălțat din umeri. Ne-am scos morcovii de prin pantaloni și ne-am văzut de viață.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Ne permiteam doar lucruri din cele mai simple, da' le împodobeam cu broderii ori ținte. Băieților le place să aibă e grămadă de metal lucitor pe haine. Uneori făceam pe ele niște cusături speciale sau puneam dantele în zigzag. Știu că Buddy iubea hainele alea. Le purta la șceală și le îngrijea tare bine.

În noaptea în care a plecat de-acasă Buddy a împachetat o mulțime din ele, ca să le poarte la oraș. Era așa de mândru!

14. Plecarea

Bodie Carlyle (☼ *prieten din copilărie*): A trebuit să ne chinuim ceva amândoi ca să cărăm hainele lu' Rant. Cu o noapte înainte să plece de-acasă, s-a prefăcut numai că le pune-n valiză. În schimb a luat niște saci de gunoi și i-a umplut pe ăia cu toate hainele lui împăturite, toate cămășile și pantalonii lui. Jumate din viața maică-sii, pierdută cu brodatu'. Anii tinereții ei, petrecuți cu băgatul da ținte și cusutul de găitane în plus pe blugii obișnuiți. Rant ținea fiecare cămașă sub bărbie, întinsă peste pieptul lui, îi netezea frumușel cutele, apoi îi împăturea mânecile. Închidea toți nasturii. Stivuia în sacii negri, de plastic, pantalonii și cămășile – tetul frumos împăturit.

Deasupra orizontului, dincolo de linia sălciilor argintii, la trei orizonturi de ferma familiei Casey, noi am mers până aproape că s-a făcut dimineață. Odată ce-am ajuns în mijlocul pustiului, Rant a pescuit o cămașă dintr-un sac. I-a apucat gulerul cu o mână și a agitat o brichetă cu cealaltă. Apoi a stârnit o flăcăruie și a rămas așa, uitându-se în lumina slabă la culorile prespălate. Capodopera maică-sii. Cămașa aia devenea din ce în ce mai strălucitoare, până ce Rant a trebuit să-i dea drumul, s-o lase să cadă, arzând, la picioarele lui. În lumina focului, pe lângă noi s-au adunat niște perechi de puncticele gălbui, ca mușcăturile de șarpe, ce ne-au înconjurat: ochi lucitori de câine, de coiot și de

sconce, vânători de hoituri ce ne urmăreau – şi toţi îşi înfipseseră cândva colţii în pielea lui Rant.

Echo Lawrence ((***vânător de buşeli***): Când îl întâlneai întâia oară, prima parte pe care i-o vedeai erau dinţii. În loc să mestece gumă, el şi prietenii lui ţărănoi aveau obiceiul să culeagă smoală de pe şoselele din ţinut. Vara smoala neagră se prelingea din crăpăturile din asfalt, iar ei se apucau s-o mestece. Dinţii pe care-i vindeau ei Zânei Măseluţă erau negri ca tăciunele.

Bodie Carlyle: De obicei Rant îşi lua radioul cu el noaptea în deşert. Mergea şi tot învârtea butonul scalei, ca să prindă rapoarte de trafic din toată lumea. Maşini ciocnite şi câte altele. Rant obişnuia să ţină radioul ăla la ureche, să zâmbească şi s-asculte. Stătea cu ochii închişi şi zicea:

— Întotdeauna e eră de vârf pe undeva.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Pe autostrada 417, spre nord, la kilometrul 127, uitaţi-vă după un Dodge Monaco nou-nouţ, poate cel mai masiv coupé produs vreodată în serie, gri metalizat, de o mie opt sute de kilograme, cu un motor cu opt cilindri şi o sută şaptezeci şi cinci de cai-putere. Cu nişte faruri escamotabile foarte simpatice. Am aflat de la poliţistul sosit la locul accidentului că, din câte se pare, şoferul Monaco-ului ar fi intrat pe o porţiune cu polei şi ar fi derapat pe banda din dreapta. Şoferul era o femeie de treizeci şi unu de ani, cu plăgi tăiate tipice pentru impactul cu cioburile de sticlă securizată.

Echo Lawrence: În nopţile de vânătoare de buşeli Rant povestea des de plecarea lui din Middleton. Cum mesteca el smoală în ultima noapte petrecută acolo. În noaptea aia Rant a stat cu taică-său pe marginea cu pietriş a autostrăzii, la trei cutii poştale de gardul din sârmă ghimpată de la marginea fermei lor. Cu soarele dezumflându-se la orizontul

molatic al lanurilor de grâu. Chester Casey stătea pe vine, cu tocurile cizmelor lui de cowboy în mirosul de praf al pietrișului. Rant, cu fundul pe-o valiză din carton, plină ochi cu monede de aur și argint.

Bodie Carlyle: Valiza aia a lu' Rant era să plesnească de cât de plină era cu banii Zânei Măseluță.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Monaco-ul a fost izbit în plin de un Continental Mark IV după care chiar merită să verși o lacrimă: de un galben strălucitor, de floarea-soarelui, cu interiorul crem, din piele, a fost primul model de automobil american cu tapițerie cu „pernuțe detașabile". Băieții de pe ambulanță au sunat și ne-au spus să șoferița de pe Monaco a suferit leziuni în principal în partea stângă, inclusiv leziuni ale ficatului, splinei și rinichiului stâng. Cauza directă a morții pare să fi fost secționarea aortei.

Echo Lawrence: În noaptea aia, ultima din copilăria lui, Rant mestecă smoală. Cu valiza pregătită și trasă pe marginea autostrăzii, tatăl și fiul așteaptă lângă indicatorul din metal al stației de autobuz, care-i tot găurit de gloanțe, ca parmezanul. Cu vântul balansând un pic placa de metal dintr-o parte într-alta. În timp ce vântul șuieră prin găurile alea ruginite, Rant zice:

— Am un secret pe care tre' să ți-l spun.

Iar Chester Casey îi răspunde:

— Nu.

Apoi:

— Nu, nici vorbă. N-ai tu secrete în fața mea.

Rezemându-se cu mâinile pe jos, de o parte și de alta a coapselor, Chet Casey se ridică în picioare. Se arcuiește și își întinde spinarea până ce-i pocnește, apoi, lovind cu vârful ascuțit ul cizmei lui de cowboy, atinge doar un pic marginea valizei de carton presat și cu imprimeu ce imită

pielea. Ciocănind cu degetul de la picior în cartonul brun, tatăl lui Rant zice:

— Nu mi-ai zis tu niciodată atâta lucru, da' io am ştiut că în valiza asta n-ai pus altceva decât bani gheaţă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Surse de încredere spun că şoferul de pe Mark IV are contuzii miocardice şi leziuni ale sacului pericardic, dar nu putem confirma până ce legistul nu-l deschide la morgă. Sunt Tina Cumva şi vă prezint „Accidente din trafic" la DRVR, la fiecare zece minute sau de fiecare dată când are loc vreun accident...

Echo Lawrence: Viitorul începe mâine, iar Rant simte nevoia să o zică înainte ca autebuzul să oprească în staţie. Momentul ăsta e unul pe care taică-său n-o să vrea să-l ştie. Aici, zice Rant, are loc un fapt care lansează un nou viitor. Ori un trecut uou-nouţ. Ori amândouă.

Alungând muştele şi ferindu-şi faţa de vânt şi de nisip, Rant zice:

— Îţi spun doar ca să ştii – şi se pocneşte cu palma peste o pişcătură de la ceafă –, da' eu n-o să mă-nsor niciodată.

O stea clipeşte la marginea lumii, făcându-se mai strălucitoare, orbitor de strălucitoare, şi mărindu-se aşa de repede, că trece de tine înainte să-i percepi zgomotul ori vântul şi praful stârnite... E doar o maşină, care a venit şi-a trecut. Cu farurile stingându-i-se treptat de cealaltă parte a lumii.

Iar tatăl lui Rant zice atunci:

— Nu.

Se ghemuieşte pe pietriş şi zice:

— Crezi numa' că aşa o să bagi frica-n mine.

Chester Casey mai zice:

— De îndată ce-o să întâlneşti o fată, una Echo Lawrence, o să-ţi schimbi părerea.

Vântul apleacă toate buruienile şi tufele de obsigă în aceeaşi direcţie. Zgâlţâie toata tulpinile de pelin. Poţi să

simți fumul de mătase brodată și de bumbac ars, adus de vânt. Mirosul de ținte cromate.

Uite ce e. Chester Casey n-avea cum să știe numele meu. Nu ne întâlniserăm niciodată. La momentul ăla n-auzisem în viața mea de Middleton sau de Rant.

Logan Elliot (❁ ***prieten din copilărie***): Singura parte proastă în gospodărie la alde Casey era că dacă te duceai în vizită, mămică-sa avea obiceiul să asculte la ușa băii. Zău că nu mint. Prima dată când am dat pe-acolo, am deschis ușa și ea stătea acolo, în fața mea, blocându-mi trecerea, și mi-a zis:

— Aș aprecia dacă la viitoarele vizite în această casă te-ai strădui să urinezi așezat...

N-a contat că eu nu știam ce-nseamnă cuvântul „urinezi".

Echo Lawrence: În noaptea aia, când așteptau autobuzul, Rant și taică-său s-au așezat pe vine și s-au uitat cum o stea nouă a clipit la orizont, s-a mărit, a năvălit într-o volbură de vânt și fum de motorină, apoi cum steaua s-a spart în două faruri albe, în două lumini de poziție galbene și-apoi în două stopuri roșii. Un camion cu remorcă dublă și cămăruță de dormit. Apoi gata, s-a dus.

Rant zice:

— O să cunosc o fată?

Apoi:

— De unde ți-ai dat seama?

Iar taică-său spune:

— Așa cum am știut și că un bătrân a tras pe dreapta și-a vorbit cu tine înainte să vii în fugă, când cu povestea cu bunica Esther.

Chester mai zice:

— Un bărbat în vârstă, într-un Chrysler, de ți-a spus că el e tăticu' tău adevărat.

Scuipând în lături, pe pietriș, un pârâiaș negru, Rant zice:

— Ce model de Chrysler?

Iar Chester Casey spune:

— Cum am ştiut şi că bunică-ta Esther a ţipat când a dat cu ochii de el, a zis că-i Satana şi ţi-a spus s-o iei la fugă.

La est de indicatorul staţiei de autobuz ies la iveală stelele adevărate. Tot mai multe stele încep să clipească exact deasupra creştetului lor. Scapără şi rămân strălucitoare.

Scărpinându-şi înţepăturile de insecte şi frecându-şi pielea înfiorată de răcoare, Rant zice:

— Presupunând că ăsta-i adevăru', zice el, ce al'ceva mi-a mai zis bătrânu' ăla?

Cammy Elliot (☺ ***prietenă din copilărie***): La alde Casey în casă, dacă foloseai untu' lor de arahide, deamna Casey voia să netezeşti ce-a mai rămas în borcan. Ca să pară întotdeauna proaspăt luat de la prăvălie.

Echo Lawrence: Chester Casey îi spune lui fiu-său:

— Bătrânu' ăla ţi-a zis că-i tăticu' tău adevărat şi ţi-a mai zis să mergi să-l cauţi la oraş de cum o să fii în stare.

Ţăcăne cu vârfurile ascuţite ale ciubotelor lui de cowboy în valiza de cartou şi zice:

— Şi ţi-a mai spus bătrânu' şi unde să găseşti toţi banii ăştia gheaţă.

Iar Rant scuipă smoala neagră îndeajuns de aproape cât să stropească valiza de carton nou-nouţă. Stă aşa acolo şi clatină din cap că nu.

Chester Casey zice:

— Omu' ăla, să ştii, ţi-a spus adevărul cu chestia că-i tăticu' tău adevărat.

Şeriful Bacon Carlyle (☺ ***duşman din copilărie***): Nu-mi cere să-mi pară rău. Într-un oraş mediu nu dai decât peste perverşi de toate nivelurile. Rant a zis povestea aia eşa, ca

să sune bine. El şi cu domnu' Casey au dus numa' meciurile obişnuite între tată şi fiu un pic mai departe decât de obicei.

Echo Lawrence: La capătul lumii se-aprinde altă stea.

Rant zice:

— Minţi şi tu aşa, ca să nu mi se facă dor de casă...

Îşi mişcă un pic curul pe capacul valizei lui de carton, plină cu aur.

În oraş, spune Chester, Rant o să-l găsească pe tatăl lui adevărat. Şi pe bunicul lui. O să-şi descopere adevărata natură.

— În primu' rând, zice Chet, îndată ce te-ntâlneşti prima oară cu Echo Lawrence, pup-o zdravăn din partea mea.

Apoi:

— Spune-i că simţi după gust că are colesterolul prea mare.

Brenda Jordan (☼ ***prietenă din copilărie***)**:** Să nu ziceţi c-o ştiţi de la mine, dă' Rant mi-a arătat un ban de aur de douăzeci de dolari pe care i-l dăduse mama lui la plecare. Din 1884. Doamna Casey i-a explicat cum se face că nu Chet Casey e tatăl lui adevărat, da' n-a zis uiciodată de unde avea moneda aia care i-a dat-o ea să-i pearte noroc.

Echo Lawrence: Şi taică-său, Chet Casey, de noapte bună sau, poate, de la revedere, se apleacă spre creştetu' lu' Rant. Şi, cu faţa lăsată peste pielea frunţii lu' Rant, pe unde-i suflă vântal bretonul, exact în locul ăla îl şi pupă. Buzele i se apasă pe piele şi se retrag repede.

Chester zice:

— Să-i spui lui Cartuş Dunyun să nu-l lase pe Sandy, mopsul lui mititel, să bea apă din toaletă.

Altă mostră de sfat imposibil. Cartuş nu-l cunescuse pe Chet Casey. Şi uici măcar eu nu ştiam numele căţeluşului lu' Cartuş.

Steaua care apare acum se face mare. Farurile autobuzului: un punct strălucitor care se sparge în două stele separate. Pe măsură ce luminile se apropie de Rant și de taică-său, farurile se despart din ce în ce mai mult.

— Îndată ce-ți descoperi adevărata natură, îi spune Chester băiatului, să te-ntorci cât poți de repede în Middleton.

Irene Casey (❁ ***mama lui Rant***): De fiecare dată când cineva din Middleton începe să dea din gură, trebuie să-ntrebi: „De ce-mi spui mie asta?"

Cartuș Dunyun (((***vânător de bușeli***): Așa-i că-i ciudat? Da' ultimele cuvinte pe care i le zice ăl bătrân lui Rant, în vreme ce Rant îi face cu mâna de la geamul autobuzului, chestia ce i-o strigă Chet Casey e:

— Află adevăru' și vino-napoi degrabă, că poate o să poți s-o salvezi pe maică-ta să nu fie atacată de nebunu' ăla dement dus cu sorcova...

Echo Lawrence: Stând cu amândouă degetele mari băgate-n găicile din față ale blugilor, Chester Casey zice:

— Nu-ți bate capul prea tare cu așa ceva. Nimic din toate astea n-o să-nsemne ceva decât atunci când e gata-gata să fie prea târziu.

Și tatăl lui Rant strigă:

— Mă doare sufletu' că n-o să te mai văd niciodată la față!

15. Experienţe procesate

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Ia zi, nu-i ăsta un mare rahat? Acolo, la magazin, dacă vrei să afli care-i chestia cea mai închiriată, auzi că-i *Plimbarea Micuţei Becky într-o zi caldă de primăvară*. Căcat din ăsta, căcat drăguţ, şi tot soiui de tălâmbi vin şi cer să-l închirieze câta-o zi întreagă. Am intrat în afacerea asta fiindcă îmi plac transcrierile, îmi plăceau de când eram mic, da' faza asta mă omoară. Porcărie e puţin spus...

Să stai şi să-nchiriezi opt ore pe zi copii de înregistrări cu *Micuţa Becky caută scoici pe plajă*... Toată iumea vrea aceleaşi mizerii comerciale. Zic că-s pentru copiii lor, da' de fapt nu-s. Cretinii ăia graşi, de vârstă mijlocie, nu vor decât ceva cu care să-şi omoare timpul. Nimic sumbru, îndrăzneţ sau provocator. Nimic cât de cât artistic.

Numai să aibă un sfârşit fericit.

O poveste de dragoste filtrată prin creierul trandafiriu al altcuiva.

Experienţa ta esenţială de spectator, ceea ce lumea numeşte „experienţă procesată", e doar înregistrarea transcrierii neurale a cuiva, o copie a tuturor stimulilor senzoriali pe care unii transmiţători i-au strâns în timp ce scebeau nu falinar dintr-un dovleac sau câştigau Turul Franţei. Aşa se numeşte oficial participantul primar: transmiţător. Cel mai faimos transmiţător e Micuţa Becky, dar asta nu-nseamnă că e şi col mai bun. Numai că Micuţa Becky are creierul destul de mort încât să fie pe placul publicului

larg. Echilibrul chimic al creierului ei oferă o percepție drăguță și simpatică a experiențelor procesate de la softball. De la tăvălitul prin fân. De la Ziua Îndrăgostiților. Dintr-o căcăcioasă de dimineață de Crăciun.

Ea e ceea ce erau pe vremuri vedetele de cinema. Vehiculul cu care traversezi o experiență. Micuța Becky e doar cineva simpatic, drăguț și cu niveluri ideale ale combinației de serotonină, dopamină și endorfină.

Ai putea zice liniștit că-s un pic cam sictirit de toată tehnologia asta nouă.

Și-ai face bine să crezi că mi-am făcut damblalele cu vreo câteva transcrieri. Iei o copie după *Petrecerea de Halloween a Micuței Becky* și o retrăiești prin tine după ce-ai luat LSD. Ca să o procesezi, tre' să te cuplezi, să te legi la toate cinci înregistrările: tactilă, audio, olfactivă, video și gustativă. Bagi o tabletă cu LSD. Și în același timp, cât ești pe drog, descarci o transcriere a experienței tale de la petrecerea de Halloween.

Apoi retransmiți *transcrierea aia* prin cineva cu sindromul Down ori retardat din naștere de la alcool.

Apoi retransmiți ce-ți iese printr-un câine, să zicem printr-un ciobănesc german, și ai un produs bun. Fără caterincă. Un pachet care merită banii și timpul pierdut să-l procesezi. Totuși, oricât ar părea de ciudat, dacă îl pui pe raft, să nu te-aștepți la altceva decât la reclamații.

Adevărul căcăcios e că toată industria asta e țintită pe dobitoci.

În ziua în care a intrat pe piață *Micuța Becky caută veselă comori*, m-am trezit cu o coadă de cretini întinsă până în capătul străzii. Am plasat ceva gen o mie cinci sute de exemplare.

La raftul cu „Recomandările noastre", alea care-mi plac mie îs pline de praf. Nimeni nu vrea să se cupleze și să-ncarce zece ore de *Cum ești împușcat în război* sau *Ultimele minute din viață – momentele finale ale celor mai groaznice catastrofe aviatice*. Iubesc mizeria aia. Bucata

mea preferată e una cu un transmițător care tocmai începuse să emită experiența lui. Omul abia ce trecuse pe descărcarea transcrierii, așa că poți să miroși benzina de avion exact înainte să ia foc. Simți gustul de bourbon ce stăruie în gura lui. Centura de siguranță e atât de strânsă, că te taie la șolduri. Mânerele de la scaun ți se zgâlțâie sub coate, mușchii îți înțepenesc și articulațiile ți se macină sub țesuturile încordate. Apoi, ca la sfârșitul transmiterii oricărei morți procesate, ai bipul de la încheierea transmisiunii. Ultima zvâcnire neurală a tipului ălnia, descărcată pe telefonul mobil ul nevesti-sii.

Când îți cuplezi mufa de intrare din ceafă, ca să transmiți o înregistrare a stimulilor tăi neurali, când emiți o experiență trăită de tine, termenul folosit în mod oficial e „descărcare".

Termenul oficial pentru cineva care lucrează cu transcrieri neurale, fie că le procesează, le amplifică ori le atenuează, e „artist de script".

Numai să nu te-aștepți ca arta să se vândă. Nici un studio n-o să accepte să distribuie pentru publicul larg un pachet mixat la maximum. Studiourile vorbesc pe limba lor. Or să lanseze un *Tur al Antarcticii*, emis printr-un transmițător primar ca Robert Mason, o pereche de ochi și de urechi total pleoștite. Dar studiourile or să îndulcească până și experiența aia procesată, retransmițând-o printr-o pisică scopită, printr-un preot catolic ori printr-o gospodină căreia doctorii i-au prescris prea mult estrogen. Astea merg pe piață: dulcegăriile, rahatu' îndulcit. Bucățile lipsite de forță. Echivalentul de fast-food al experiențelor procesate.

În plus, ai și noile întreruperi automate. Dacă atunci cât ești într-o experiență procesată, în orice fază a ei, bătăile inimii, palsul sau tensiunea îți depășesc limitele federale, conexiunea se întrerupe. O mână de avocați care-au vrut să pună la adăpost dosul colectiv al industriei.

Gunoiul îndulcit, îmblânzit, nuanțat și remixat devine cadoul perfect.

Ca să vezi cât de jalnic putem decădea, experiența cea mai vândută în tot ultimul an a fost ceva numit *Excursie prin țară cu trenul cu aburi*. Fără caterincă. Un set de șaptezeci și două de ore la cutie, cu programele în care nu faci nici pe dracu', numa' zaci în căcatul ăla de tren și te ulți la peisajul care curge pe geam. Miroși tapițeria și lichidul de curățat. Cei de la postproducție nu s-au obosit nici măcar să scoată putoarea de chimicale. Transmițătorul e Robert Mason și poartă niște pantaloni de lână, de la care te mănâncă pielea tot drumul. S-a dat cu colonie Old Spice. Culmea culmilor e atunci când te duci la vagonul restaurant și iei micul dejun, niște șuncă slinoasă cu ouă.

Dacă aș face eu transcrierea, aș ieși din tren la fiecare oprire. M-aș învârti prin locuri ca Reno, Cincinnati ori Missoula. Aș retransmite toată călătoria printr-un câine, un truc de școală veche, peutru amplificarea înregistrării olfactive. Face să-ți duduie nasu'. Pentru înregistrarea gustativă aș împrumuta ceva de la pachetele cele mai bune pentru gurmanzi, apoi aș mixa canalul prin cineva aflat în greva foamei, ca să accentuez cum trebuie fiecare aromă. Asta se cheamă „limpezire".

Jumătate din industrie e formată din ciudați care retransmit faze ca să amplifice înregistrările. Angajezi gagii orbi ca să-ți facă înregistrarea audio. Și încă o chestie: ilegal e puțin spus, da' să știi că dacă reserii înregistrarea tactilă printr-un copilaș de un an, atunci catifeaua-i chiar catifea când o pipăi. Granitu-i granit. Nu te mai chinui să dictingi textura sau ceva asemănător. N-ai bătături care să-ți atenueze senzația de păr sau piele adevărate. Nici un copil n-are nevoie de o mufă băgată în ceafă, dar îi vezi prin zonă cu așa ceva. Industria asta e plină de căcăcioși dispuși să te lase să-ți remixezi înregistrările porno prin puștiul lor. Prost gust e puțin spus, dar să știi că poți să deosebești pachetele porno reprocesate printr-o piele moale și sensibilă de copil. Nu-i de mirare că lumea reală nu poate să se compare în nici un caz cu o experiență procesată.

Bebelușii amplifică înregistrările tactile. Orbii se bagă pe sunet. Foamea-i bună pentru înregistrarea gustativă. Câinii pentru miros. Ca să accentueze calitatea înregistrării video, unii tehnicieni o rescriu prin păsări. Prin șoimi. Știi, păsările alea de pradă. Când eram la școală, niște pușți pe care-i știam retransmiteau prin surzi, zicând că asta dă înregistrării video finale cea mai bună rezoluție. Dacă pui cap la cap toate înregistrările astea reprocesate și le mixezi, obții o călătorie cu trenul care merită făcută. Vreau să spun că dacă tot ai de gând să vinzi o experiență de doi bani, măcar calitatea ei să fie maximă.

Vreau să spun că astea șaptezeci și două de ore ies din viața cuiva. Pachetul înlocuiește ceva real, ceva ce ar putea face cineva, așa că ar trebui să fie o treabă decentă. La naiba, decent e puțin spus! Dacă vreun amărât îți încredințează timpul lui, ar trebui să facă excursia retransmisă și îndulcită de un iepuraș *Playboy* pe heroină. Sau măcar pe morfină. Să te uiți cum munții ăia plicticoși, de tot rahatul, trec pe lângă tine, să fii varză de la opiacee și să-ți alinți propria și adorabila ta pereche de țâțe. Vrei să-i urezi lui babacu' multă fericire de Ziua Tatălui? Păi, ăsta ar fi cadoul pe care vi-l sugerez.

Cât am fost în școală, după ce toate școlile de film au dat-o pe din astea, adică după ce toată industria de film a trecut pe transmisii neurale, cele mai bune chestii care mi-au ieșit au fost reprocesate prin drogați. Scoate la iveală orice program pe care îl ai de transcris și-o să dai imediat de niște dubioși drogați care-ți îndulcesc lucrarea de laborator pentru ceva bănuți. Sau ciudați prăjiți de amfetamine, care te lasă să-ți procesezi prin ei pachetul tău plicticos, ca să-i mărești ritmul. Dacă vrei să înmoi puțin contururile, pune laba pe un dependent de codeină și marginile imaginii or să arate ceva mai lejer. Foarte îmblânzite.

În școala de transcrieri sunt programate teste aleatorii de urină. De-ala retransmiți prin unii de-afară. Dacă bagi

o sută de mii ca să-ţi iei licenţa în transcriere neurală, nu vrei să calci pe bec şi să te trezeşti dat afară cu un şut în cur. Înainte să procesezi ceva pentru industrie, trebuie să înveţi cum să identifici o experienţă ce se poate vinde pe piaţă. Să înveţi cum să-ţi alegi bine participantul primar ca transmiţător. Cum să structurezi experienţa respectivă. Dacă e o masă cu şaisprezece feluri ori o călătorie cu balonul cu aer cald pe deasupra Olandei, trebuie să-ţi recompensezi utilizatorul la intervale regulate. În plus, trebuie să rămâi concentrat. Dacă e un pachet cu înot în Canalul Mânecii, nu vrei să fii distras de crampe musculare sau dureri de cap. Nimeni n-o să cumpere o durere de cap căcăcioasă şi lungă cât tot pachetul. Chiar şi procesată printr-un transmiţător plin de sedative, o durere de cap e absolut imposibil de scos de pe o înregistrare tactilă. Crede-mă pe cuvânt.

Ca să devii profesienist, o metodă sigură e să procesezi pentru piaţa de produse de consum – ştii, experienţele alea procesate unde bei tot timpul Coca-Cola, porţi ţoale Nike şi te uiţi tot timpul ţintă la *mărci* şi la *etichetele* de pe produse. Când mănânci nişte chestii care au un gust incredibil, de-şi lasă gura apă, îţi dai seama că înregistrarea gustativă trebuie să fi fost retransmisă printr-un canibal flămând din vreun colţ de lume distrus de foamete.

Aşa-i că-i al naibii de ciudat? Dar pentru nişte orez şi lapte la cutie în valoare de cincizeci de parai, cineva a retransmis înregistrarea gustativă prin atâtea schelete umane, că abia dacă poţi să încarci tot pachetul fără să te-ntrerupi, aşa de tare arzi să-ţi iei o apă minerală. O gogoaşă. Un hamburger. O apă de colonie Old Spice.

În şcoala de transcrieri înveţi totul despre sincronizarea eficientă, ca să nu-ţi copleşeşti utilizatorul. Înveţi toate criteriile legale care fac diferenţa între un pachet de uz general şi unul interzis sub treişpe ani. Clasificări bazate pe reacţiile fizice, echilibrul electrolitic, nivelurile de hormoni, respiraţia şi pulsul unui public de control. Ca să mai lărgeşti

audiența unui pachet – să-l ridici, să zicem, de la interzis sub șapteșpe ani la audiență generală –, e metodă bună e să îl rescrii printr-un fumător de iarbă. O rezolvi cât ai bate din palme.

Ca să absolvim, a trebuit să creăm fiecare câte o experiență procesată de lungmetraj. Eu am avut un concept beton pentru lucrarea de licență. Vorbim de trei până la șase ore de conținut senzorial vandabil. Ideea pe care o aveam era foarte tare. Am dat o petrecere. Am invitat un prieten asiatic. Unui evreu. Unul negru. Unui poponar. O lesbiană marfă. O majoretă hetero. Un indian american. Un țărănoi mârlan. Un hispanic. Un irlandez. Un eschimos... E, ai prins ideea. Câte unul de fiecare. Ei nu știau, dar în timp ce eu făceam pe gazda, procesam totul și stăteam de vorbă aproape exact zece minute cu fiecare. Partea cea mai tare a ideii mele era că după aceea urma să-i chem pe toți musafirii înapoi, unul câte unul, ca să retransmit petrecerea prin ei. Fiecare musafir avea să se întâlnească cu el însuși, să se vadă, să se miroasă și să se simtă pe sine în cele zece minute în care am vorbit cu el.

După ce am pus cap la cap toate experiențele procesate, am concentrat tot pachetul, care avea patru ore, pe întâlnirile fiecărei persoane cu ea însăși. Hindusul întâlnindu-se cu hindusul. Quakerul întâlnindu-se cu quakerul. Ore întregi de rahaturi din astea.

Un alt student din grupa mea a procesat nașterea primului lui copil, apoi a retransmis-o prin el însuși, cu copilul în brațe, într-o zi senină. Patru ore de emoții pe un fond de analgezice. Poți să-ți dai seama imediat, după ușorul efect de aură, că procesezi experiența cuiva care-i pe caimante.

Comisia de examen de la facultate i-a zis tipului cu analgezicele că lucrarea lui are un mare potențial comercial. Și i-au dat trei sute șaizeci de puncte din patru sute posibile.

Lucrarea mea n-a prea plăcut comisiei.

Dezastru e prea puțin spus. Nimic nu ascute contrastul mai mult ca adrenalina. Fiecare musafir era atât de întors pe dos văzându-se cum apare în ochii străinilor, că pachetul devenea aproape insuportabil imediat ce te conectai la el. Neplăcut e puțin spus. Când procesai experiența, transpirai atât de tare, că transmisiunea se întrerupea mereu. Câțiva dintre membrii comisiei n-au putut să stea conectați mai mult de a doua oară.

Concepția mea pornise de la convingerea că oamenilor o să le placă la nebunie să se întâlnească cu alți oameni exact la fel ca ei. Adică uite de ce majoritatea francezilor stau în Franța. De ce toți membrii Convenției Baptiștilor Sudiști merg la aceeași biserică. Știți, cine se-aseamănă...

Ce a fost complet, da' cemplet aiurea e faptul că nu mi-au dat licența. Ăia din comisie.

Rahații ăia cu ochi.

Acuma, lună de lună, când trebuie să-i trimit școlii rata pentru împrumuturile mele, la baza ceculuî, acolo unde scrie „Pentru...", în spațiul ăla gol scriu întotdeauna „Mulțumiri pentru cea mai bună slujbă de pupincurist din lume!"

Lucrez aici doar ca să-i plătesc pe rahații ăia. Închiriez *Micuța Becky în căutarea oului de Paște* unor oameni singuri, care vor să mai treacă de încă o noapte groaznică. Unor oameni care se plictisesc de moarte.

Așa-i că-i aiurea? Da' în secret, în sinea mea, știu că licența nu mi-a ratat viața. Nu tocmai. Chiar dacă-s încălțat cu un împrumut de o sută de bătrâne, taxele alea de școlarizare, nu mă pot supăra prea tare. Am învățat ceva, poate nu despre experiențe procesate, da' despre oameni da.

Orice înclinație, talent sau tehnologie am avea, reușim noi cumva să ne băgăm picioarele-n ea. Mai alaltăieri tipul cu analgezicele, care a absolvit cu toate onorurile, ăla cu pachetul cu experiențe nașterii, apare aici ca să închirieze un pachet și-i tot cu copilul după el. Îmi spune, adică lasă

să-i scape așa, în trecere, că a făcut un contract cu Robert Mason, ca să proceseze o expediție cu o canoe prin niște râuri repezi de munte. Așa de mare sculă-n basculă a ajuns. Așa de mare șmecher în domeniu.

Și, deși copilul ăla n-are încă nici un an, gagiul i-a înfipt deja o mufă mică și neagră în ceafă.

16. Echipa

Echo Lawrence ((*vânător de buşeli*): În fiecare Noapte a Lunii de Miere purtam acelaşi văl norocos. Şi, în funcţie de noapte, rochie de mireasă lungă sau scurtă. Dacă-i o noapte de pe la sfârşitul lui august şi conduc o maşină fără climatizare, nu am chef să port o mie de straturi de tul, cu mătase groasă pe deasupra. Nu mai găseşti nici schimbătorul de viteze prin toate volănaşele de la jupă. Iarna în schimb, dacă intri cu maşina într-un troian în timp ce eşti la vânătoare de buşeli pe străzile îngheţate, acelaşi tul poato să te salveze de la o moarte prin îngheţ.

Cartuş Dunyun ((*vânător de buşeli*): În noaptea respectivă echipa era formată din Echo, la volan, Green Taylor Simms, care stătea pe locul mortului, şi eu, care stăteam de şase în spate, pe dreapta. O fată pe nume Tina Cumva stătea de şase-n stânga, da' tot lovea cu piciorul spătarul scaunului lui Echo, zicându-i unde să ia curba ca să dea de-o maşină cu semnul de joc.

Cei care dau cu gura din spate sunt şi-aşa naşpa. Da' pentru cineva care stă de şase pe stânga e cam prea de tet. Dobitocesc de inacceptabil. Echo trage pe dreapta şi Green zice:

— Ajunge.

Şi tipa asta, Tina Cumva, face:

— Bine.

Cască portiera şi-şi strânge cu amândouă mâinile jupoanele rochiei ei roz de mireasă.

Zice:

— Chiar şi-un pachet cu Micuţa Becky e mai bun decât să vă fiu vouă sclavă.

Green şi cu mine arătăm tare spilcuiţi: în fracuri, cu papioane negre la gât şi cu garoafe false lipite la butoniero. Ne-am scris „Proaspăt căsătoriţi" pe amândouă laturile maşinii, folosind tuburi peste tuburi de pastă de dinţi. Aveam şi fursecuri din alea cu cremă, desfăcute-n două şi lipite de caroserie. Avem tălăngi şi cutii de tinichea legate de bara din spate – o încălcare clară a Legii TE-VĂD de limitare a zgomotului, da' până şi-un Om de Zi o s-o lase mai moale când e vorba de nişte însurăţei.

Cu tălăngile zdrăngănind şi cu fâşii albe fluturând pe antenă, tragem la bordură şi-acolo-i un tip care stă cu mâinile îndesate în buzunare. Tina Camva îi aruncă buchetul de mireasă în faţă şi îi zice:

— Hei, tipule!

Ţipă:

— Prinde!

Florile de mătase ale fetei îl lovesc în faţă, da' el le prinde. E rapid. E un tip rapid şi nouă ne trebuie cineva care să stea de şase. Aşa-i că-i ciudat?

Eu strig:

— Hei!

Îi zic tipului:

— Ai bani de benzină?

Accidental, tipui ăla e Rant Casey.

Echo Lawrence: Ascultă aici. Să intri într-o echipă e ca în poziţia de start din orice sport. Dacă-i o echipă sudată, o să începi de la nivelul cel mai de jos. Aia-i să stai de şase în spate, în stânga, adică în dosul şoferului. Poziţia a treia e do şase în spate, pe dreapta, în dosul locului mortului. A doua e pe locul mortului, în faţă. Să fii şofer e ca şi cum ai

juca pe post de atacant, pivot, aruncător la baseball sau portar. Poziția numărul unu. În bătaia reflectoarelor.

Tina Cumva (*vânător de buşeli*): Maşina mea aia veche – îi ziceam Bomba Sexy – a fost atât de lovită, că a ajuns la cimitirul de maşini, unde s-a terminat cu ea. Se mai întâmplă şi-atunci ai toate şansele s-o porneşti iar de jos, din spatele altui şofer cu roţile încă întregi. Cineva ca Echo Lawrence. Să nu crezi c-o urăsc pe Echo. Doar că spune minciuni. Întreab-o pe Echo din ce trăieşte şi dacă-ţi spune că din altceva decât din sex, minte.

Echo Lawrence: Fii atent. „Echipele de marcaj" sunt echipajele înjghebate pe stradă. Un „rechin" e un şofer singur, care are nevoie de-o echipă ca să-l ajute, să-l protejeze ori să-i ţină de urât. El o să dea ture prin zonă înainte să se deschidă „fereastra", căutând să culeagă jucători de pe trotuar. Dacă n-ai maşină, aşază-te la un colţ, cu degetul mare ridicat în sus. O maşină are să oprească şi să te-ntrebe:

— Joci?

Atunci tu zici:

— Ce vă lipseşte?

Ei zic:

— Mai avem nevoie de uu om de şase po stânga.

Şi mai zic:

— Ai bani de benzină?

Unele echipe care-şi caută oameni îţi cer să le arăţi că poţi să-ţi răsuceşti gâtul repede şi bine, fără pocnete de vertebre. N-are rost să pui de şase pe cineva cu coloana fisurată sau cu probleme cervicale de la vreo buşeală mai veche. Să ai bani de benzină nu-i obligatoriu, da' îţi arată nivelul de implicare.

Tina Cumva: Tolomaci cu vertebre fisurate, fraieri ştiuţi că-s chiori ca nişte cârtiţe sau că nu văd bine de-aproapo – din ăştia găseşti po marginea drumului cât e noaptea de

lungă. Poate că vreunei echipe o să i se facă milă şi-o să le dea o poziţie zero. De obicei într-o maşină mare un fraier are parte de ceea ce lumea numeşte poziţia „mascotei": la mijloc, pe bancheta din spate, unde nu prea ai ce face. Doar să vorbeşti ca să întreţii atmosfera. Altfel, indivizii ăştia-s complet inutili.

Dacă ai gâtul scurt şi ochi slabi, ai face bine să sari cu grămezi de bani pentru benzină şi să te rogi să dai de-o echipă de treabă, cu bancheta din spate încăpătoare. Cultivă-ţi talentul la spus bancuri şi învaţă să te faci simpatic.

Echo Lawrence: „Fereastra" e perioada fixă de când începe jocul şi până în momentul când se termină. Sâmbăta ai putea avea o fereastră de patru ore. Ori poţi să joci o noapte întreagă, de la opt la opt, într-o fereastră de luni.

Cartuş Dunyun: În noaptea în care l-am cunoscut pe Rant, scăpase de la nu ştiu ce hotel de triere şi aştepta o repartiţie într-o locuinţă pentru Oameni de Noapte flotanţi. Într-un oraş în care lumea ori merge la muncă, ori bagă experienţe procesate, nu-i de mirare că un tip care nu lucrează nicăieri şi nu se conectează la nimic hoinăreşte aşa noaptea.

Rant se suie în maşină şi-mi dă un ban de un sfert de dolar. Aşa-i că-i jalnic? Un căcat de sfert de dolar pentru benzină. Numai că-i de aur şi e din anul 1887. Nu ştiu ce era cu moneda ala, da' Echo Lawrence a băgat maşina-n viteză şi ne-am strecurat în trafic. Rant s-a suit în spate ca şi cum ar fi pândit acolo, la colţ, ca şi cum ar fi aşteptat toată viaţa lui de rahat ca noi să apărem şi să oprim. Şi-atunci Green, răsucindu-se pe scaun spre bancheta din spate, zice:

— Aş putea să mă uit un pic mai bine la moneda aia?

Echo Lawrence: Un şofer bun n-ar trebui să se aite decât în faţă. Aia de stau de şase în spate n-ar trebui să se uite

decât pe lunetă şi în laterale. Nu-i treaba lor să vadă încotro se îndreaptă maşina. Un „mort" bun are grijă de partea lui şi de jumate din parbriz.

Nu te uiţi numai după maşini pe care să le izbeşti. Te uiţi şi după maşini care vin să te izbească ele pe tine. Te uiţi după maşini care-s deja în coada cuiva. Te uiţi după poliţie. Nu doar când eşti la vânătoare, ci tot timpul: şi când parchezi, şi când stai la momeală sau dai ture. Şi când pândeşti. „La momeală" înseamnă să aduci ceva proaspăt, imaculat, curăţat şi lustruit fix în mijlocul bulevardului, numit „terenul", „traseul" ori „labirintul". Vezi o maşină de expoziţie cu două uşi, roşie, care toarce pe banda din mijloc, fluturând semnul de joc: tinichele de proaspăt căsătoriţi sau vopsea de gospodină cumînte – asta ca să-ţi arate că joacă. Şi trebuie să fii tare prost ca să te iei după ea.

Nu că o grămadă de boboci n-ar face-o – adică să se arunce la nişte vopsea roşie, proaspătă.

Veteranii, echipele care ştiu ce-i cu „momelile", ăştia or să stea să se uite mai bine. Pe o stradă mai încolo stau întotdeauna maşinile fantomă, echipele care-s cu maşina momeală, dispuse ca într-un năvod şi gata să-i facă zob pe începători. Data următoare când auzi într-un „Grafic de trafic" de o gloată de şoferi neîndemânatici, să ştii că acolo-s maşinile fantomă care-i pisează pe începători.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Lei şi tigri şi urşi, vai! Oricare vă e mascota echipei, atenţie la puhoiul de microbişti din seara asta. Se pare că o mulţime do părinţi mândri umblă cu câte o trupă prin zonă, fluturând drapele în culorile echipei favorite. Hai Pumele! Atenţie la o bueculadă cu şase maşini de la sensal giratoriu al Poştei, de-a lungul benzii de nord. Greu do spus cine-i învingătorul, dar toţi par să fie echipe de sportivi amatori. Nici o victimă, dar camerele de supraveghere arată o mulţime do lume certându-se aprins în blocaj.

Echo Lawrence: Data viitoare când treci pe lângă o grămadă de mașini urcate unele peste altele, dacă te uiți în față repede, suficient de repede, s-ar putea să vezi mașina momeală, chestia aia roșie și drăguță, cum dispare după un colț undeva în zare.

Tina Cumva: La un impact așa, mai ușurel, îi spunem „flirt". Împingi un pic spatele cuiva cu botul mașinii tale. Și dacă ținta se uită și te place, dacă-i place ce vede, tu o iei din loc și ea vine după tine. De obicei cineva se ține de vânătoarea de bușeli ca să fie laolaltă cu alți oameni. E ceva foarte social, e un fel de-a cunoaște oameni, și după aia stai cu ei la poveşti ore întregi. Ai putea să stai și-acasă, da' chiar dacă încarci un pachet cu o potrecere, tot singur se cheamă că ești. Ajungi la capătul pachetului cu petrecerea și tot singur ți-ai petrecut noaptea.

Chiar și vânătoarea de bușeli poate devoni plicticoasă dacă nu găsești altă echipă care să aibă semnul potrivit, da' măcar e-o plictiseală comună. Ca într-o familie.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (((*istoric*)): Vânătoarea de bușeli se adresează îndeosebi unor oameni prea săraci sau prea bogați ca să se angajeze în goana după succes monetar a clasei de mijloc. Domnul Dunyun și domnișoara Lawrence nu erau de părere că ar avea ceva de pierdut.

Cartuș Dunyun: N-ajungem să traversăm nici două căcăcioase de cvartale și mașina se zgâlțâie in față, iar cauciucurile scheaună, înfipte în asfalt. Un rechin ne-a ciobit vopseaua undeva în spate, po dreapta, și-i gata să ne mai marcheze o dată în laterala din stânga.

Ținând în continuare în mână buchetul de flori din mătase, Rant se agită pe lecul lui și zice:

— Gagiu' ne-a lovit!

Țipă:

— Ne-a *lovit*!

Uitându-se în oglinda retrovizoare, Echo îi aruncă:

— Şi, mă rog, tu de ce l-ai *lăsat*?

Îi zice:

— Vezi-ţi de *fututul* tău de cvadrant...

Green ţine banul de aur între două degete, abia atingându-i marginile, şi zice:

— Cum ai intrat în posesia acestei monede extraordinare?

Iar Echo apasă pedala de acceleraţie şi ne azvârle în dreapta la prima cotitură, cu rechinul încă mestecând vopseaua noastră.

Tina Cumva: Toată lumea ştie că o lună plină înseamnă un derby cu însurăţei. O Lună de Miere pentru toată lumea. Dacă faci asta lună de lună vreo doi ani, ajungi să aduni o grămadă de rochii de mireasă. Rafturi întregi. Cămăşi cu dantelă şi fracuri cu coadă. Preferatele mele sunt rochiţele alea drăguţe, roz ca şerbetul. Dar Vânătorii de Buşeli poartă mai mult rochii de mireasă lungi, cu jupă întreagă şi cu văl lung. În jumătate din cazuri o echipă intră în dosul alteia ca-n brânză şi pe banda de urgenţă opt mirese se-ngrămădesc între cele două maşini şi ţipă unele la altele. Unele cu braţe păroase şi mărul lui Adam săltându-le pe sub bărbiile lor cu barbă ţepoasă. Ţinând cu încheieturile mâinilor lor păroase trena unei rochii şi lăsând să li se vadă dedesubt bocancii unsuroşi de muncitor. La echipele în rochii lungi şi cu văluri, fie că-i vorba de albi, negri, bărbaţi sau femei, toate miresele astea seamănă între ele.

Echo Lawrence: Când e lună plină, e cel mai bine pentru începători. Semnul e teribil de uşor de reperat. Scrii „Proaspăt căsătoriţi" cu cremă de ras pe portiere, pe portbagaj şi po acoperiş. Legi nişte panglici albe în vârful antenei radio şi-ţi pui pe tine cele mai bune haine. Ca să

intre-n joc, o echipă de începători are nevoie doar de zece dolari cu totu'.

Mirii veterani, pe ăştia trebuie să-i numeri pe degete. Toyota, Buick, Mazda, Dodge, Pontiac. Roşu, albastru, argintiu, negru. Rândul ăsta Luna de Miere ar putea să-nsemne a cincea maşină de veteran gata să fie umplută de buşituri.

Cartuş Dunyun: În fiecare Noapte a Lunii de Miere o să vezi câte-o maşină cu „Proaspăt căsătoriţi" cam la fiecare colţ. Mirese la intersecţii, în căutare de miri fără partenere. Miri pe trotuar, cu jobene pe cap, sperând să-i ia şi pe ei vreo mireasă cu maşină personală.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Un aspect crucial legat de vestimentaţie in orice Noapte a Lunii de Miere este să-ţi prinzi butoniera cu o bucată de bandă adezivă dublă. În cazul unui accident de maşină, n-ai nici un cbef de un bold lung şi ascuţit înfipt undeva în apropierea inimii.

Echo Lawrence: Încă un sfat: protejaţi-vă scaunele cu folie de plastic. Odată, când am fost izbiţi, inainte de Tina Cumva în spate stătea de şase o nou-venită. Un rechin se repede spre noi şi ne marchează colţul din dreapta, în spate, aşa de tare, că ne rostogolim pe o parte în plină şosea, cu faruri venind spre noi din toate direcţiile şi cu claxoanele urlând, şi atunci nou-venita asta se scapă pe ea. Că ne-a marcat rechinul – asta e, nu era o problemă pe care să n-o fi putut repara cu chit. Dar pişatu' fotei ăleia l-am frecat cu buretele de pe banchetă săptămâni în şir.

Cartuş Dunyun: Rechinul care se tot ţine de fundu' nostru e o faţă de cur într-un Maserati Quattroporte Executive GT, cu vopsea Bordeaux Pentevecchio. Mă intind, mă uit pe geamul din spate şi văd că nu-i un rechin singuratic. Pe

locul mortului e un nor rozaliu. O domnișoară de onoare. Tina Cumva a noastră, căreia i-am făcut vânt. Dinții i se văd ca un oval circular, așa de larg deschide gura. Așa de tare râde Tina în timp ce rechinul ne bătucește fundul cu hara din față.

Ținând în continuare buchetul de flori false al Tinei, Rant se sucește sub centura de siguranță, încercând să vadă ce se întâmplă, și zice:

— De ce se țin după noi...?

Echo Lawrence: După ce ești marcat și scos din joc, miresele, mirii, cavalerii și domnișoarele de onoare se prefac toți că-s furioși. Se prefac că țipă și își bulbucă ochii. Se prefac că se încaieră – pentru ăia care încetinesc și se uită. Efectul curiozității. Circulația se încetinește până la viteza melcului și lumea se uită la spectacol. Poliția nu oprește niciodată – nu pentru o zgârietură pe capotă.

Echipele astea de nuntași încearcă doar să stoarcă la maximum momentul în care viețile lor se încetinesc. Pulsația din clipa când două mașini se împreunează.

Ăștia-s oameni normali, care stau și se ultă cum li se scurg viețile pentru niște dolari, cum orele și zilele vieții lor întregi se comprimă cam în felul în care e sacrificată tăblăria stalcită a unei mașini. Orele petrecute servind la mese sau sortând coreopondența ori vânzând pantofi, teate din ce în ce mai stoarse și mai tescuite, până ce din ele picură destui bani cât să-și ia o rablă. O rochie de mireasă. Leagă cu sfoară niște cutii de conserve și-și cumpără cremă de ras.

La următearea lună plină oamenii ăștia se izbesc sau sunt izbiți. Conduc și ne fac semn cu mâna nouă, celorlalți, care stăm pe margine. Se uită în toate părțile după rachini, cu urechea ciulită după zdrăngănitul de tiuichele inamic, până ce o altă echipă de „Proaspăt căsătoriți" îi vede și-o pornește după ei. Un viraj brusc, urme negre de cauciucuri și o mașină care țâșnește așa de repede după alte, că

tinichelele alea nici nu mai ating șoseaua. O lumină roșie... și în momentul ăla timpul explodează. Lucru pe care inginerii auto care fac teste de impact îl numesc „pulsație".

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Începând cu Moș Crăciun ca exercițiu cognitiv, un copil e încurajat să împărtășească aceeași idee despre realitate ca și tovarășii lui. Chiar dacă acea realitate este în mod evident inventată și absurdă, credința în ea este încurajată cu daruri care susțin și promovează minciunile culturale comunitare.

Cel mai mare consens din societatea modernă este sistemul nostru rutier. Felul în care un puhoi de străini pot interacționa, împărți un trasen și călători aproape toți fără incidente. Dar ajunge un șofer nesupus ca să genereze anarhie.

Echo Lawrence: Când spatele unei mașini se izbește de botul ulteia, miresele sunt smucite în centurile de siguranță și voalurile te plesnesc peste față, așa că obrazul îți face o iritație pe care jucătorii o numesc „arsură de plasă". În momentul ăla timpul își încetinește curgerea. Toate sutele de ani ale unei zile phcticoase explodează și umplu jumătatea aia de moment. Pulsația.

Timpul e îndesat și presat până ce explodează într-o clipită derulată cu încetinitorul, care va dura ani întregi.

Mașina pentru care-ai strâns atâta vreme bani e pocnită, e făcută acordeon, dar în tine năvălește iar viața. Mai tare. Revii la dimensiunea vieții sau chiar mai mult. Miresele de pe marginea drumului, care aruncă în tine cu orez, vrând să te rănească, vor doar să prelungească momentul ăla. Să stearcă pulsația.

Cartuș Dunyun: Tina și cu rechinul se fac tot mai mari în lunetă, râd și se apleacă așa de tare în față, că respirația lor aburește parbrizul. Bara mașinii lor ne împinge undeva

în stânga, iar arcurile și suspensiile noastre scârțâie. Roțile lor din față se-nvârt atât de aproape de noi, că alarma de parcare a lui Echo începe să piuie. Piuie tot mai tare. Roțile rechinului, aproape călare pe noi, mușcă din cutiile noastre de tablă, le fac afiș pe toate și rup sforile. Sunt atât de aproape, că alarma de parcare a lui Echo lansează un piuit lung, continuu.

Rant se apleacă în față și îl bate pe Green pe umărul de la smoching, zicând:

— Apropo, felicitări.

Și Green zice, uitându-se în continuare la sfertul de dolar din aur:

— Pentru ce?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Perpetuarea lui Moș Crăciun și a iepurașului de Paște pregătește terenul pentru viitoarea încadrare socială, inclusiv respectarea regulilor de circulație, care permit unui număr maxim de șoferi să se combine pe șoselele noastre. În plus, apasă pe ideea că o călătorie e întotdeauna un mijloc pentru un scop mult mai important și că plăcerea și pericolul implicate de călătorie ar trebui reduse la minimum. Perpetuează concepția eronată conform căreia călătoria în sine e prea puțin valoroasă.

Cartuș Dunyun: Tina și cu rechinul ne mai înhață o cutie, ne mai ciocnesc o dată, apoi se rotrag. Râd. Rant zice:

— Voi – și își plimbă un deget dinspre Green spre Echo –, voi v-ați căsătorit...

Green zice:

— Altă echipă în față, pe stânga!

Și Echo zice:

— Găsiți-mi o vizuină!

Echo Lawrence: Stau cu amândouă picioarele pe accelerație și deja mă gândesc s-o orbesc pe tipa asta, Tina Cumva, cu

o mână de orez crud aruncat între ochi. Parcă îmi văd deja mașinnța într-un cimitir de rable, mânjită cu însemnul cu pastă de dinți: „Proaspăt căsătoriți".

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Activitatea numită uneori „vânătoarea de bușeli" respinge ideea că timpul petrecut la volan e ceva ce trebuie doar suportat pentru a ajunge la o activitate mai folositoare și mai plină de satisfacții.

Tina Cumva: La următoarea licitație de mașini confiscate pe care or a-o facă afurisiții de la poliție, o să licitez împotriva lui Echo. Nici n-o s-apuce vitezemetrul să facă un clic și-o să avem nevoie amândouă de tărăboanțe noi.

Cartuș Dunyun: Iar rahatul ăla de rechin rămâne în urmă.

Echo Lawrence: Tina se trezește izbită de tetieră. Țâțele și perlele de la gât i se zgâlțâie, îi sultă în sus și-n jos. Vălul o plesnește. Din spatele lor se ridică aburi, fiindcă au fost marcați exact în spate. I-au scos din joc.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Rechinul nostru a căzut pradă altcuiva. Maserati-ul a fost măcelărit în mijlecul unei grămezi de zurgălăi, geamuri sparte și cutii de tinichea.

Cartuș Dunyun: Echo ne vâră după un colț, pe o alee întunecoasă. Stinge farurile și luminile de poziție, dar lasă motorul să meargă. Își dă vălul la o parte, ca să-l vadă mai bine pe Rant, și-apoi îi zice:

— Mută-ți cnru' dc Băiețaș dc Zi din mașina mea!

Întinzându-i banul de aur, Green zice:

— Ai idee cât valorează?

Și-atunci el, Rant Casey, atinge bancheta din spate, își miroase degetele și zice:

— Fata aia care a făcut pipi aici acu' vreo trei-patru săptămâni – și Rant se uită la noi – a mâncat ardei grași în ziua aia.

Își dezvelește dinții ăia smoliți înspre noi și spune:

— Îl știți vreunul dintre voi pe un gagiu de-i zice Chester Casey?

17. Lichidatorii

Lynn Coffey (*jurnalistă*): Poetul Oscar Wilde a scris că „Toţi ucidem ce iubim..." Toţi, în afară de tipii deştepţi. Tipii deştepţi, cei care nu voiau să facă închisoare, îl angajau pe Karl Waxman.

Tina Cumva (*vânător de buşeli*): De unde să ştiu eu ce-avea de gând Wax? N-aveam de unde. În prima noapte când m-a luat cu el în echipă, în Noaptea aia a Lunii de Miere, când mi-a făcut Echo vânt, Wax a tras pe dreapta. Era într-un Maserati Quattroporte Executive GT roşu închis, nuanţa Bordeaux Pontevecchio. Cu bordul din lemn de trandafir. Cu căptuşeală de velur sintetic şi cu scaune cu încălzire, care îţi fac tot timpul masaj la muşchii fundului.

Wax coboară geamul electric din partea mea. Eu tot mai stau pe margine, în rochia mea de domnişoară de onoare, iar Wax scutură ceva alb şi fleşcăit înspre mine. Aşa mi s-a prezentat.

— Înainte s-atingi ceva, drăguţo, zice el, să-ţi pui astoa. Mănuşi chirurgicale.

Lynn Coffey: E tragic. Tinerii îşi achiziţionează rareori asemenea maşini sport exotice şi cu siguranţă că baschetbaliştii profesionişti ori jucătorii de fotbal american n-o fac. N-ar încăpea în scaun. Nu, aproape toate maşinile de soiul ăsta ajung la bărbaţi de vârstă mijlocie sau mai

bătrâiori, care nici nu şi le prea conduc. Automobilele astea Maserati, Ferrari şi Lamborghini stau în garaje cu anii, ca nişte amante neglijate, ferite de lumina soarelui.

Jarrell Moore (*detectiv particular*): În ceea ce priveşte ancheta mea, nimeni nu-i sută la sută sigur cine organizează vânătorile de buşeli, dar nu poate fi un singur individ. Omul ăla ar trebui să ţină socoteala tuturor penalizărilor pentru fiecare jucător. Dacă anunţă cineva că ai trei penalizări într-o perioadă de două luni, nu mai eşti chemat la jocul următor. Penalizările includ şi marcarea prea dură – calculată după viteza fiecărui vehicul. Orice se ridică la mai mult de treizeci şi cinci de kilometri pe oră e pasibil de penalizare. Dacă eu conduc cu cincisprezece la oră şi tu cu un pic peste douăzeci şi te repezi să mă izbeşti frontal, atunci impactul e de peste treizeci şi cinci. Pot cere să fii penalizat.

Impactul excesiv e doar una din penalizările ce se pot cere.

Tina Cumva: Wax putea să-ţi spună detalii de care afurisiţii de proprietari de obicei habar n-aveau. Toate tipurile de decapotabile – Fiat Spyder, Maserati Spyder şi Ferrari Spyder –, toate-e numite după un soi de caretă trasă de cai din secolul şaptespe. Fără acoperiş şi cu roţi înalte, trăsura asta neagră de pe timpuri arăta ca un păianjen.

Wax putea să-şi modifice volanul în aşa fel încât să funcţioneze ca un schimbător de viteze secvenţial, ca la o maşină de Formula 1. Vedea că verdele de Jaguar Racing e cu o jumătate de nuanţă mai luminos decât verdele British Racing. Când deschizi portiera unui Maserati – doar a unui Maserati –, auzi un piuit slab... Wax îţi spunea imediat că aia-i presurizarea transmisiei hidraulice.

— Drăguţ, spunea Max, ambalând motorul cu opt cilindri al unui Jaguar XJR, vopsit în auriu pal.

Îşi flexa degetele şi spunea:

— Uite cum mi se-ncălzesc de la *vibrația* volanului...

Apoi băga într-a doua și se-nfigea în curu' unei berline Subaru ruginite.

Lynn Coffey: În cultura Vânătorilor de Bușeli, Karl Waxman era cunoscut drept „Lichidatorul". O specie de ucigaș plătit.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): La mine grija mea e să fac rost de muzică pentru o noapte perfectă de vânătoare de bușeli. Dar, fără caterincă, mi-ar plăcea la nebunie să fiu lichidator. Într-o noapte, mai demult, am urmărit cum un lichidator face țăndări fiecare milimetru de vopsea de pe un Saleen S7 de juma' de milion de dolari. O mașină cu podeaua la zece centimetri de sol, iar șoferul ajunge cu ea prin hârtoape. Sadism e puțin spus.

Lynn Coffey: Oamenii care angajau un lichidator își dovedeau iubirea pentru un anumit vehicul. Un proprietar voia să vadă distrus un Rolls-Royce Silver Cloud sau Silver Shadow, dar proprietarul respectiv n-ar fi putut niciodată să pângărească un automobil atât de frumos cu mâna lui.

Tina Cumva: Odată, când eram cu un Jaguar de tip X, Wax zice:

— Îți vine să crezi?

Și, zbang, izbește cu podul palmei în volanul îmbrăcat în piele, zicând:

— Îți vine să crezi cât e de zgârciob? S-a zgârcit și și-a pus roți *Tbbago*, nu Proteus și nici măcar Cayman!

Și Wax a accelerat și s-a suit cu roata din față pe trotuar exact atât cât să distrugă una din cutiile alea peștale de tablă, facând să zboare ecântei, așchii de vopsea și plicuri albe, apoi a intrat cu roata în canal, dar acul vitezometrului n-a coborât nici o clipă sub șaizeci.

Lynn Coffey: Printre altele, Waxman accepta să fie plătit ca să scape de mașini luxoase. De obicei era vorba de mașini pe punctul de-a fi pierdute în partaje complicate, la divorțuri. Sau vehicule la care proprietarul nu-și mai putea permite să plătească ratele. Sau simple fraude de asigurări. Sau doar așa, de-al dracalul.

Un intermediar oarecare îi pasa lui Waxman cheile și plicul cu bani – de obicei două-trei sute de dolari – și-i spunea unde e vehiculul. Proprietarul pleca din oraș, creându-și un alibi pentru cele două sau trei zile cât îi lua lui Waxman să se zbenguie. Până când stăpânul se întorcea și făcea plângere că i s-a furat automobilul, Waxman îl arunca undeva unde să nu poată fi găsit.

Cartuș Dunyun: Fără caterincă, da' eu am văzut oameni oprindu-se în mijlocul înmormântării, cu mortal zâmbind acolo, în sicriu, cu hătrâne suspinând... și oamenii s-au oprit să schimbe muzica. Mozart în loc de Schumann. Muzica e esențială.

N-am cum să subliniez asta îndeajuns, da' e ceva ce trebuie subliniat mereu.

Să zicem că te îndrepți spre sud pe interstatală, îi dai tare pe banda din mijloc și asculți radioul. Lângă tine apare un camion imens, cu o remorcă încărcată cu stâlpi de beton, căreia i se rupe o legătură și încărcătura se varsă pe acoperișul tău mititel de tablă. Ești strivit sub un munte de beton, ești făcut sandvici între sticlă și oțel. Și-atunci, când clipești pentru ultima oară, când te uiți în tunelul ăla lung ce duce spre Lumina Divină și spre hunică-ta moartă, care vine să te strângă-n brațe, mai ai chef să asculți încă o reclamă radio la super, mega, ultraoferta bestială de lichidare a stocului de sisteme audio pentru mașini?

Tina Cumva: Altădată, poate la a treia întâlnire pe care ne-am dat-o, eram într-un Dodge Viper și Wax a-nceput să povestească de clienții lui, care întotdeauna spală și

lustruiesc mașina centimetru cu centimetru înainte să-i dea banii și cheile.

— E ca și cum ai vedea niște actrițe din alea, îmi zice el, femei de-alea care-și coafează părul, și-l vopsesc, își fac manichiura, se rad pe picioare și se bronzează – și toată agitația numai ca să apară într-un film porno în care le fac poștă o sută de tipi.

Wax a intrat în viteză cu Viperul pe scările de ciment din parc, lăsând în urma lui o dâră lungă de bucăți de suspensii și de țevi de eșapament, apoi a zis:

— Drăguță, mai că aș plânge după manichiura aia perfectă dacă n-ar fi atât de al naibii de cretină!

Cartuș Dunyun: Fără caterincă. Dacă mașina îți derapează pe sensul opus chiar în mijlocul traficului și mori ascultându-i pe The Archies[1] cum cântă *Sugar Sugar*, de vină-i doar lenea ta cretină.

Lynn Coffey: Pe unii Vânători de Bușeli puteai să-i recunoști că sunt lichidatori sau lichidatoare. Când vehiculul le era întotdeauna neatins: până și un Chevetto ori un Pinto era mereu imaculat și lucios, ca la un salon de prezentare. Când decorațiunile erau minime, fără nimic altceva în afară de semnul obișnuit de jcc. Și când urcau fără fasoane pe borduri și treceau peste bariere de circulație din beton. De-aici puteai deduce că mașinile lor erau de fapt un vis sfărâmat al altcuiva. O amantă drăguță sau un trofeu pe care posesorul n-ar fi vrut să-l vadă ajuns pe mâinile altuia.

1. Trupă fictivă de pop rock. „Membrii" ei sunt personajele unui serial de animație intitulat *The Archie Show*, care a debutat la canalul american de televiziune CBS în 1968. Melodia *Sugar Sugar*, interpretată de muzicieni de studio sub numele respectiv, a devenit un mare succes al anului 1969.

Jarrell Moore: Alte greşeli penalizate includ marcarea unor zone interzise ale ţintei. Nu se permit „înjunghieri", adică un impact frontal pe laterala ţintei. Nu se permit acroşări şi buşeli în părţile laterale, în zona dintre osia din faţă şi cea din spate.

Tina Cumva: Pe Rant şi pe Wax îi enerva şi faptul că munţi şi codri străvechi fuseseră hărtăniţi ca să se obţină plăci de granit pentru case făcute în serie ori lemn de palisandru pentru bordurile unor maşini luxoase, pe care nu le va conduce nimeni niciodată.

La un moment dat Wax a pamenit cât de înfiorător i se pare că minţile alea brici, care putuseră inventa medicamente minune, fisiunea nucleară şi efecte speciale pe computer de-ţi tăiau răsuflarea, sufereau de-o asemenea lipsă completă de imaginaţie când era vorba să-şi cheltuie hanli: blaturi de masă din granit şi maşini de lux. Cu cât Wax vorbea mai mult despre asta când conducea, cu atât mai turbat devenea şi puteai să vezi cum acul vitezometrului urcă tot mai mult şi mai malt, trecând de o sută douăzeci, o sută patruzeci, o sută şaizeci...

Lynn Coffey: La lichidatori – şi poate că la toţi Vânătorii de Buşeli – avem de-a face cu o nebunie a şoselei îndreptată spre sine.

Unii bărbaţi pot pretinde că adoră femeile, dar şi dacă se însoară de-o sută de ori, tot or să-şi agreseze fiecare soţie, făcând-o să se sinucidă. Karl Waxman simţea acelaşi lucru în legătură cu automobilele alea de lux furate. Îi plăcea să demareze cu peste o sută la oră şi să simtă cum toate privirile se întorc, invidioase, după el, dar îl indigna faptul că-i trebuia un Jaguar ori un BMW ca să obţină o asemenea recunoaştere. Faptul că automobilul nu-i aparţinea era insulta supremă. Manifestarea supremă a tuturor defecteior lui personale, aşa cum şi le percepea el însuşi.

Cartuş Dunyun: Fără caterincă, eu nu plec niciodată de-acasă fără un mixaj pentru orice. Pentru când te îndrăgosteşti. Pentru când vezi cum moare cineva. Pentru dezamăgire. Nerăbdare. Aglomeraţie pe şosea. Am câte-un mixaj pentru orice stare de spirit omenească. Când mi se întâmplă ceva cu adevărat bun sau rău, ce fac eu ca să nu reacţionez exagerat – adică să mă distanţez de emoţiile mele – e să găsesc celoana sonoră perfectă pentru momentul ăla. Chiar şi în noaptea când a murit Rant, primul meu gând a fost unul mecanic: concertul numărul 2 pentru vioară al lui Philip Glass sau concertul pentru pian în Sol major al lui Ravel...?

Jarrell Moore: Din câte mi-am dat eu seama, mdividul care-i şef peste vânătoarea de buşeli trebuie să conterizeze cumva penalizările. Şi să mai ţină şi evidenţa echipelor după plăcuţele lor de înmatriculare. A, şi cea a semnului şi a ferestrei de la fiecare joc nou. Mda, şi să-i anunţe pe toţi jucăterii despre evenimentele viitoare. Dacă-i un singur tip, bag mâna în foc că-i ul naibii de ocupat şi că nu-i un târâie-brâu oarecare. Ar trebui să fie ai naibii de deştept.

Tina Cumva: Fie că era un Lexus ori un Rolls-Royce, la sfârşitul fiecărei întâlniri de după vânătoarea de buşeli Wax şi cu mine ajungeam la capătul rampei pentru vase de pe Madison Street, acolo unde rampa se înciină abrupt şi dă în apă adâncă. În urma noastră vedeai dâre de pinioane, piuliţe, ulei de motor, lichid de frână şi poate chiar şi aşchii de fibră de carbon. Şi fum, uişte afurisiţi de nori de fum negru ori albastru. Cn sistemul de transmisie abia mai funcţionând.

Coboram şi mă uitam cum Wax intră în viteza întâi. Şi, cu motorul încă mergând, în unele nopţi, dacă nu era nimeni prin zonă, apăsa pe butenul de alarmă. Ce blestemat de zgemot mai scotea şi ăla! Numai sirene... şi luminile care nu erau făcute deja zoh, astea se tet stingeau şi se aprindeau.

În timp ce Mercedesul sau Lamborghini-ul încă mai lumina şi urla, Wax ieşea şi trântea uşa. Maşina o lua în jos pe rampă, cu botul înainte, alunecând în apa neagră. Parcă urmăream scufundarea unui transatlantic. A *Titanicului*. Cu luminile albe şi aurii, cu claxonul ţipând chiar şi după ce maşina se afunda tare sub apă, relicva asta profanată a visului cuiva se jeluia mai departe, clipind tot mai slab şi mai înceţoşat din stopuri, până ce-şi găsea locul pe vreun munte secret, făcut din vise sfărâmate – Jaguaruri, Saleenuri şi Corvette –, pentru uciderea cărora oamenii îl angajaseră pe Wax.

18. Orașul

Todd Rutz (☼ *negustor de monede*): Puștiul ăla care-a murit. Puștiul apare cu o șosetă înnodată și-ncepe să desfacă nodul cu dinții. Nimic din ce-ar putea fi în șoseta aia galbenă și veche n-ar trebui să merite să arunc măcar o privire. Licența mea spune că pot ține deschis patru ore după stingere atâta timp cât nu părăsesc magazinul. Când se face ora stingerii, zăvorăsc ușa și, indiferent cine apare, îi răspund doar la interfon. Pe puștiul ăsta cu șoseta murdară era cât pe ce să nu-l primesc. Cu Oamenii de Noapte uu se știe niciodată.

Dar până și ou îmi dau seama că puștiul ăsta e un convertit. Încă nu i-a pierit nici bronzul de pe piele. Așa că mi-am încercat norocul, gândindu-mă că poate o să fac ceva bani. De exemplu, la New Orleans, în 1982, niște buldozere sapă în centru la nu știu ce lucrări de construcție cândva pe la amiază, cu o mulțime de oameni de afaceri umblând pe-acolo îmbrăcați în costume cu vestă. Buldezerul scormonește pământul și dă peste trei casete de lemn cu monede de un sfert de dolar din 1840, cu Libertatea așezată. Nu de aur, vă dați seama, dar sunt totuși monede care valorează cam între două și patru mii de parai bucata. Și bancherii cu avocații ăia, așa, în costume și rochii, se-aruncă în noroi și încep să se lupto unii cu alții. Se mușcă și-și trag șuturi pentru un pumn de sferturi de dolar cu valoare numismatică.

Adică vreau să spun că nu se știo de unde peate s-apară ditamai comoara.

Edith Steele ((***director de resurse umane***): Am avut un interviu cu domnul Casey pentru un post de îngrijitor-peisagist în tura de noapte. A ajuns la firma noastră prin intermediul liniei telefonice TE-VĂD de asistență pentru șomeri. În urma celei de-a treia neprezentări la serviciu și a celei de-a cincea scutiri pe bază de răni datorate unor incidente de trafic, fără legătură cu munca sa, domnul Casey a fost scos de pe statul nostru de plată.

Todd Rutz: În cazul comorii de la Baltimore, din 1934, doi băieței care-și făceau de cap prin subsolul unei case închiriate au descoperit o gaură în zid. Pe 31 august 1934 au scos din gaura aia 3.558 de monede de aur, toate de dinainte de 1857. Pe strada South Eden, la numărul 132, în Baltimore, Maryland. Un număr rezonabil din monedele alea erau, cum se zice, „curate ca lacrima". Nepuse deloc sau aproape deloc în circulație.

Lew Terry ((***administrator de imobil***): Dacă ar fi după mine, n-aș închiria niciodată la Petrecăreți de Noapte – puști din ăia de zi care schimbă tabăra. Numai ca să-i calce pe nervi pe părinții lor, de-aia se convertesc. Delincvenții ăștia se simt obligați să respecte toate stereotipurile negative pe care le au despre cultura de noapte – ascultă muzică tare și bagă experiențe procesate cu droguri –, însă regulamentul imobiliar spune că un minimum de zece procente din unitățile locative trebuie pus la dispoziția convertiților. Casey a-a mutat în apartamentul 3-E, dar n-a adus nimic cu el – poate doar o valiză. Puteți să aruncați o privire, numai că ușa e încă sigilată de poliție.

Todd Rutz: Puștiul cu șoseta desface nodul cu dinții și se-aude cum sună monedele în călcâi. Și vroau să spun că sunetul mă bucură așa de tare, că îl las pe puști înăuntru. Știu cum sună argintul față de cupru ori nichel. Având magazinul de atâta vreme, numai să aud zuruitul monedelor

și pot să spun dacă-s din aur de douăzeci și două sau de douăzeci și patru de carate. Și, după sunetul pe care-l aud, aș fi în stare să mestec șoseta aia în gură.

Jeff Pleat ((***director de resurse umane***): Conform datelor noastre, l-am angajat pe Buster Casey timp de două săptămâni în poziția de spălător de vase. O coincidență clară face ca, în scurta perioadă cât a lucrat pentru noi, șaisprezece clienți veniți la cină să fi doscoperit în mâncarea lor obiecte străine. Obiecte din cele mai diverse, de la agrafe de oțel pentru hârtii până la o monedă de zece cenți cu un bizon, din anul 1923.

Todd Rutz: Puștiul bagă în șosetă o mână care-i intră până la cotul lui slăbănog și scoate de-acolo un pumn de... vorbim aici de monede *imposibile*. N-ar conta nici dacă ar fi omorât pe cineva pentru ele. O piesă de aur de douăzeci de dolari din 1933, curată ca lacrima. Una de zece dolari, tot din aur și din 1933, deloc circulată. O piesă de patru dolari marcată 1879-D[1], cu Libertatea cu părul cârlionțat, aproape ca lacrima.

Jarrell Moore ((***defectiv particular***): Declarația mea oficială este că Buster Landru Casey, alias „Rant" Casey, m-a contactat telefonic și a stabilit o întâlnire pentru a discuta despre angajarea mea în vederea găsirii unui tată biologic absent. La vremea aceea mi-am informat potențialul client că serviciile mele costă o mie de dolari pe săptămână, plus cheltuielile. Sus-menționatul potențial client m-a asigurat că banii nu reprezintă o problemă.

1. Litera de după anul punerii în circulație a monedei reprezintă inițiala monetăriei: D – Denver, S – San Francisco, P – Philadelphia etc. (n.r.).

Breuda Jordan (❁ *prietenă din copilărie*): Dacă-mi promiți că nu mai spui la nimeni, atunci să știi că alt lucru pe care mi l-a zis Rant Casey a fost că bătrânu' de i-a povestit de monede, străinu' care-a apărut pe șosea de nicăieri, i-a zis că el ar fi taică-său cel uitat, taică-său adevărat, de la oraș.

Todd Rutz: Având de-a face cu un puști ca ăsta, credeți-mă că m-am uitat după toate semnele de falsuri cunoscute. Monede de argint cu Libertatea mergând din 1928-D. Sferturi de aur din 1905-D, cu vultur. Falsuri care-ți sar în ochi. Un dolar de argint din 1804, dolar Lafayetto. Am pus sub lupă o jumătate de dolar de anr 1861-O confederat și m-am uitat după structuri coralifere și rosături de la apa sărată, după „urme de naufragiu" care să-mi spună mai multe decât voia să dea pe goarnă puștiul. M-am uitat după granulații microscopice, ce-ar fi putut veni de la nisipul de pe fundul mării.

Vorbim aici de monede care n-au trecut prin mâna nimănui. Monede neînregistrate. Unele fără nici o urmă pe ele, în afară de alea de la frecușul cu alte monede.

Allfred Lynch ((*specialist în deratizare și deparazitare*): Pentru cei mai mulți oameni controlul dăunătorilor nu-i tocmai munca preferată, da' Rant Casey venea la ea cum vine gândacu' la mâncarea pentru pisici. Puștiul se târa pe sub case și prin poduri și nu canta că trebuia să aibă de-a face cu lilieci vampiri. Șerpi, lilieci, șobolani, gândaci de bucătărie, păianjeni veninoși – nimic nu-l făcea pe Rant Casey să se piardă cu firea.

Cbestia ciudată e că la examenul medical a ieșit c-ar avea rabie. Nu droguri, nn nimic, dar avea rabie. Cei de la clinică au avut grijă și i-au făcut din nou vaccinul antitetanos.

Todd Rutz: Credeți-mă, m-am prefăcut numai că verific valoarea din catalog. Îi spun, știi, despre jumătatea de dolar

cu capul Libertății pe care o ai, 1892-O, atunci când a emis-o prima dată Charles E. Barber[1], editorii de pe la ziare au scris că vulturul părea mort de foame. Capul Libertății arăta ca „ignobilul împărat Vitellius cu guşă". Câtă vreme îi servesc puştiului replica asta, de fapt arunc o privire prin rapeartele cu furturi din ultimul an.

Puştiul se uită pe fereastra din faţă. Zgâlţâie şoseta şi face să zuruie monedele care-s încă înăuntru. Îmi zice că bunica lui a murit şi că ea i le-a lăsat. Dear atât spune despre sursa colecţiei lui.

Allfred Lynch: Singura problemă pe care am avut-o cu Rant Casey a fost că noi, cam e dată pe lună, facem controale pe sărite la sufertaşele cu mâncare. Când oamenii o pornesc spre casă, cerem să ne uităm în sufertaşele lor. Oamenii neştri rămân singuri prin case, uneori cu bijuterii şi alte chestii de valoare la-ndemână. Câte un control când şi când îi ţine pe toţi în priză.

Nu l-am prins niciodată pe Rant cu diamante furate, da' odată i-am săltat capacu' la cutie şi-năuntru gemea de păianjeni. Păianjeni văduva neagră, pe care-ar fi trebuit să-i omoare-n zîua aia. Rant zice că-i din greşeală, cică, şi eu îl cred.

Păi, sîncer, cine ar şterpeli şi-ar lua acasă un cuib de păianjeui veninoşi?

Todd Rutz: Am făcut afacerea şi i-am plătit puştiului cincisprezece mii de dolari, cât aveam în casă. I-am dat şi ultima bancnotă din seif. Cincisprezece bătrâne pentru moneda din aur da douăzeci din 1933, pentru aia de zece din 1933 şi pentru piesa de patru dolari din 1879.

Când îl întreb de nume, puştiul stă să se gândească, se uită în podea, dup-aia în tavan, şi îmi zice:

1. Charles Edward Barber (1840-1917), gravor-şef al Monetăriei Statelor Unite.

— Nu m-am hotărât încă.

Credeți-mă, nu conta că mințea. Nu conta că a refuzat orice, în afară de bani gheață. Sau că dinții pustiului, cu care a desfăcut șoseta, dinții ăia erau plini de negreală. Cum e cărbunele.

Adică vreau să spun că numai vulturul ăla dublu Saint Gaudens din 1933, numai ăla singur face opt milioane de dolari.

19. Noaptea Şcolii de Şoferi

Cartuş Dunyun (*vânător de bupeli*): Într-o Noapte a Şcolii de Şoferi Rant l-a rugat pe Green Taylor Simms să facă o poză, o fotografie cu el stând lângă mine. Îi pune el în braţe lui Green unul din aparatele alea de unică folosinţă, din carton, şi, ţinând o mână ţeapănă în dreptul genunchilor, îi zice:

— De-aici în sus.

În noaptea aia Green conducea maşina lui, Daimlerul lui mare, şi ne oprirerăm la un *drive-in* ca să luăm ceva de mâncare. Rant stă lângă mine şi mă ia pe după umăr. Atinge cu degetul capătul conexiunii mele acolo, la ieşire, între prima şi-a doua vertebră cervicală, şi zice:

— Cum se simte?

Îmi spune că, din cauza rabisi, cenexiunea lui nu se poate cupla. Încă mă apasă acelo cu degetele, încă îmi mai freacă pielea. Degete calde, ca şi cum tocmai le-a luat de pe o ceaşcă de cafea. Febrile. Fierbinţi.

O conexiune, îi spun eu, e ca şi cum ai avea un nas în plus, doar că la ceafă. Şi nu numai nas, dar şi ochi, şi-o limbă, şi urechi – alte cinci feluri de vedere în plus. Uneori, îi zic, e de rahat. Ar trebui să ai control asupra conexiunii, da' câteodată te apucă o foame teribilă-n glandă, mori după o Cola sau după chipsuri de cartofi, chestii pe care în mod normal nu le-ai mânca, şi atunci ştii că lumea corporatistă a transmis pachete sau efecte care-ţi întră în mufă chiar şi când nu eşti conectat.

Green stă în picioare, cu aparatul la ochi, sprijinit de portiera din partea șoferului, și zice:

— Spune-mi când.

Prin spatele lui trec mașini, unele cu „Atenție – școală!" pe ele. Echipe de vânători de bușeli, care încetinesc și se uită dacă avem semnul da joc.

Rant îmi cuprinde ceafa în căușul palmei și zice:

— Acum.

De exemplu, în seara asta nu mi-a fost foame până ce n-am trecut pe lângă fast-food. Salivez și asta-i ceva real. Dar gustul de sandvici cu brânză și șuncă e un efect procesat.

Green Taylor spune:

— Zâmbiți, vă rog.

Și-atunci Rant, care mă ține de gât, îmi întoarce fața spre el și-și lipește gura de a mea. Când aparatul foto se declanșează, cealaltă mână a lui Rant e înfiptă între picioarele mele, cu degetele răsfirate și băgate prin nasturii de la prohab.

Ce nebun cretin! Una-două, cu limba lui fierbinte în gura mea și saliva lui pe huzele mele, la fel de repede cum se ia rabia. Blițul se declanșează de două ori înainte să-l împing deoparte pe Rant Casey, dar el, cică:

— Mersi, omu'.

Ia aparatul foto de la Green și zice:

— Taică-meu n-o să creadă că m-am pricopsit cu așa o frumusețe de iubit.

Ce mai rahat, nu-i așa?

Iar ou scuip și tot scuip. Gustul fierbinte de brânză, șuncă și turbare. Scuip și tot scuip.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Vești proaste pentru aceia dintre voi care se îndreaptă spre vest pe autostrada 213: o mașină cu patru uși a trecut peste separatorul dintre benzi și s-a dat pesto cap, prinzând înăuntru șoferul și-un pasager. Băieții de pe ambulanță zic că șoferul e un bărbat de treizeci și cinci de ani, care sângerează

dintr-o fractură multiplă de femur. Are pulsul slab și presiunea arterială îi scade rapid. Diagnosticul lui actual este de stop cardiac provocat de hemoragie, dar vom reveni cu informații peste un sfert de oră. Aici Radio DRVR, „Grafic de trafic". Noi știm ce vă face să-ntoarceți capul...

Cartuș Dunyun: În Nopțile Școlii de Șoferi semnul e unul din panourile alea pe care scrie „Atenție – școală!" Trebuie să-ți faci rost de două semne mărîcele și să pui unul la stopuri, între capacul pertbagajului și bara de protecție. Al doilea îl legi în față, peste capotă, da' în așa fel încât să nu blocheze ventilația la radiator. Cei fără experiență, echipele care așteaptă prea multe de la ventilatorul cu antigel și de la pompa de răcire, ăștia or să facă niște panouri cât toată masca radiatorului și-o să-i vezi stând pe marginea drumului, cu motorul supraîncălzit.

Echo Lawrence ((***vânător de bușeli***): Regulile vânătorii de bușeli le cer tuturor echipelor să folosească un soi de panou cu inscripția „Școala de șoferi profesioniști Ajax", asta după co acum vreo câteva sezoane, în timpul unei ferestre, pe traseu a apărut un șofer începător adevărat. Tipul ăla-i legendar. Se zice că bietul începător a fost marcat, una după alta, de șase echipe diferite, care l-au urmărit prin cartiere întregi și i-au bușit bara din spate până ce i-a căzut toba de eșapament. Se mai zice și că începătorul cu instructorul pur și simplu au tras pe dreapta, au lăsat portierele deschise și motorul mergând și-au spălat putina.

De la Radio DRVR, „Grafie de trafic": Avem noi informații despre accidentul cu răsturnare de pe 213. Descarcerarea șoferului continuă, dar există deja semne de hemoragie cerebrală subarahneidă și fractură craniană deschisă, provocată da izbirea frunții șoferului de oglinda retrovizoare da

la parbriz. Asta-i tot ce se poate vedea pe direcția vest. Vom reveni cu noi informații peste un sfert de oră. Aici Radio DRVR, „Grafic de trafic". Noi știm ce vă face să-ntoarceți capul...

Cartuș Dunyun: În principiu vânătoarea de bușeli sună bine, da' cea mai mare parte a ei înseamnă să stai la discuții și să conduci în cerc. Dai ture și te nîți după altă mașină care să aibă pus semnul corect pentru fereastra aia de timp. Semnul anunțat la telefon, prin e-mail sau prin SMS-uri transmise la toată lumea. În unele farestre puteai da peste echipe care habar n-aveau de nimic, îmbrăcate pentru o Noapte a Lunii de Miere, cu căcaturi de nuntă pe mașină. Sau vedeai câte-o echipă cu peruci pe cap, conducând o mașină mâzgălită cu chestii gen „Hai ai noștri!", perfecte pentru Noaptea Gospodinei Microbiste. Dacă ai semnul greșit, te faci de rahat. Sau mai rău.

De echipele astea cu semnul greșit se zicea c-ar fi polițai care încearcă să strice jocul. Sau echipe care au marcat prea tare, au izbit alte mașini pe margini sau în alte puncte nepermise. Dacă încalci regulile de prea multe ori, oamenii or să-nceapă să sune la linia fierbinte a vânătorii de bușeli, ca să facă plângere împotriva ta. Ia-ți în cârcă suficiente penalizări și n-o să mai fii anunțat de următorul semn și nici de fereastră.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Iată un scurt rezumat al accidentului de pe 213. Băieții de pe ambulanță îmi spun că șoferul prezintă rupturi de pericard – punguța aceea dură care vă ține inima. Se pare că impactul profund a deplasat inima înspre coloana vertebrală, provocând contuzia peretelui posterior al septului interventricular. Moartea-i moarte și condusu-i condus, plus informații noi la fiecare zece minute. Aici Radio DRVR, „Grafic de trafic". Noi știm ce vă face să-ntoarceți capul...

Cartuş Dunyun: În Noaptea aia a Şcolii de Şoferi stau pe locu' mortului, cu Rant de şase în spate. Am geamul coborât, aşa că scuip afară şi-i spun lui Rant:

— Chiar dacă-mi dai turbare, nu-s curlangiu' tău.

Scuip şi zic:

— Mai ales dacă-mi dai turbare.

De obicei Rant miroase ca un pahar de apă curată, dar nu şi-n seara asta. Peste tot pe unde m-a atins simt miros de benzină.

— Ce-i cu putoarea asta? îl întreb.

Şi Rant zice:

— Acid dimetilciclopropanocarboxilic.

Întoarce capul şi se uită prin lunetă andeva în spate, în stânga noastră.

Apoi Rant zice:

— Ar trebui să omoare păianjenii.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Tocmai ni s-a comunicat ceva de pe 213. Investigaţiile ulterioare asupra şoferului au scos la iveală o fractură laterală prin strivire a femurului drept, având ca rezultat fracturi laterale ale osului pelvian, ruperea articulaţiilor sacroiliace, ca urmare a impactului, şi fracturi ale cavităţii cotiloide. Pentru cei care vă aflaţi la ieşirea nordică de pe 614 spre autostrada Helmsberg, înspre est, treficul e încetinit din cauza unei maşini-şcoală blocata pe banda din dreapta. Pentru Grafic de Trafic a prezentat Tina Cumva.

Cartuş Dunyun: Green ne strecoară în spatele unui şofer începător; încolţindu-l, şerpuind prin trafic, ca să prindă un unghi mai bun, şi sperând să mâne ţinta pe o stradă lăturalnică, unde un marcaj ca lumea n-ar atrage prea mult atenţia. Poate doar a poliţiei. Stă în spatele câte unei dubiţe, a câta unui taxi ori autobuz, orice e mare şi colorat, pentru ca ţinte să nu vadă că avem semnu' pus.

Cu ochii după rechini, îl întreb pe Rant dacă-şi caută un iubit.

Şi Rant zice:

— Nţ.

Dup-aia zice că şi-ar pune-o şi cu un ciobănesc german dacă asta i-ar face pe ai lui să-l iubească mai puţin. Ca să-i ferească de durere.

— Ţine de strategia mea, spune el, cu privirea întoarsă cât să acopere două cvadrante în stânga. Cu cât părerea alor mei despre mine e mai proastă, cu atât mai puţin or să sufere c-am plecat.

Autobuzul care merge pe lângă noi pune frână şi rămâne în urmă la un stop. Rămânem expuşi doar atât cât îi ia lui Green să zică „Domnilor, puneţi-vă centurile" şi-atunci în maşina care-i ţinta noastră cel ce stă de şase în stânga, pe bancheta din spate, se uită direct la semnul nostru.

Ţinta virează pe următoarea la dreapta, înspre o alee întunecoasă cu maşini parcate, iar Green trece pe lângă autobuz, pornind în urmărire. Doi şoferi începători, care lasă dâre de cauciucuri şi fumăraie în urmă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Veşti noi, abia primite de pe ambulanţă, în legătură cu accidentul de mai devreme de pe 213. N-o să ştim sigur până după autopsie, dar se pare că există o altă ruptură minoră a jejunului inferior, cu comunicare în cavitatea peritoneală. Cei din branşă zic că după ce în cavitatea peritoneală se scurg două mii de mililitri de lichid purulent, ambulanţa opreşte sirenele şi stinge luminile alea şmechere. Încă ceva de reţinut în caz că vă grăbiţi astăzi prea tare la navetă.

Cartuş Dunyun: Ţinta noastră se mişcă încet şi e prea aproape de maşinile parcate ca să putem s-o marcăm fără pagube colaterale costisitoare. E în regulă să faci o gaură într-o maşină aflată în joc, dar să buşeşti una oprită şi nevinovată e un risc pe care ţi-l asumi. Plăteşti pentru reparaţii. Ţinta noastră se bazează pe asta şi merge aproape de maşinile parcate, unde e în siguranţă, căutând o ieşire rapidă din încurcătură. O aiee laterală. Sau un pelitist.

Ținând ochii pe cvadrantul meu de joc, îl întreb pe Rant dacă-i popo sau nu.

Din noaptea aceea a-nceput Green Taylor Simms să-i zică Huckleberry Fund.

Și Rant, cică:

— Adevărul e că doctor n-o să mă fac niciodată. Și nici să nu mă pui vreodată să fac socoteli.

Apoi:

— Nu pot face prea multe de care ai mei să fie mândri...

Și se-apleacă spre scaunul din față, ca să dea drumul la radio. Tina bolborosește întruna. Primește telefoane de la ambulanțe, medici și agenți de circulație și-i dă înainte cu povestea ei cu întorsul capului.

— Da', zice Rant mai departe, dacă îi fac pe ai mei să n-aștepte mare lucru de la mine și să se necăjească fiindcă m-au crescut rău, atunci până și miracolul ăla simplu prin care bagi o fată în bucluc, până și ăla o să-i facă să sară în sus de bucurie și ușurare.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": O ultimă informație de la băieții de pe ambulanță, legată de accidentul rutier cu victime de pe 213: cântecul pe care-l ascultau când au murit era *My Sharona* al celor de la The Knack. Și asta îl face pe Brian Lambson cel mai proaspăt câștigător al concursului nostru „Cântec de moarte bună". Brian, dacă ne asculți, sună pe parcursul următoarei ore ca să-ți primești premiul. A fost Tina Cumva de la „Grafic de trafic". Noi știm ce vă face să-ntoarceți capul...

Cartuș Dunyun: Când Rant se întinde spre locul din față, ca să se joace cu scala radioului, văd scris pe dosul mâinii lui, cu pastă albastră de pix: P295/30 R22... P285/30 R22... 425/65 R22.5. Clar, dimensiuni de cauciucuri. De cauciucuri mari.

Arăt cu bărbia înspre numerele scrise cu albastru și îl întreb:

— Ai fost să-ți cumperi mașină?

Iar Rant face:

— Cât de bine-o știi pe Echo?

Și se trage înapoi, pe locul lui.

Destul de bine, îi spun. Binișor.

Green Tayler Simms mângâie răbdător accelerația cu piciorul. Mașina țintă e aproape, mai s-o atingi. Amândouă mașinile se târăsc cu viteza întâi. E miros de insecticid. Parfum de turbare.

Și Rant zice:

— M-am gândit că aș putea să-i iau un cadou...

În seara asta Echo nu-i cu noi. Lucrează în oraș. Face niște rahaturi pe care nu vreau să le explic aici. Rahaturi complicate.

Rant spune:

— Urăște Echo pe cineva din toată inima și din toato puterile?

Și eu, cică, nu vrea cumva Rant să spună „înbește"?

La care Rant dă din umeri și zice:

— Nu-i totuna?

20. Cimitirele de mașini

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (((***istoric***): Dacă vorbim de spectacol pur, apogeul culturii Vânătorilor de Buşeli îl constituiau, neîndoielnic, Nopţile Pomului. Ideea era, ca întotdeauna, că alegi un semn pe care publicul neavenit să-l treacă cu vederea, considerându-l ceva obişnuit, normal – sau cel mult un accident.

Printre semnele de tip accidental se numărau ceştile de cafea şi prânzurile împachetate. Echipele de vânători foloseau astfel de semne în Nopţile Pleosc. De exemplu, într-un joc Pleosc „Cafea" jucătorii îşi indicau participarea legând sau lipind un termos mare pe acoperişul vehiculuiui. Cafeaua în sine era opţională. Dacă era vorba de un joc Pleosc „Pachet de Prânz", echipele lipeau deasupra maşinii o pungă de hârtie maro cu „prânzul" la pachet. Pentru oamenii de pe stradă asemenea semne păreau nişte accidente stupide, iar şoferii nepreveniţi apăreau uneori pe banda de alături, râzând, arătând cu degetul şi încercând să-i atragă atenţia şoforului şi să-l ajute să pună la locul lui obiectul plasat aiurea.

Evenimentele de tipul „Copil la bord" foloseau un alt gen de semn trăsnit. Desigur, reacţia publicuiui era întru câtva mai puţin veselă la vederea unei maşini ce şerpuieşte în vitoză prin trafic şi are deasupra maşinii un cărucior cu un copil, aparent nitat acolo.

Cartuş Dunyun ((***vânător de buşeli***) : Adjudecătorul de la licitaţie începe de la cincizeci de dolari şi zice:

— Cincizeci, careva? Vrea cineva să facă o ofertă de deschidere de cincizeci de dolari pentru exemplarul cu numărul unu?

Aici suntem la „Remorcări Sammy", aşa că trebuie să fie marţi noaptea. Licitaţiile de miercuri ale poliţiei se ţin la Radio Recuperări. Aşa-i că-i organizată treaba? Vinerea mergem la Remorcări, ca să vedem maşinile din timp. Alea confiscate de poliţie. Abandonate. Reţinute la capturi de droguri ori pentru amenzi neplătite. Maşini remorcate din parcări cu plată şi nerevendicate niciodată. Toate ajung, pe ceva mărunţiş, la ăia care dau mai mult.

Dacă vrei o maşină pe care s-o poţi conduce câteva zile, s-o vopseşti, s-o chituieşti şi celelalte căcaturi, ca după aia s-o izbeşti de altă maşină prăpădită, aici e piaţa pe care o cauţi. Pe parbrizele unor maşini poţi citi, scris cu marker fosforescent, galben ori portocaliu, „Cura transms dfct". Sau „Blc motr fisrat". Pe parbrizul unei maşini mari, cu patru uşi, încă mânjită cu textul „Proaspăt căsătoriţi" scris cu pastă de dinţi şi cu timchele atârnându-i în urmă – numărul 42 la licitaţie –, se poate citi „Lob arbre cu came uzt".

Pe bordul maşinii care-i acum la licitaţie, toată boţită şi buşită, încă mai e sânge uscat şi păr încleiat.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Păpuşa bebeluş şi căruciorul el erau, desigur, înşurubate acolo. Majoritatea echipelor foloseau aceleaşi găuri şi şurubări de prindere în fiecare săptămână, schimbând copilul cu termosul sau cu punga de sandviciuri. Alte echipe, pe măsură ce acumulau îndoituri şi zgârieturi, devenind mai puţin atractive ca ţinte, începeau să dezvolte tema principală. În loc de termos, îşi prindeau deasupra o maşină de făcut espresso şi uu şir de ceşcuţe şi farfurioare. Un coş cu *pain au chocolat*. O vază de argint cu un trandafir singuratic tremurând în bătaia vântului.

Cartuș Dunyun: Adjudecătorul recită:

— Șaptezeci și cinci, șaptezeci și cinci, cine dă optzeci? Cine dă optzeci de dolari? Am auzit optzeci...?

Rant și Echo tot mai cască gura la mașini, uitându-se pe sub capote. Echo arată spre niște dubițe turtite și ruginite, încă decorate cu fâșii de hârtie creponată și imprimeuri care zic „Hai ai noștri! Tigrii în finală!" Scaunele și podeaua sunt pline cu o droaie de ambalaje de covrigei și mâncare de la fast-food, rămase de când echipajul a abandonat nava, într-o Noapte a Gospodinei Microbiste.

Echo deschide portiera de pe partea șoferului la un coupé cu un pom de Crăciun artificial, decolorat, încă atârnat pe acoperiș. Apasă cu un deget pe un buton de la sistemul stereo, da' nu se întâmplă nimic. Apasă încă o dată, mai tare, și de-acolo sare afară un disc.

— Mixul meu preferat de urmărire, zice Echo, fluturând discul ca să-l vadă Rant.

Apoi adaugă:

— Credeam că n-o să-l mai aud niciodată.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Când se apropia Ziua Recunoștinței, tema simplă a termosului de cafea se extindea, incluzând curcani din hârtie creponată, pictați și lustruiți până ajungeau de un cafeniu lucitor. Pocule cu picior, din care curgea vin roșu. Solnițe și piperniță. Și lumânări mari, albe, în sfeșnice de alamă, cu flăcările sclipind, alimentate de baterii. Un spectacol de asemenea dimensiuni semnala de obicei ultimul eveniment în care o echipă plănuia să conducă un automobil anume: ca să fixezi deasupra castroane cu cartofi dulci și fasole verde, trebuia să faci nenumărate găuri prin acoperiș și partea frontală.

Pentru asemenea marșuri de adio elaborate, cunoscute sub numele do Funeralii sau Ultimul Drum, echipele soseau la locul acțiunii – sau pe teren – cu cel puțin o oră înainte de deschiderea ferestrei do joc. Până începea jocul în mod

oficial, vehiculele făceau un tur de paradă și-și expuneau decorațiunile, oferind un ultim și grandios salut de adio înainte ca partida din acea noapte să le trimită la cimitirul de mașini.

Cartuș Dunyun: Artistul de script dinăuntrul meu încă mai căută evenimente care să merite emise. Îmi duceam mâna la spate și-mi atingeam conexiunea, gata să-i dau drumu'. Aș fi putut să descarc unul din momentele mele interesante de luciditate. Felul cum arăta o mașină ruginită. Sau cum zâmbea Raut înspre Echo când femeii i se vedea doar curul, scos la înaintare de sub o capotă pe jumătate deschisă, iar vocea ei, înfundată do unseare și de tablă, anunța:

— Clapeta asta fluture e *futută*.

La câteva rable mai încolo o nedecapotabilă stâlcită stă pe butuci, în noroi. Pe portbagajul ei scrie cu o vopsea de un roz strălucitor, un roz de ojă de unghii cu sclipici, „Bomba Sexy 3". Lângă carcasă stă Tina Cumva.

Când degetele Tinei se strâng în pumn și fata începe să pleoscăie prin noroi, înaintând spre curul lui Echo, dau drumu' la conexiune, ca să înregistrez și să descarc carnajul.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: După cum am menționat, când era vorba de spectacol pur, nimic nu întrecea Nopțile Pomului. La asemenea evenimente rare apăreau să-și fasă numărul foarte davreme și mașini vechi, și noi. Ideea inițială fusese să legi un pom do Crăciun autentic, verde, pe acoperișul vehiculului, ca și cum in mașină ar fi fost o familie fericită ce-l aducea acasă de pe plantația din pădure. Dar așa cum simpla ceașcă de cafea se transformase într-un adevărat festin, în scurt timp un banal pin verde n-a mai fost de ajuns.

Echipele foloseau, desigur, pomi artificiali, legați de-a lungul mașinii, de obicei cu tulpina umbrind capota și cu frânguli ce-l ținoau bine legat de barele de protecție. Încă

de la primele Nopți ale Pomului echipele împodobeau crengile cu beteală argintie. Puneau în vârful pomului câte o stea strălucitoare, care atârna și se pocnea de portbagaj. Lipeau sau legau printre rămurele globuri lucioase. Cu două ore înainte de o fereastră de Noaptea Pomului vânătorii de buşeli pornesc parada. Deasupra maşinilor pomii clipesc, împodobiți cu lumini colorate, ce se alimentează de la un cablu întins, printr-un geam, până la bricheta de bord ori la baterie. Colindole bubuie din fiecare sistem audio.

În momentul în care se deschide fereastra de joc, luminile de Crăciun se sting. Parada se afundă în tăcere. Echipele se răspândesc și începe adevărata vânătoare.

Cartuş Dunyun: Adjudecătorul zice:

— Patruzeci de dolari. A zis cineva patruzeci? Haideți, oameni buni, un plin de benzină costă mai mult de-atât. Dă cineva treizeci de dolari...?

Echo stă încă aplecată peste maşină, cu amândouă mâinile băgate până la umeri în motor şi cu obrazul lipit de un capac de valvă, şi chiar atunci Tina Cumva se proțăpeşte lângă ea, zicând:

— Hei, curvo!

Rant şi-a sprijinit amândouă coatele de aripa din față şi se chiorăşte sub capotă, la Echo.

Adjudecătorul reia:

— Am auzit douăzeci şi cinci? Douăzeci şi cinci de dolari...?

Şi Tina zice:

— Auzi, nu mai pune tu penalizări aiurea în cârca mea.

Vorbind cu fundul lui Echo, Tina mai zice:

— Dacă-s dată afară, o să sun şi eu să zic mîncîuni de căcat despre tine.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Când sting luminile de Crăciun, maşinile cu pomi devin negre, țepoase, tăioase... niște monștri. Abia ce auzi clinchetul slab al globurilor şi ul ciucurilor de cristal în baluns: un

indiciu vag. Indiferent pe lângă ce hăţiş sau tufă întunecată trecea vreo echipă, putea să vadă brusc în oglinda retrovizoare explozia a o sută de culori. Urma un scrâşnet de cauciucuri şi masa aceea de lumini şi culori scânteietoare le ştergea vehiculul pe o laterală, după care dispărea iarăşi în noapte.

Cartuş Dunyun: Omul cu licitaţia spune:

— Douăzeci de dolari! Putem să-ncepem strigarea de la douăzeci...?

Şi dinăuntrul blocului motor, cu faţa încă lipită de izolaţia termică, Echo zice:

— Am uitat de tine. Nici nu ştiu ce număr de înmatriculare mai ai.

Apoi continuă, fără să-i arate Tinei altceva decât fundul:

— Cum să-ţi pun penalizări în cârcă dacă uu-ţi ştiu numărul?

Adjudecătorul ăla zice:

— Douăzeci! S-a zis douăzeci. Dă cineva douăzeci şi cinci? Cine vrea să dea douăzeci şi cinci?

Rant o urmăreşte pe Echo, proptit încă în coate şi aplecat peste aripa maşinii. Eu privesc şi transmit în continuare, ca să pot rescrie totul mai târziu, acasă.

Tina zice:

— Hei, Băieţaş de Zi...

Apoi mai tare, spre Rant:

— Tu, ăla cu dinţi negri! Băieţaş de *Zi*!

Rant ridică privirea. Pe antebraţe, sub mânecile suflecate, i se văd cicatricile do la muşcături.

Şi Tina zice:

— Prietena ta ţi-a spus cu ce se ocupă? De unde scoate banii pe care-i dă pe maşini?

Rant nu zice nimic. Din obişnuinţă, scuip. Şi mai scuip o dată.

Unul din braţele lui Echo apare din măruntaiele motorului, cu cotul îndoit, şi scoate la vedere o palmă. Palma îndeasă e cheie universală în pantaloni, în buzunarul din spate.

Iar Tina glăsuiește înspre curul lui Echo și înspre cheia care se iţeşte din buzunarul ei:

— Prietena ta, pe care-o placi aşa de mult, se fute pe bani.

Tina își încrucișează brațele pe piept, se lasă pe spate și țipă:

— Prietenuţa ta e o afurisită de curviștină!

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: După o Noapte a Pomului, a doua zi străzile scânteiază. Lucesc. Poleiala aurie și argintie pâlpâie și flutură în vânt. Globuri de sticlă sparte scrâșnesc sub cauciucurile mașinilor care trec.

Cartuș Dunyun: Adjudecătorul spune:

— ...Am auzit douăzeci și trei. O ofertă de douăzeci și trei de dolari. O dată...

Echo face un pas înapoi, se ridică și se uită înspre Tina.

Rant zice:

— E-adevărat?

Adjudecătorul zice:

— ...de două ori...

Echo își sucește capul în toate părțile până ce gâtul îi scoate un pocnet, apoi zice:

— Ce să fie adevărat?

Și Rant:

— Ce-a zis ea.

Apoi:

— Chiar eşti prietena mea?

Iar adjudecătorul spune:

— Vândut!

21. Echo

Canada Mercer (⚙ ***inginer programator***)**:** Eu şi cu soţia mea am angajat-o pe Echo Lawrence după o serată. Un cuplu pe care-l ştiam, familia Tyson-Neal, tocmai dăduse naştere primului lor copil şi nevoile bebeluşului întrerupeau mereu cina. După ce mama a dispărut pentru a mia oară, ca să aibă grijă de el, tatăl a remarcat:

— Mă bucur că am încercat sexul în trei *înainte* să ne întemeiem o familie.

Cu un nou-născut, a spus el, n-ar fi avut niciodată timpul şi intimitatea necesare pentru a experimenta cătuşele, vibratoarele şi uniformele de poliţie. Dar toate acestea trecuseră deja, aşa că nu regretau că aveau copilul. Păreau foarte fericiţi.

Părăsind serata, eu şi Sarah ne-am simţit teribil de înapoiaţi. Ne gândiserăm deja *să* facem un copil, dar încă nu încercaserăm niciodată sexul anal. Nici nu ponieniserăm măcar de sex în trei. După câteva zile am sunat la reşedinţa Tyson-Neal şi am întrebat cum au găsit ei o femeie care să accepte *să* se combine cu un cuplu. Ei ştiau o tânără care lucra exclusiv cu perechi de vârsta noastră. O Fată de Noapte care ar fi acceptat cu plăcere să vină la noi în apartament după ora stingerii.

Echo Lawrence ((***vânător de buşeli***)**:** Las-o baltă. Poliţia nu l-a găsit niciodată pe căcănarul care s-a izbit în

Canada Mercer: Discuția a ajuns la subiectul bolilor venerice, iar ea a insistat că nu-i nici o problemă. Fata asta, Lawrence, ne-a explicat că persoanele care lucrează în branșa serviciilor sexuale fac adesea sex oral ca parte a preludiului. Ne-a spus că adevăratul scop al actului este să testeze rapid de boli un client. Sifilisul, a zis ea, seamănă la gust cu puiul gătit cu curry. Hepatita are gust de vițel cu capere. Gonoreea e ca chipsurile cu aromă de smântână și ceapă. SIDA are gust de floricele de porumb. S-a uitat la soția mea și-a zis:

— Lasă-mă să-ți ling păsărica și o să-ți spun dacă ai avut vreodată negi genitali sau dacă riști să faci cancer de col uterin.

Cele mai multe forme de cancer, a zis ea, au un gust asemănător cu cel de sos tartar.

Echo Lawrence: Ca aduit, am descoperit că decă merg cu autobuzul, îmi transpiră palmele. În taxi abia dacă puteam să trag aer adânc în piept. Când conduceam, simțeam cum îmi zvâcnește pulsul în urechi și vederea mea pierdea orice abilitate de percepție a culorilor. Eram *gata-gata* să leșin. Eram foarte sigură că o să fiu buşită de altă mașină. Amintirea coliziunii frontale de atunci mă controla în plan inconștient. Am ajuns așa de rău, că nu mai puteam nici să traversez strada, de teamă că vreun șofer ar putea să treacă pe roșu.

Lumea mea continua să intra la apă, să se facă tot mai mică și mai mică.

Sarah Mercer: Canada o să vă spună. Aveam la noi fata aia drăguță, dulce și schilodită și ea venise cu o geantă de umăr din piele neagră, pe care a pus-o pe masa din sufragerie. Cândva pe parcursul serii a lăsat paharul de Merlot și s-a dus la geantă, unde s-a apucat să tragă fermoare și să scoată... lucrurile astea. Chestii lungi, din cauciuc roz și așa de roase pe alocuri, că te îngrozeai la ideea că or să se

rupă în două înăuntrul tău. Cauciuc roz, care părea pătat şi mânjit. Cu pete cafenii, care puteau fi sânge uscat. Cu pete negre acolo unde curseseră bateriile. Plus alte lucruri, care nici n-aş şti să spun ce sunt. Cătuşe şi legături pentru ochi. O pungă pentru clismă, cu un muştiuc care n-arăta deloc curat. Mănuşi de latex. Nişte chestii oribile, închise cu arc, ce semănau cu nişte cabluri de contact. Ea le spunea „cleme de ţâţe". Şi totul duhnea a înălbitor cu clor.

Toate ororile astea s-a apucat ea să le pună pe masa mea Drexel Heritage lustruită, chiar acolo unde aşezam curcanul de Ziua Recunoştinţei. Şi un depărtător, Dumnezeule, unul atât de vechi, că avea crăpături în plasticul transparent. Mi-o amintesc spunând:

— Puteţi să-mi faceţi toate lucrurile astea...

Echo Lawrence: Replicile mele obişnuite – alea cu gustul oamenilor cu hepatită sau negi genitali – le ziceam cu mult înainte să-l cunosc pe Rant Casey. Că el chiar putea să facă şmecheria asta era, futu-i, pur şi simplu de necrezut. M-a lins o dată şi mi-a zis să nu mai mănânc ouă întregi. După gustul păsăricii, a zis că am colesterolul prea mare. Mai apoi analizele au urătat că avusese sută la sută dreptate.

Canada Mercer: Fata aia, Echo, a luat o lumânare groasă şi albă şi a aprins-o, zicându-ne să lăsăm ceara să se topească şi să i-o picurăm apoi pe sânii goi. A aprins chibritul şi ne-a spus:

— Nu vreau să mă torturaţi doar fiindcă *vă pare rău* de mine. Vreau să vă placă *de-adevăratelea* să-mi faceţi rău.

A spus:

— Vreau ca noaptea asta să fie *a voastră*.

Tânăra a afirmat că diapreţuieşte ceea ce ea numea „sadomasochism *din milă*".

Echo Lawrence: Fii atent. Îmi venise o idee de terapie ideală: dacă aş fi reuşit să-mi înscenez un accident şi să

supraviețuiesc, poate că aș fi început să-mi depășesc frica. Dacă mi-aș fi izbit mașina de o alta cât să provoc un accident neînsemnat, mi-aș fi dat seama că accidentele cu victime sunt atât de rare, că nu merită să-ți bați capul cu ele. Așa că am început să pândesc alți șoferi, căutând mașina perfectă pentru bușeală. Accidentul perfect. Adică un singur accident perfect, unul controlat.

Câte o mașină părea să arate exact cum trebuia, dar când mă apropiam suficient ca să o lovesc cu bara din față, vedeam în spate un scaun de bebeluș. Sau șoferii erau foarte tineri și știai că un accident o să le nimicească șansele la o asigurare ca lumea. Sau mă țineam după cineva până ce-mi dădeam seama că are o slujbă groaznică, plătită cu salariul minim, și ultimul lucru care-i trebuia era un gât scrântit.

Totuși inversarea rolurilor mi-a întremat nervii. În loc să aștept un șofer neglijent care să mă omoare, deveneam prădătorul. Vânătorul. Stăteam și căutam noaptea întreagă. Nici nu-ți închipui câți oameni am filat, încercând să mă decid dacă ar trebui să intru în mașina lor.

Canada Mercer: Nu, n-am făcut niciodată sex în trei. Fata nici nu și-a scos vreodată haina. După o săptămână am ajuns acasă și-am găsit-o pe Sarah în bucătărie, bând ceai împreună cu ea. I-am plătit două sute de dolari, bani gheață, ca să bea ceai vreme de o oră. Sarah îi tot spunea cât de drăguț arată. Săptămâna următoare am ajuns acasă și Sarah îi spăla fetei părul în chiuveta din bucătărie. I-a făcut un permanent cu șuvițe blonde și a plătit câte două sute de dolari pentru fiecare din cele trei ore cât a durat totul.

Noi speram că dacă Sarah îi sporea respectul de sine, fata și-ar putea găsi altă carieră. Tot vorbind cu ea și ridicând-o în slăvi, am pierdut din vedere planul nostru de a avea un copil. Fata costa așa de mult și ne ocupa atâta din timpul nostru liber, că nu mi-aș fi putut permite nici

măcar să-mi cumpăr un câine. De atunci o vedem în fiecare săptămână. Şi cred că am început să facem progrese.

Echo Lawrence: Accidentul meu perfect s-a dovedit a fi un tip cu o căprioară moartă legată pe acoperişul maşinii. Un nenorocit de ucigaş de Bambi, un tip cu geacă de camuflaj şi şapcă din aia cu urechi. Conducea o urâţenie de berlină cu patru uşi şi legase căprioara moartă deasupra, cu capul căzut peste parbriz.

În oraş o căprioară moartă nu-i un lucru pe care să-l pierzi uşor din vedere, aşa că mă ţin la distanţă şi-l urmăresc prin cartier, calculând momentul şi uitându-mă după locul perfect în care să mă înfig în curul criminalului. Undeva unde un accident n-ar bloca circulaţia şi nici n-ar pune în pericol trecătorii.

Fii atent. Îl încolţesc, aşa cum a făcut şi el cu sărmana creatură patrupedă. Mă pregătesc să intru în el cât mai bine.

Vreau să zic că faza m-a prins bine de tot. Sunt al dracului de excitată. Îl studiez printre luminile galbene de la semafor, ţinându-mă la mai multe maşini în urma lui. Încetinesc şi rămân în spate când face curba, apoi o fac şi eu. Las câteva maşini să se strecoare între noi, ca să nu-şi dea seama de cât timp i-am intrat în oglinda retrovizoare.

La un moment dat îl pierd pe nenorocit. Semaforul se face roşu, dar el trece şi taie o curbă pe dreapta la următorul colţ. Luni de zile de pândă şi accidentul perfect îmi scapă printre degete. Se face verde, iar eu mă reped după el. Dau şi eu colţul, da' tipul s-a dus. Stau cu ochii în patru un întreg cvartal, la toate intersecţiile, sperând să mai văd o clipă cadavrul ăla de căprioară, amărâta, sărăcuţa căprioară asasinată, da' nu-i nimic, *nada*, futu-i. Nimeni. Ceasul îmi arăta că se cam apropia stingerea de dimineaţă şi ultimul lucru de care mai aveam nevoie era o amendă de cinci sute de dolari dacă eram prinsă afară pe lumină.

Sarah Mercer: Am sunat la familia Tyson-Neal, care au recunoscut că nici ei nu făcuseră vreodată sex cu fata. Motivul pentru care se hotărâseră până la urmă să aibă un copil era acela că se dovedise o variantă mai ieftină decât întâlnirile săptămânale cu Echo.

Echo Lawrence: Ascultă aici. O pornesc spre casă, bucuroasă că măcar n-o să iau amendă fiindcă am stat afară după stingere ori că n-o să mă uit la un țărănoi vânător peste capota lui strivită, când văd deodată căprioara moartă. Mașina e oprită în afara șoselei, cu motorul torcând pe banda pentru vehicule de la un fast-food. Geamul șoferului e coborât și o față bărboasă latră comanda la microfon. În luminile fluorescente de pe aleea de la *drive-in* mașina pare să aibă pete de rugină. Vopseaua e zgâriată. Aproape toată mașina e de un galben ca pișatul, dar portiera șoferului e de un albastru azuriu. Iar capacul portbagajului e bej. Trag pe dreapta și aștept.

O mână întinde o pungă albă prin geamul de la fast-food, iar șoferul pune în mâna aia niște bani da hârtie. După încă o clipă mașina galbenă ca pișatul se îndreaptă încet spre ieșire și intră în trafic. Înainte să dispară iarăși, sunt deja pe urmele ei. Îmi strâng tare centura de siguranță peste șolduri. Cu o bătaie de inimă înaiute ca bara mea din față să-i izbească spatele, trag adânc aer în piept. Închid ochii și apăs pedala de accelerație.

Și iarăși *nada*, futu-i. Mașina a țâșnit înainte, zbughind-o atât de repede printre alte mașini, că fundul căprioarei moarte își flutură codița înainte și-napoi drept la mine în față.

Urmărindu-l, uit că am un braț și-un picior țepene. Uit că nu pot să zâmbesc cu juma' de față. Urmărindu-l, nu mai sunt nici orfană, nici fată. Nu mai sunt un Om de Noapte cu un apartament infect. Curul căprioarei se strecoară prin trafic și eu numai asta văd.

Ceva mai în față se face roșu. Mașina galbenă ca pișatul frânează, clipește roșu din stopuri și încetinește, dând să

vireze la dreapta. Căprioara dispare o clipă, apoi virez după ea. Şi acolo, pe o stradă liniştită şi lăturalnică, fără trecători ori poliţie, închid ochii şi... *vruum-zdrang*.

Sunetul, sunetul ăla încă îl am înregistrat în cap. E timp îngheţat sloi. Mi-aş fi dorit să fi înregistrat urmărirea şi atacul, dar oricum n-o să le uit niciodată.

Partea mea din faţă e înfiptă aşa de adânc la el în portbagaj, încât căprioara moartă se desprinde din legături. Funiile se rup şi căprioara se lăbărţează acolo. Cadavrul s-a rupt în două în zona abdomenului. Înăuntru, în loc de sânge şi maţe, căprioara e... albă. Un alb compact.

Şoferul deschide larg portiera şi se dă jos. Bărbos. Cu geacă de camuflaj vătuită şi babană. Cu urechile de la şapcă fluturându-i la fiecare pas pe care îl face spre mine.

Zic:

— Fututa asta de căprioară...,

Apoi:

— E-un fals,

Şi tipul îmi zice:

— Sigur că-i un fals.

Atunci zic:

— E din... poliester?

Se dovedeşte că animalul e de fapt o ţintă în mărime naturală pentru tir cu arcul.

Şi vânătorul ăsta zice:

— Unde dracu' ţi-o semnui?

Se învârte pe lângă maşina mea, se uită la numărul meu de înmatriculare şi zice:

— Poţi să fii sigură c-o să cer să fii penalizată. N-ai semn, impactul a fost mult prea mare... Penalizări maltiple.

Canada Mercer: N-ain mai ajuns să facem experimente cu căţuşele şi uniformele de poliţie. De Crăciun am întrebat-o pe Echo ce-ar vrea ea de la Moşul şi ea ne-a zis: „Un vibrator în formă de pumn". În loc de asta, am pus mână de la mână cu familia Tyson-Neal şi alte câteva cupluri şi i-am cumpărat o maşină. Se pare că e un şofer groaznic.

Echo Lawrence: Fututele alea de şuviţe blonde... abia aşteptam să-mi crească odată.

Sarah Mercer: Până în ziua de azi mi-a trecut definitiv pofta de sos tartar.

22. O istorie

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms

((*istoric*): Pentru mine, personal, motivul participării la vânătorile de bușeli este destul de simplu: îmi prețuiesc viața. Îmi ador prietenii și familia. Țin la sănătatea și la nenumăratele abilități ale corpului și minții mele, îmbătrânite, dar încă în formă.

Mă consider dăruit cu enorm de mult noroc, dar se mai întâmplă și accidente. Aproximativ șaisprezece mii de oameni din această națiune sunt uciși în fiecare an. Pe parcursul aceleiași perioade de timp aproximat patruzeci și trei de mii de persoane mor în accidente auto.

De fiecare dată când manevrez un vehicul cu motor, toate lucrurile pe care le prețuiesc îmi pot fi luate rapid. Îmi pot fi furate într-o clipă, fără nici un avertisment. Când te afli la bordul unui vehicul motorizat, în fiecare moment moartea e la un fir de păr de tine. De fiecare dată când un vehicul trece pe lângă mine pe benzile din sensul opus, aș putea ajunge victima unei torturi mai violente și mai dureroase decât orice ar putea să-mi facă vreunul din dictatorii planetei. Poate că un alt șofer a mâncat toată viața lui numai hamburgeri, iar mașina lui tocmai se apropie de a mea pe autostradă, când inima lui plină de cheaguri cedează. Orbit de durere, duce mâinile la pieptul ce parcă i se despică. Automobilul său ajunge pe sensul opus, intră în coliziune cu al meu și mă aruncă în altă mașină, într-o cisternă de benzină, într-un parapet, într-o prăpastie.

În ciuda faptului că toată viața am refuzat deserturile consistente, în ciuda după-amiezilor petrecute la jogging și a cumpătatei mele moderații și autodiscipline, acum sunt prins, înghesuit într-o carcasă de oțel și aluminiu. Corpul mi-e agresat în nenumărate locuri de fragmenteie de sticlă spartă. Sângele meu sărac în colesterol se grăbește să mă părăsească în jeturi puternice și fierbinți.

În ciuda cumpătării mele, victima atacului de cord și cu mine ajungem la fel de morți.

Căci se întâmplă și accidente.

Echo Lawrence a început să participe la vânătorile de bușeli pentru a-și rezolva niște probleme legate de viața ei personală. Domnul Dunyun ca să experimenteze evenimente reale, după co și-a petrecut viața procesând aventurile înregistrate ale altora. Și aș presupune că Rant Casey se bucura pur și simplu de prezența alter ființe umane. Eu am venit la vâuătorile de bușeli fiindcă se întâmplă și accidente. Fiindcă oamenii pe care-i iubești vor muri. Nimic din ce prețuiești nn va dura veșnic. Și simt nevoia să accept acest fapt și să-i ies în întâmpinare.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Mi-aduc aminte că pe vremea aia am primit o scrisoare de la Buddy. În plic era indesată și o poză cu el sărutând un băiat ciudat. N-am știut ce să cred. Într-o altă poză Buddy părea îmbrăcat de gală, într-o cămașă și cu cravată, ca pentru nunta unui prieten, așa că Chestor a zis că încă mai există o speranță. Buddy ne scria că lucrează pentru un exterminator de gândaci și că are apartamentul lui. Scria și că are de gând să meargă la dentist. O fată pe care o cunoscuse îl învăța yoga. O fată, slavă Domnului.

I-am răspuns și i-am scris că tocmai întrebase de el Cammy Elliot la biserică. Tocmai își făcuse ultima serie de injecții contra turbării. I-am trimis și un pachet cu fondante, în caz că i se făcea foame când era cu prietenii lui cei noi.

Din alea care-i plac lui cel mai mult. Cu o mulțime de nuci sparte și piuneze.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Înainte de introducerea Legii Teritorializării Eficiente și a Viețuirii în Areule Divizate – legea TE-VĂD, cum îi spun oamenii –, când specialiștii în transporturi se străduiau să facă sistemul să suporte cât mai multe vehicule, prima lor acțiune a fost să studieze felurile în care se întrerupe fluxul traficului. Care era reacția în lanț ce pornea de la un accident minor și reușea să blocheze vehicule până la linia orizontului, în toate direcțiile? Și trebuie să iei de bune, doar pe încredere, majoritatea celor spuse acolo. Nici un fel de lege a Dreptului la Informare n-o să confirme ceva atât de confidențial. Nu există nici o confirmare oficială a Contractorilor de Mașini mercenari. Oficial, guvernul numește proiectul „Stimularea incidenței evenimențiale".

Irene Casey: Alte poze trimise de Buddy îi arătau pe prietenii lui cei noi. Într-una apărea o fată care nu părea sănătoasă. Unul din brațe îl avea ca pe-o labă subțire de lăcustă, de călugăriță. Un braț mic-mititel, cu mâna îndreptată spre piept. Cu degețelele alea ținea capătul unei bâte de baseball roz așa de lungă, că vârful bâtei i se odihnea pe umăr. Ședea pe covor, cu picioarele încrucișate, iar cu mâna ceulaltă, aia normală, părea să frece bâta de baseball cu o bucată de glaspapir. În alte fotografii fata întindea cremă de pantofi pe bâta ei roz de baseball. Dacă fata aia ar fi stat pe covor la mine, n-ar mai fi făcut ea atâta mizerie.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Stimularea incidenței evenimențiale însemna că niște ingineri neincluși în echipele de lucru obișnuite rechiziționau vehicule vechi și fără însemne pe post de mașini de serviciu și se ciocneau intenționat unii cu alții în timpul orelor de vârf, pentru a studia urmările. Proiectul împușca doi iepuri

dintr-odată. În primul rând berlinele învechite, cu patru uşi, ajungeau la fier vechi, servind astfel mai bine umanitatea. Asta era una. În plus, inginerii de trafic strângeau mărturii video despre felul cum reacţionează şoferii la un accident din imediata lor apropiere.

Nici unul dintre ingineri nu s-a ciocnit cu atâta viteză cât să-şi rănească în vreun fel colegii şi nici unul din evenimente n-a avut consecinţe mai grave decât ceva vopsea zgâriată şi nişte îndoituri în tăblărie. Cu toate acestea, pe film se vede cum traficul se încetineşte imediat, transformându-se într-un târâit voyeurist. Infernul şi deranjantul efect al întoarcerii capului.

Brannan Benworth (*dentist, medic stomatolog specialist*): Potrivit dosarelor noastre, Buster Casey a făcut o singură vizită la noi la cabinet. Am o igienistă care încă mai vorbeşte de dinţii lui. Cele mai urâte pete pe care le-a văzut ea vreodată. Domnul Casey ne-a fost adus de un pacient vechi, unul din preferaţii angajaţilor, un tânăr pe nume Karl Waxman.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Indivizii care îşi bagă nasul în treburile altora, ăia hipersensibili şi obsedaţi de control, ei sunt genul de oameni care se plâng de ştirile din trafic de la Radio DRVR. De noutăţile de la „Grafic de trafic". De vocea aia care spune „Noi ştim ce vă face să-ntoarceţi capul..." Evident, în spatele acelei emisiuni radio se află Departamentul Transporturi. Inginerii de la Transporturi an vrut pur şi simplu să afle dacă şoferii or să centinne să caşte gura atunci când ştiu exact ce urmează să vadă. Dacă o vedetă de la radio le-ar povesti totul, cu detaliile cele mai crâncene, s-ar mai bloca traficul?

Agenţia de transpert monitorizează frecvenţele radio ale ambulanţelor şi-i transmite crainicului de la DRVR informaţiile sângeroase. Majoritatea ascultătorilor obişnuiţi

adoră emisiunea. Oamenilor le curg balele după accidente de circulație. Aruncă o privire rapidă ori se holbează zdravăn.

Echo Lawrence ((*vânător de bușeli*): Mda, voiam ca Rant să facă yoga înainte de vânătoarea de bușeli. Toată lumea ar trebui să facă așa, ca să rămână în formă și să evite să se rănească. Yoga și exerciții de întindere. I-am arătat poziția câinelui așezat și pe cea a iepurelui. Tocmai repetam poziția arcașului, când m-a întrebat despre lichidatorul cu care se vede Tina Cumva, prietenul ei, Karl Waxman. Rant chiar îi admira dinții căcăciosului ăluia.

Tina Cumva ((*vânător de bușeli*): Nu dau doi bani pe ce zice blestemata aia de poliție. Nu Wax l-a omorât pe țărănoiul ăla.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Cu mult înainte de vânătorile de bușeli moderne, inginerii de trafic dădeau unii peste alții. Înregistrările video îi arată cum umblau câte patru pămpălăi într-o mașină cenușie: un inginer la volan, unul cu filmatul și doi ingineri care stăteau de șase, uitându-se după alte mașini cenușii, de serviciu, pline de îndolturi și zgârieturi. Fiecare cu aceleași dotări reglementate guvernamental: patru cilindri, cutie de viteze automată, centuri de siguranță cu prindere în trei puncte și un semn mare cu „Fumatul interzis" prins de bord.

Băieților cu mașini de serviciu le plăcea la nebunie să se vâneze unii pe alții. Berlinele acelea cenușii erau foarte ușor de găsit, mai ales după o zi scurtă de lucru. Aveau asigurare medicală completă, li se permitea întru totul să se accidenteze, ba chiar erau încurajați să o facă, și pe deasupra mai erau plătiți și pentru ore suplimentare, așa că echipele de la infrastructură își prețuiau munca.

Jarrell Moore (*detectiv particular*): Firma noastră a reuşit să localizeze un potenţial candidat, care părea să corespundă descrierii vagi făcute de clientul nostru tatalui său biologic. O persoană pe nume Charles Casey. Astea-s veştile bune. Acel Charles Casey, alias „Charlie", obţinuse statut şi rezidenţă de Om de Noapte când se lăsase recrutat în programul TE-VĂD. În timpul colegiului avusese o mulţime de slujbe în administraţia oraşului.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Stimularea incidenţei evenimenţiale era atât de antrenantă, încât atunci când perioada de studiu *s*-a terminat şi resursele umane au fost redistribuite la studii de fluidizare a traficului şi coordonare a semafoarelor, maniacii ăia din trafic n-au putut renunţa. Chiar şi fără un fluturaş de salariu la mână, ba chiar şi nevoiţi să-şi distrugă propriile maşini, acei ingineri de la început şi-au continuat distracţia. Evident, în joc au intrat şi oameni din afară. Nu contează cât de mult te străduieşti să ţii ceva secret – mereu se întâmplă şi accidente.

Jarrell Moore: Veştile proaste sunt că respectivul Charles Casey era dat dispărut şi, probabil, decedase acum aproape şaisprezece ani. Lucrase în administraţia oraşalui, ca inginer de trafic, şi murise la muncă, într-un accident de maşină. Din câte se pare, luase o maşină din garajul departamentului, după care intrase cu ea direct în altă maşină, condusă de o colegă de-a lui. Femeia şi soţul acesteia au fost amândoi ucişi. Fiica lor, care dormea pe bancheta din spate, a rămas handicapată în urma accidentului.

Corpul lui Charles Casey nu a fost găsit la locul accidentului. Cât despre cuplul pe care îl ucisese, cei doi se numeau Larry şi Suprema Lawrence.

Irene Casey: Din ultima poză pe care ne-a trimis-o Buddy acasă poţi să-ţi dai seama că de fapt fata ala schiloadă nu

lustruiește o bâtă de baseball. Scurtătura groasă și roz pe care o freacă ea cu glaspapir și perie de sârmă și-o mânjește cu cremă de pantofi și punguțe de ceai folosite arată exact ca o socoteală bărbătească imensă. Așa o fată, cu un braț chircit, și-și face de lucru cu așa o mătărângă soioasă și mare, ca de bărbat... Mi se-ntuneca privirea numai când mă gândeam că fata aia ar putea fi mama viitorilor mei nepoței.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Oricât de ciudat ar suna, personalul de la serviciile de urgență continuă să-i furnizeze Tinei Cumva detaliile sângeroase ale tuturor accidentelor de circulație. Orice ins cu legitimație de guvern va nega, dar e adevărat.

Toate sunt legate între ele. Legea TE-VĂD. Bușiturile dintre echipe. Noaptea contre zilei. Graficul de trafic. Banii din impozitele noastre au fost trambulina pentru ceea ce urma să devină în cele din urmă cultura vanătorii de bușeli. Băieții cu mașini de serviciu, inginerii aceia neștiuți, au recomandat în studiul lor împărțirea țării în zi și noapte. Și ne-au adus cel mai ascultat post de radio de zi de pe piață.

Echo Lawrence: Da, futu-i, da. Numele de pe mormântul lui taică-meu e Lawrence Lawrence. Nu-i de râs. Numai că Waxman chiar l-a omorât pe Rant. Sigur, are dinți extra, da' tipu-i malefic.

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): Mai mult decât malefic.

23. Dragoste

Cartuş Dunyun ((*vânător de buşeli*): În secunda în care Rant a venit la mine să mă întrebe ce model de maşină are bancheta din spate mai mare, mi-am dat seama încotro bate. Sfatul meu, deci ce i-am zis eu, a fost să-şi ia o maşină cu tapiţeria do culoare închisă.

Echo Lawrence ((*vânător de buşeli*): Las-o baltă. Prima dată când am rămas singură cu Rant, l-am întrebat ce voia de la mine *pe bune*. Avea de gând să mi-o tragă şi după aia să mă ducă la el acasă ca pe-o măciucă hidoasă, cu care să-şi bată părinţii? Cuplarea cu o schiloadă diformă era ultimul lui gest de revoltă adolescentină? O cale sigură ca să-i bage în sperieţi pe gagiii de la fermă?

Sau eram un soi de fantezie erotică? Era prea plicticos sexul cu fete normale, cu două mâini şi două picioare, cu guri care puteau răspunde la un sărut? Oare, regulându-mă pe mine, putea să atingă un scop anume în măreaţa lui vânătoare de mortăciuni din viaţa lui sexuală?

Ori eram singura fată pe care o cunoştea în oraşul ăla mare şi rău? Mentorul lui. Un ghid pentru viaţa de Om de Noapte. Era sexul felul lui de a se agăţa de mine, fiindcă îi era prea frică să fie singur în lumea asta nouă şi înfricoşătoare?

L-am ciuruit de-a binelea pe Rant cu teate întrebările astea în timp ce stăteam pe bancheta din spate a

Eldorado-ului. Parcasem lângă niște tufe, departe de felinarele de pe stradă, dar în oraș nu-i niciodată întuneric beznă. Îmi amintesc că Rant purta salopeta lui mare și albastră, de omorâtor de gândaci, și mirosea toxic. Nimic din toate astea nu sună prea romantic.

Cartuș Dunyun: Din munca mea, adică închirierea de pachete cu rahat unor idioți, face parte și obligația să mă conectez și eu la unele, ca să fiu familiarizat cu diversele apariții curente. În alea două săptămâni n-am primit de la distribnitori decât transcrieri defecte. Procesam o experiență cu un desert și se pierdea înregistrarea gustativă. O bucată solidă de prăjitură cu ciocolată devenea o îmbucătură de ceva fleșcăit, lipicios și slinos. Mirosul era de ciocolată, dar în gură simțeam prăjitura ca pe ceva cauciucat. O dată m-a prins stingerea în casă și am încărcat pachetul meu porno preferat, dar nici un vagin nu mirosea a nimic. Nu transcrierile erau problema. Problema era creierul meu.

Echo Lawrence: Cum stăteam în Eldorado-ul ăla, Rant se ultă la mine până ce mă opresc din vorbit. Tace proț de vreo două schimbări de semafor și după aia zice:

— Ce-ai mâncat ieri la micul dejun?

Nu trece nici o mașină. Strada e goală. Ochii lui Rant plutesc în umbre. Dinții lui negri sunt invizibili.

Ieri? Păi, la mine în bucătărie am gofre înghețate, da' când ies la Tommy's Dinner comand tocană. Îi spun lui Rant:

— Cerealo.

Apoi:

— Nu... stai! Pâine prăjită. Nu... pâine prăjită cu scorțișoară.

Mâna lui Rant alunecă pe banchetă până ce degetele lui le ating pe-ale mele. Îmi ridică mâna până în dreptul feței lui, îmi atinge cu buzele încheieturile degetelor, închide ochii, adulmecă și spune:

— Greşit.

După aia zice:

— Ieri ai mâncat fulgi de ovăz cu zahăr de arţar şi seminţe de dovleac, iaurt cu vanilie şi merişoare uscate...

Şi, bineînţeles, e sută la sută corect.

Cartuş Dunyun: Cele mai multe experienţe procesate sunt rahat în ploaie dacă le compari chiar şi cu cea mai liniştită noapte de la vânătoarea de buşeli, când stai într-o maşină cu alţi oameni, cu muzică şi crănţănele şi tot timpul un pic în pericol. Într-o misiune secretă, în care întâlneşti alţi străini. Oameni reali. O excursie cu maşina spre niciunde.

Totuşi încarc experienţe procesato de când eram în scutece. Părinţii mei aveau obiceiul să mă conecteze la pachete pentru dezvoltare infantilă. Jumătate din copilărie mi-am petrecut-o conectat la transcrieri cu dădace. Fiind artist de script, dacă nu eram în stare să încarc, deveneam echivalentul unui pictor orb sau al unui muzician surd. Cel mai urât coşmar posibil – şi asta-i puţin spus.

Echo Lawrence: Rant mi-a înălţat mâna spre mine, zicându-mi:

— Miroase.

M-am apiecat să miros, da' nu era nimic altceva decât pielea mea, săpunul şi izul de plastic al ojei mele vechi de unghii. Şi mirosul lui de insecticid.

Cum stăteam aşa, cu capul apiecat spre mâna mea, Rant se trage mai aproape şi-şi bagă nasul în părul meu, cu buzele pe o parte a gâtului, sub ureche. Adulmecă şi zice:

— Ce-ai mâncat la cină acum două nopţi?

Degetele mele îs încă încurcate într-ale lui. Îi simt răsuflarea pe gât. Buzele şi vârful cald al limbii lui amede îmi presează pulsul, bătaia inimii în gât, iar eu zic:

— Curcan?

Apoi:

— Lasagna?

Iar răsuflarea fierbinte a lui Rant îmi șuieră în ureche:
— Salată taco. Cu ceapă albă, nu galbenă sau roșie.
El zice:
— Salată de lăptuci. Pui la ceaun.
Cu sfârcurile începând deja să mi se întărească, întreb:
— Piept sau copan?

Cartuș Dunyun: O răceală poate distorsiona receptarea unui pachet procesat, așa cum mâncarea nu mai are același gust când ești bolnav. Probabil că am luat vreo răceală, mi-am zis eu. Numai că după o săptămână, deși nu-mi curgea nasul și nici gâtul nu mă durea, tot nu puteam să încarc nici o experiență ca lumea. Credeam deja că am o tamoare la creier.

Echo Lawrence: Rant a șoptit, pupându-mi pleoapele:
— Ar trebui să arunci trandafirii ăia...
Nu fusese încă în apartamentul meu. Pe atunci Rant nici nu știa unde locuiesc. L-am întrebat:
— Ce trandafiri?
— Erau de la un iubit? zice el.
L-am întrebat dacă mă urmărise cumva.
Și Rant zice:
— Roz.
Mă sărută în continuare pe frunte, îmi mirease și îmi gustă pielea, ochii închiși, nasul și obrajii și zice:
— Două duzini. Trandafiri Nancy Reagan, amestecați cu floarea miresei și garoafe albe, mititele.
Îi zic că le-am primit de la un cuplu drăguț, între două vârste, pentru care lucrez când și când.

Cartuș Dunyun: Doctorul de la clinică mă sună după o săptămână – de fapt mă sună doar o doamnă de la clinică și îmi spune că trebuie să mă întorc acolo cât pot eu de repede. N-o să intre în detalii legate de analizele mele. Au zâmbetul ăla căcăcios în voce și-așa îți dai seama că nu-s vești bune.

De fapt cei de la contabilitate au nevoie de plata completă înainte să dai ortu' popii. Așa că mă duc și doctorul zice că-i rabie. Fără caterincă: rabie. Îmi face prima din cele cinci injecții. Nu-mi poate garanta c-c să mai fiu vreodată în stare să încarc vreo trauscriere.

Am sunat-o pe Echo chiar de la clinică, de la telefonul public din sala de așteptare, și i-am spus să nu-l mai lase deloc, dar deloc-deloc pe Rant Casey să-și pună gura pe gura ei.

Echo Lawrence: Cât mă sărută pe gură, Rant îmi spuue că dușul meu are cap de alamă, uu de crom. Zice că, după mirosul și gustul meu, dorm pe perne cu puf de gâscă. Și că am o lumânare cu parfum de cocos, po care n-um aprins-o niciodată.

Lew Terry ((*administrator de imobil*): Singura dată când am intrat în apartumentul domnului Casey a fost cu o înștiințare standard, trimisă cu douăzeci și patru de ore înainte. Umbla vorba că ar ține animale de casă. La prima vedere n-am observat nimic. O saltea pe podea. Un telefon cu robot. O valiză. În dulap dau pesto salopetele alea atârnate acolo, singura îmbrăcăminte în care-l vedeai vreodată. Curat sau murdar, Casey mirosea a otravă.

Dacă zice cineva că am luat ceva, să știți că acolo nu era nimic de luat.

Echo Lawrence: Nu l-am lăsat pe Rant să mă sărute fiindcă mirosea ce mâncam. L-am sărutat eu po el după ce am văzut cât de drăgăstos se poartă cu păianjenul lui uriaș și hidos. Cum stăteam acolo, pe bancheta din spate de la Eldoradc, și-a desfăcut fermoarul de la baiuă și a băgat o mână înăuntru. Și-a desfăcut degetele și mi-a arătat cel mai mare și mai monstruos păianjen imaginabil. Răsucindu-și mâna incet, a urmărit cum păianjeuul se cațără de pe

palmă pe dosul mâinii, agățându-se de venele lui proeminente.

În timp ce ne uităm amândoi la păianjenul ăla monstruos, eu zic:

— E veninos?

Lucios, nu păros. Cu picioarele lui subțiri ca niște ace negre de seringă hipodermică, păianjenul își coboară toți cei opt genunchi, aplecându-se să atingă pielea lui Rant.

Păianjenul arată la fel de urât pe cât mă cimt și eu.

Iar Rant zice:

— Eu îi spun Doris.

Lew Terry: Aici, în spatele dulapului lu' Casey, găsesc borcanele, aliniate pe pedea. Mărimi diferite: de maioneză, murături și sosuri de spaghete, toate curățate și spălate. Întâi par a fi goale, numa' că eu deșuruboz un capac. Nu-i nimic înăuntru, dar când să pun capacul la loc, sub capacul fiecărula stă ascuns câte un păianjen negru, imens. Scărboșenii înfiorătoare și uriașe.

Nu contează ce zic unii și alții. Eu n-am luat nimic. Nici bani, nici altceva.

Echo Lawrence: Răsuflarea noastră aburoa geamurile mașinii, numai că, în timp ce ne ultam la păianjenul ăla, nici unul din noi nu putea să expire. În clipa în care Rant expirase, păianjenul îl mușcase. Așa că Rant a inspirat, am inspirat și eu, iar el a spus:

— Coboară geamul.

Am deschis geamul.

Aplecându-se peste mine, Rant și-a scos brațul în aerul nopții. A scutarat păianjenul în tufele de lângă mașină și a zis:

— Noapte bună, Doris.

Cum stătea apiecat peste mine, cu șoldurile presate de ale mele, deja puteam să cimt efectul veninului de păianjen văduvă neagră.

Todd Rutz (*negustor de monede*): Cam în aceeaşi perioadă în care puştiul Casey îmi vindea monede, l-am cunoscut pe Lew Terry. Terry mi-a adus câteva specimene bune. Dacă ţin bine minte, un sfert de dolar din 1910 cu cap de indian, într-o stare extrem de bună. Un sfert cu capul Libertăţii din 1907, aproape deloc uzat. Nimic ieşit din comun, dar le-am cumpărat. Până ce nu m-a interogat poliţia, n-am ştiut că Terry şi Casey locuiau în acelaşi imobil.

Echo Lawrence: În timp ce buzele lui Rant îmi alunecă pe gât în jos, îl provoc să-mi spună după miros ce anticoncepţionale folosesc. Cu buzele coborându-i mai departe pe pieptul meu, Rant zice:

— De mci unele. Ţi-a venit ciclui acum treizeci şi patru... nu, treizeci şi şase de ore.

Când am apus „pe gât în jos", am vrut să spun că pe dinafară.

Todd Rutz: Tipul ăsta, Lew Terry, e evident un Om de Noapte pursânge. Palid. Cu faţa şi mâinile la fel de albe ca atunci când s-a născut. Purta meren acelaşi balonzaid de un maroniu uleios şi un soi de şapcă împletită, cafenie, trasă prea tare pe frunte.

Echo Lawrence:

— În plus, zice Rant, de ce ar folosi o virgină anticonceptionale?

Todd Rutz: Într-o noapte, la mine-n magazin, tipul ăsta, Terry, îmi oferă capul Libertăţii şi capul de indian şi-mi zice că din afacerea asta se aşteaptă să-i iasă vreo mie cinci sute de dolari.

Echo Lawrence: Sigur că eram virgină. Cu ciotul ăsta sucit pe post de braţ. Jumătate din timp nu-mi dădeam

seama, dar îmi curgea scuipat pe la un colţ al gurii. Pe partea paralizată. La slujbă pusesem pe roate o întreagă industrie a corditului la domiciliu tocmai pe baza faptului că eram atât de respingătoare. Crezi că puteam s-o aduc cumva din condei? Să pocnesc din degete şi să mă transform dintr-un monstru de circ într-o pisicuţă excitată?

Todd Rutz: Timpul trecea şi puştiul ăla, Casey, apărea cu monede din ce în ce mai mărunte. Bani de zece cenţi cu bizoni. Monede de-un cent cu spice. Nimic care să merite ţinut minte. Probabil că începea să-i scadă stocul.

Echo Lawrence: În noaptea următoare Rant mi-a trimis, futu-i, două duzini de trandafiri roşii. Şi cheile de la un Galaxie 500.

Cartuş Dunyun: Injecţiile alea de căcat pentru turbare au durat o grămadă. Nu mi-a ajutat cine ştie ce, că mă tot infectam înapoi cu periuţa mea de dinţi. Păuă la urmă mufa mi-a devenit la fel de amorţită ca şi ciotul din ceafa lui Rant Casey. Amorţită e puţin spus.

Lew Terry: Din apartamentul lui Casey îmi amintesc doar un singur detaliu: am dat de gogoloaiele alea lipite de peretele de lângă pat. Rotunde şi negricioase ca nişte gândăcei. Moi ca biluţele de haşiş. Doar că n-aveau gust de haşiş.

Echo Lawrence: În prima noastră neapte singuri în Eldorado, îmi repetam în minte numai atât: Mulţumesc lui Dumnezeu că pielea de pe banchete e de vişiniul ăsta închis.

24. Vârcolaci 2

Vivica Brawley ((***dansatoare***): Vedeți ce moale și albă mi-e pielea pe singurul meu picior? Ca o bucată de săpun. Înainte de atac aveam picioare frumoase. Mii de bărbați ziceau așa. Nu conta că eram în pielea goală: nu trebuia decât să-mi scot picioarele din pantofi și unii clienți se scotoceau îndată de bani pentru bacșiș.

Phoebe Truffeau, doctor în științe (☼ ***epidemiolog***): În plin război peloponesiac, în anul 431 î.Hr., Tucidide a scris despre o ciumă care se răspândea în nord, dinspre Etiopia, înaintând prin Egipt și Libia. În Atena cetățenii sufereau de febră, strănuturi și tuse puternică. Pe trupurile lor livide lucea o spuzeală roșie și până la urmă mii da oameni și-au smuls hainele de pe ei, iar o sete de nestins i-a făcut să se înece în apa răcoroasă și adâncă din puțurile și cisternele publice. Orașul-stat a fost demoralizat, iar flota paralizată. Așa a distrus pojarul civilizația vechilor greci.

În secolul I î.Hr. o formă virulentă de variolă i-a împins pe huni la vest de pământurile lor de baștină din Mongolia, către Roma. Pentru marea armată a lui Napoleon vrăjmașul suprem avea să fie bacteria *Rickettsia prowazekii*, cunoscută și sub numele de tifos.

Marile noastre civilizații au fost întotdeauna distruse de epidemii.

Carlo Tiengo (*manager de club de noapte*): Viv? Vă dați seama că pe atunci toate dansatoarele foloseau ceva transcrieri ca să rămână în formă, cel puțin cât ținea spectacolul. Cele mai multe din dansatoarele noastre se înfruptau dintr-un efect opiaceu de care făcea rost clubul.

Vă dați seama că nu era tocmai legal, în schimb era ușor de făcut. Cineva se droghează – pe bune, se droghează de-adevăratelea, cu seringa sau trăgând pe nas –, apoi se conectează la un pachet, să zicem o transcriere cu Micuța Becky. Își descarcă experiența, apoi noi rulăm pe transcriere o egalizare reductoare, ca să dăm afară originalul cu Micuța Becky. Ce rămâne după aia e opiaceu pur. O doză fără fir. O vâlvătaie pe care o putem proiecta concentrat, într-un punct al sceuei, reluând-o necontenit, așa că efectul nu se termină niciodată. O dansatoare pășește în spotul acela de transmisie a bunei dispoziții și nu mai are nici o grijă pe lume.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: În 1347 Anglia era o națiune de agricultori ce cultivau și exportau cereale. În acel an în Genova niște negustori italieni au adus Ciuma Neagră și, până în 1377, muriseră un milion și jumătate de englezi, adică nici mai mult, nici mai puțin de o treime din populație. Fiindcă pentru muncile agricole nu se mai găseau brațe de lucru, întreaga economie a trecut de la cultivatul cerealelor la creșterea oilor, iar sistemul feudal englez a fost distrus.

Vivica Brawley: Bernie era la ușă. E oribil ce s-a întâmplat. Să-l sfâșie într-un asemenea hal înainte să apară poliția.

Carlo Tiengo: Cu clienții vă dați seama că e altceva. Afacerea noastră e să vindem o experiență unică, primară. Dacă prindem pe cineva că transcrie sau transmite experiențele din club, afară cu el.

Ca să ne protejăm produsul, în mod obișnuit emitem un bruiaj. Face inutilizabilă orice conexiune activă. O perturbă. Dacă n-am face asta, am vedea artiști de script strânși grămadă în jurul ringului, înregistrând fiecare dansatoare și aruncând-o pe rețea. Un dans în poală înregistrat poate duce de râpă toată cariera unei amărâte de fete. Primul rahat cu ochi plătește ca să fie cu ea, da' după el toți au parte de ea gratis.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: În 1665, în timpul Marii Ciume din Londra, rata săptămânală a mortalității a fluctuat între o sută și patru sute de persoane până la 1 iulie. Până la mijlocul lui iulie ea a crescut la două mii, la sfârșitul lui iulie s-a ajuns să moară săptămânal șase mii cinci sute de persoane, iar la sfârșitul lui august, șapte mii. Deși sursele obișnuite de transmitere a ciumei bubonice erau puricii șobolanului european comun (*Rattus rattus*), explozia noilor focare de infecție a fost declanșată de o schimbare în modul de transmitere a bolii. În locul mușcăturilor de purici, *Pasteurella pestis* – organismul incriminat – a început să se transmită de la o persoană la alta prin stropii de salivă și mucozitățile eliminate prin tuse și strănuturi.

Carlo Tiengo: De la turbare, de-asta-i așa de aglomerat în ultima vreme. Perverșii ăștia o iau și nu-și mai pot încărca de pe rețea făcăturile alea de doi bani. Sunt obligați să vină până în centru și să plătească pentru o experiență primară. Zău așa, ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă vedem marțea mai mult de șase spectatori, e un semnal de avertisment. În noaptea în care l-am pierdut pe Bernie cred că trebuie să fi fost vreo cincizeci de Băloși în jurul pediumului. Se bățăiau. Balele li se întindeau în dâre lungi pe la colțurile gurii. Stăteau cu ochii mijiți chiar și-n lumina aia slabă. Comportamentul ăla e simptom clar de turbare.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Începând din anul 1400, o nouă epidemie s-a întins peste Europa și Asia.

Primul simptom era o ulceraţie mică pe locul infecţiei, dar ea dispărea după trei până la opt săptămâni, lăsând o cicatrice abia vizibilă. După câteva săptămâni victima părea să fi scăpat de infecţie. Chinezii îi spuneau „boala cantoneză". Japonezii, „boala chineză". Pentru francezi era „morbul spaniol". Pentru englezi era „buba franceză". Numele ei modern e derivat de la un cioban imaginat în 1530 de Girolamo Frascatoro în poemul său *Syphilis sive morbus gallicus*.

Vivica Brawley: Era acolo unul din clienţii mei obişnuiţi, un Om de Noapte cu cheiie, şi nu arăta deloc bine. Stătea cu amândouă coatele rezemate de marginea capitonată a scenei, tot îmbăloşat, cu balele curgându-i pe obraji, strălucitoare de-a binelea. Regula spune că n-ai voie să atingi, da' el scoate o bancnotă de cinci, pliată pe lung, de parcă ar vrea să mi-o strecoare între degetele de la picior. Era camionagiu, dacă-mi aduc bine aminte.

Pe vremea aia, când încă mai aveam zece degete la picioare, îmi făceam întotdeauna o pedichiură frunţuzească. Azi, dacă mi-aş scoate pantofii într-un sulon cosmetic, fata cu pedichiura ar lua-o la fugă urlând.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: În faza lui latentă târzie sifilisul terţiar slăbeşte pereţii vaselor de sânge, ducând la moarte prin stop cardiac sau apoplexie. Boala pătrunde, de asemenea, în sistemul nervos central, afectând creierul. Simptomele includ schimbări de personalitate marcate de optimism maniacal şi excitabilitate crescută, iar în final intervine paralizia generală. Hiperactivitatea respectivă, combinată cu dezinhibiţia provocată de deteriorarea creierului, îl poate împinge pe individul infectat să caute plăcerea în acuplări compulsive şi întâmplătoare, care propagă în continuare infecţia, motiv pentru care sifilisul a devenit cunoscut şi sub familiarul nume de „boala lui Cupidon".

Carlo Tiengo: Viv își întinde în față degetele de la picior, așa cum face când acceptă bacșișuri. Bălosul nu-i decât un pervers care a trecut pe-aici după muncă în ziua lui de leafă. Se ridică de pe scaun și se apleacă peste marginea scenei. Viv se întinde pe spate, rezemându-se în mâini, și își întinde piciorul în față, cum le place perverșilor ăstora. Și după aia începe să țipe.

Vivica Brawley: Vedeți aici, la piciorul meu drept, unde ar trebui să fie cele trei degete mici? Așa de mult a înhățat cu gura. Camionagiul ăla chel. Îmi apucă glezna cu amândouă mâinile și mușcă cât de tare poate, iar eu strig după Bernie. Carlo e în spatele barului și nu face nimic. Eu îl lovesc pe camionagiu cu celălalt călcâi în frunte și în ochi. Iar atunci Bernie îl apucă de umăr prin spate și-l întoarce spre el.

Sunetul dinților lui încleștându-se, acel „clanț"... încă îl mai am în cap. De când am auzit clănțănitul ăla, piciorul meu arată așa cam îl vedeți.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Înainte de 1564 Ivan ul IV-lea, primul țar al tuturor rușilor, permisese libertatea de opinie și de exprimare. Ivan accepta petiții de la toate categoriile sociale și chiar și cel mai sărac dintre supușii lui avea acces la el. Din cei trei fii ai săi, unul a murit la șase luni, altul era letargic și slab de minte, iar al treilea i s-a aiăturat tatălui pe măsură ce acesta a îmbătrânit și, treptat, a căpătat porecla de Ivan cel Groaznic.

Toți cei trei fii sufereau de sifilis congenital. După 1564, pe măsură ce sifilisul cerebral al tatălui lor a avansat, țarul a condamnat la moarte mii de oameni prin ardere sau fierbere. În orașul Novgorod țarul și fiul său și-au petrecut cinci săptămâni biciuind deținuți până îi ucideau, arzându-i de vii sau înecându-i în râul acoperit de ghețuri. La 19 noiembrie 1581 țarul și-a înjunghiat și ucis fiul, care-i purta numele, folosind o suliță cu vârf de oțel.

Carlo Tiengo: Benjamin Searle, căruia lumea îi zicea „Bernie", era uriaș. Pe puțin o sută cincizeci de kile. Jucase fotbal un sezon în liga profesionistă, la Raiders. Bernie l-a răsucit pe psihopat ca pe un titirez. I-a descleștat fălcile de pe piciorul lui Viv, l-a întors spre el și atunci psihopatul și-a înfipt dinții într-o parte a gâtului lui Bernie. În vena de-acolo. În jugulară.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Printre cei schilodiți și uciși de sifilis se numără regele Henric al VIII-lea al Angliei și regii Carel al VIII-lea și Francisc I al Franței. Dintre artiști îi avem, printre alții, pe Benvenuto Cellini, Toulouse-Lautrec și pe scriitorul Guy de Maupessant.

În Parisul anului 1500 o treime din locuitori erau purtători de sifilis. Potrivit lui Erasmus, în rândurile nobilimii franceze cei neînfectați erau considerați de egalii lor drept ignoranți și lipsiți de rafinament. În 1579 chirurgul William Clowes susținea că trei sferturi dintre londonezi erau purtători ai bolii.

Vivica Brawley: E ciudat cum poți să-ți aduci aminte de așa ceva, dar mă uit la piciorul meu și văd firele ieșite în afară. Fire argintii și plastic roz. Și, preț de o secundă nebunească, mi se pare că-s un robot, un fel de android, cumva. Și că abia acum o aflu... De fapt nu-i așa. Sunt buimacă de la experiența procesată, sângerez și sunt în stare de șoc. Dar android nu sunt.

Firul e de la lucrarea dentară pe care o purta tipul pe maxilarul de sus, iar cei doi dinți ai si sunt încă înfipți în piciorul meu. Dinții lui reali sunt vârâți în gâtlejul lui Bernie.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Ca și la ciuma bubonică, ritmul de transmitere a sifilisului a explodat din pricina unei schimbări în natura organismului contagios. Există și ipoteza că el nu a fost adus din Lumea Nouă, ci,

mai probabil, inițial boala a fost o infecție a pielii de origine africană, cunoscută sub numele de „granulom tropical", și era transmisă în principal prin contactul fizic între copiii care se jucau fu pielea goală. Bacteriologic, cele două afecțiuni sunt identice, cu toate că granulomul se propagă prin orice fel de contact fizic ce implică erupții ale pielii. Din cauza hainelor, necesare în climatul mai rece al Europei, granulomul tropical a apărut drept o boală transmisibilă prin metoda predeminantă de salut: sărutul pe gură. Abia după ce sifilisul a devenit epidemic, europenii au înlocuit sărutul cu strângerea de mână, iar boala a căpătat forma ei venerică actuală.

Carlo Tiengo: Probabil că de la vederea sângelui sau de la mai știu eu ce, fiecare Bălos și pervers din club se aruncă asupra lui Bernie. Viv și celelalte fete se încuie în cabinele din spate. Barmanul și cu mine ne închidem în birou și sunăm la poliție. Ușa e de stejar masiv și-i groasă cât o carte de telefon și totuși încă îl mai auzim pe Bernie urlând după ajutor.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: N-ar fi lipsit de realism să presupunem că – la fel ca și cu ciuma bubonică ori sifilisul – epidemia actuală de rabie se datorează contactului accidental și că a devonit o boală contagioasă specifică orașelor aglomerate. Asemenea sifilisului, boala aduce subiectul intr-o stare de agitație în care are mari șanse să caute să-i infecteze și pe alții. Mai mult, distrugerile provocate de *Lyssavirus* în sistemul nervos central îl împiedică pe cel afectat să „încarce" transcrieri neurale sau să se bucure în vreun fel de distracția solitară oferită de ele. Această incapacitate sporește șansele ca individul infectat să caute să se distreze în afara casei, implicându-se în interacțiuni sociale riscante precum „vânătoarea de bușeli" și contacte sexuale întâmplătoare.

Vivica Brawley: Bietul Bernie. După ce polițiștii i-au împușcat pe toți, a trebuit să le autopsieze stomacurile ca să găsească toate bucățile pe care le înghițiseră. Urechile lui Bernie, nasul și buzele. Chirurgii de la spital mi-au arătat niște degete într-un vas cu apă sărată și s-au oferit să mi le coasă înapoi. Unghiile mai aveau încă luciul ăla alb, drăguț, de pedichiură franțuzească.

Dar abia ce m-am uitat la degetele acelea mestecate de un camionagiu și pe jumătate digerate, și le-am și spus doctorilor:

—Nu vă batoți capul.

25. Țapul ispășitor

Irene Casey (***mama lui Rant*** **):** Depinde dacă o crezi pe fata aia diformă sau crezi ce spune poliția, da' prima lor noapte împreună a fost și noaptea în care s-a zis că Buddy ar fi omorât-o pe femeia aia. Aia care avea magazinul ăla micuț de animale, de-o chema Libby.

Cartuș Dunyun (***vânător de bușeli*** **):** Ce îmi place mie mai mult la vânătorile de bușeli e felul în care se apropie ele de viața reală. Adică unui șofer beat nu-i pasă că ai pictat ani de zile și că prima ta expoziție se deschide săptămâna viitoare. Nu-i ditamai păcăleala? Elanu' de opt sute de kile, ăla care stă în umbră pe marginea drumului, gata să sară, habar n-are că săptămâna viitoare ți se naște un copilaș.

Plăcuțe de frână unsuroase ori vorbitul la mobil...

Șuruburile slăbite la roți sau un șofer de camion ațipit...

Nu contează nici cât negru sub unghie că de trei ani nu mai hei, că ai reușit în sfârșit să arăți bine într-un costum de haie *deux-pièces* ori că l-ai cunoscut pe omul perfect pentru tine și te-ai îndrăgostit profund, sălbatic și pasional. Azi, cât ta duci să-ți iei rufele de la spălătorie, trimiți prin fax rapoartele alea, îți împăturești lenjeria sau speli vasele, ceva la care nu te-ai așteptat nici o clipă e deja acolo și te pândește.

Poliţistul Romie Mills (*detectiv la Omucideri*): Victima, Edith Libby, avea un metru şaptezeci şi cinci şi şaizeci şi patru de kilograme. Trupul i-a fost descoperit în timpul stingerii de dimineaţă într-o zonă ce mărgineşte atât cartiere de zi, cât şi de noapte. Cauza morţii nu era clară de la prima vedere. Şi nici nu existau răni vizibile. Locul respectiv nu era supravegheat de sistemul actual de camere video stradale.

Cartuş Dunyun: Glonţul ăla, şoferul beat ori tumoarea cu numele tău scris pe ea – vânătorile de buşeli mă fac să îndur orice situaţie. Iată o noapte în care controlez haosul. Intru în joc laolaltă cu nenorocirea pe care n-o pot controla. Valsez cu inevitabilul şi supravieţuiesc.

Mica mea repetiţie generală obişnuită.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Orice concepţie despre Progres presupune să nu priveşti trecutul prea îndeaproape. Incontestabil, străzile sunt mai puţin aglomerate decât erau înainte de impunerea restricţiilor TE-VĂD, dar societatea va trebui să facă faţă întotdeauna unei anumite doze de resentiment din partea celor ce se simt nedreptăţiţi de condiţiile curente.

Lynn Coffey (*jurnalistă*): Studiaţi orice democraţie eficientă, de la vechii greci încoace, şi-o să vedeţi că singurul mod în care sistemul funcţionează e cu o clasă socială de sclavi. Peoni care să strângă mizeria, pentru ca stratul superior să organizeze campanii şi să voteze. Asta deveniseră Oamenii de Noapte. Iată o metodă bună şi eficientă de înlăturare a ciasei sclavilor din raza vizuală.

Iertaţi-mă, dar după două decenii de articole despre politicile locale, cred că mi-am câştigat dreptul de a spune în cele din urmă adevărul. Şi adevărul e că nici un Om de Noapte n-a fost ales vreodată preşedinte.

Poliţistul Romie Mills: Cu Wade Morrison a fost altă poveste. Douăzeci şi patru de ani. Născut Om de Noapte. S-a prăbuşit pur şi simplu la pământ în toiul nopţii. La fel de mort ca şi victima Libby. Sigur, n-am tratat aceste decese ca pe nişte crime *per se* – cel puţin nu până când a început să se contureze un model.

Lynn Coffey: E tot segregaţie, doar că nu spaţială – nu în spatele autobuzului sau la balconul de la cinema. E o segregaţie bazată pe timp. Da, puteţi să-i spuneţi contract social, dacă doriţi, cum e cazul cu limitările de viteză sau standardele pentru construcţii, dar tot lucru în tura de noapte se cheamă. Numai să-ţi depăşeşti cu o secundă ora stingerii şi-o să vezi imediat cât de egal eşti.

Contraargumentul e că Oamenii de Noapte pot oricând să părăsească zona urbană şi să trăiască într-o regiune rurală care nu intră sub incidenţa legii TE-VĂD. Dar pentru asta ai nevoie de bani. În plus, majoritatea posibilităţilor de angajare şi educaţie sunt în oraşe.

Poliţistul Romie Mills: În cazul Morrison am avut mărturii potrivit cărora victima suferea schimbări bruşte de dispoziţie şi explozii de agresivitate. La o izbucnire tipică decedatului i-a fost refuzat accesul la servicii de către un Om de Zi după începerea stingerii de dimineaţă. O metodă esenţială de impunere a stingerii este să amendezi orice instituţie care serveşte ori vinde bunuri unor persoane aflate în afara domiciliului lor şi care nu îşi respectă statutul temporal. În cazul lui Wade Morrison un vânzător de la băcănia din colţ i-a cerut cartea de identitate. Când s-a dovedit că Morrison e un Om de Noapte, cel de la tejghea a refuzat să-i vândă ţigări, iar martorii declară că Morrison a proferat ameninţări verbale şi a părăsit magazinul.

Irene Casey: Cât se întâmplau toate astea, Buddy umbla cu fătuca ala cu faţa strâmbă.

O, ăia de la guvern aveau amprentele lui de când trimisese cererea aia, să se facă persoană de noapte. Știau tot ce le trebuia ca să-l aranjeze, să-l facă țap ispășitor. Așa un băiat le trebuia, cineva care venea de nicăieri și n-avea pe nimeni. Le trebuia taman un nimeni și așa s-a și întâmplat.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dintre elementele de protest ale culturii de noapte, preferata mea este facțiunea care încearcă să scoată soarele în afara legii. Vin pe piață cu haine și postere care au pe ele sloganele lor. De exemplu „Spuneți NU soarelui!" sau „Lumina lunii îi ajunge lumii". Din păcate, înțeleg cum asemenea lucruri pot să îngrijoreze anumite cercuri ale puterii. Ultima nenorocire de care are nevoie națiunea asta e un război civil care să pună față în față noaptea și ziua.

Un alt abțibild des întâlnit zice „Luați-vă ziua înapoi!"

Ceea ce pentru cineva e o glumă pentru altcineva poate deveni cu ușurință o chemare la arme. Istoricii speculează că *Mein Kampf* a fost creată mai degrabă ca o satiră ascuțită, o parodie pe care cititorii au interpretat-o mult prea literal.

Lynn Coffey: Thomas Jefferson a fost cel care ne-a prevenit că orice națiune o să aibă întotdeauna nevoie de o frontieră în chip de valvă de siguranță sau de un loc în care să fie plasată niuțimea veșnică de lunatici și idioți. Așa ceva nu există nicăieri în propaganda oficială, dar noaptea e marele coș de gunoi al deficienților mintali. Al singuraticilor furioși. Al schilozilor. Oamenii de Noapte au dreptul la asistență medicală gratuită. Face parte din strategia de stimulare. Clinicile sunt păduchioase și pline de lume, dar sunt gratis. Locuințele sunt subvenționate. Slujbele sunt de obicei din cele pentru oameni fără calificări, dar oferă o diferență de salariu de câțiva dolari față de aceleași ocupații fără perspectivă din timpul zilei. Nu-i nici o surpriză că inadaptații societății ajung Oameni de Noapte.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă mă uit acum în urmă, văd că pe atunci n-aveam deloc habar despre cursul pe care urmau să-l ia evenimentele. Evident, în ziare scria despre decesele alea, dar nu m-am gândit niciodată mai serios la ele. Eram mult mai preocupaţi de pregătirile pentru următoarea Noapte a Lunii de Miere sau cu împodobitul unui pom pentru apropiata Noapte a Pomuiui. O umbră rău prevestitoare se întindea peste Rant, iar noi discutam dacă becurile din pom ar trebui să fie albe sau multicolore. Pontiac sau Dodge? Pin sau molid?

Poliţistul Romie Mills: A treia victimă a murit în acelaşi fel ca şi primele două. Autopsia a scos la iveală că avea encefalită şi mielită cerebrală, inclusiv corpusculii lui Negri în celulele piramidale ale cornului lui Amon şi în celulele Purkinje din cerebel. Versiunea scurtă şi periată a chestiei ăsteia se cheamă rabie. Toate cele trei victime muriseră de rabie nediagnosticată şi netratată.

Irene Casey: Bustor ne-a scris şi ne-a spus că e foarte îndrăgostit şi că-i face curte cuiva. Eu şi taică-său ne rugam numai să fie o fată, nu un băiat.

Poliţistul Romie Mills: Potrivit Centrelor pentru Controlul Epidemiilor, cel mai recent caz de rabie diagnosticat în zonă fusese al unei persoane de sex masculin de douăzeci şi şase de ani, pe nume Christopher Dunyun.

Tocmai făceam investigaţia preliminară, când a patra victimă a căzut la pat şi a murit din pricina unei encefalite nedepistate, provocată de rabie. Noi ne temeam ca boala să nu se răspândească exponenţial. Putea fi vorba de o sută sau de zece mii de oameni care habar n-aveau că sunt infectaţi.

Cartuş Dunyun: Rant Casey ar fi putut fi terminat de un cutremur. Sau de un incendiu. Ori de un val căcăcios de gripă ucigaşă.

Îmi face bine să știu că, după toate accidontele astea de la vânătorile de buşeli în care am supravieţuit, în ziua în care o să mă întâlnesc până la urmă cu moartea, o să fim ca doi prietoni buni, caro nu s-au mai văzut de-o grămadă de vreme.

Eu şi cu moartea, despărțiți la naştere.

26. Negare

Cartuş Dunyun ((***vânător de buşeli***) : Aşa-i că-i ciudat? În ultima noapte în care ies cu Rant Casey ne risipim toată fereastra de joc cu buşeli din milă. Cu cât arată mai izbită partea din faţă a maşinii, cu atât eşti mai bine văzut la vânătorile de buşeli. Ştiu echipe care ar pune mâna pe un baros şi ar izbi cu el în botul şi aripile din faţă ale oricărei maşini noi sau i-ar zdrobi farurile şi grilajul radiatorului numai ca să nu mai arate atât de noi.

Lucrurile stau invers atunci când ai spatele avariat de la marcaje. În primul rând fiindcă eşti luat de fraier dacă ai fost buşit de atâtea ori. Apoi fiindcă după ce o încasezi prea mult, nu se mai oboseşte nimeni să te urmărească. Rechinii vor ca avariile pe care le au să se vadă. Şi orice echipă caută ceva imaculat în care să se repeadă. Poate să treacă o jumătate de noapte până să te iei după o maşină boţită, dar dacă apare ceva cu vopseaua impecabilă şi un vehicul ca scos din expoziţie trece pe lângă tine cu semnul pus, te duci după bucăţica aia bună.

Neddy Nelson ((***vânător de buşeli***) : Ştiţi ce înseamnă o Noapte de Vânzări în vânătoarea de buşeli? Ştiţi că semnul e să scrii mare, cu vopsea albă, pe parbriz şi lunetă un preţ de vânzare? Şi, ca să respecţi semnul, ştiţi că preţul pe care-l pui trebuie să fie întotdeauna treişpe mii de delari şi cincizeci de cenţi? Vă daţi seama ce nasol ar fi dacă semnul ar fi orice preţ, pus la întâmplare?

Cartuș Dunyun: Într-o Noapte a Căprioarei Moarte umblăm noi cu căprioara noastră de poliester legată de acoperiș și un rahat de Park Avenue, apărut de niciunde, ne atacă. Se izbește în farul nostru din dreapta, ne rupe un furtun de la radiator și lichidul nostru de răcire începe să țâșnească pe-afară. Park Avenue-ul se retrage, doar cu o îndoitură pe capotă. Chiar și cu geamurile ridicate, îi auzi pe ăia cum se hlizesc. Rant se dă jos din spate și se duce înspre echipa din cealaltă mașină. Și-atunci domnul Gros la Pungă se-apleacă spre geamul șoferului și scoate din buzunarul din spate un teanc de bani. Ăia semnează ceva pe talonul mașinii, își iau căprioara la spinare și se duc acasă cu autobuzul. Noi ne mutăm căprioara pe mașina lor și jucăm restul ferestrei în Park Avenue-ul ăla.

Bodie Carlyle (❁ *prieten din copilărie*): Într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o Rant mi-a zis că înăuntrul mașinii nu poți să deosebești bărbații de femei. Albul de negru. După el, echipele cel mai greu de bătut orau alea cu șchiopi. Șchiopi sau poponari. Pune-i într-o mașină de pe câmpul de bătaie și-o să vezi câtă frustrare au adunat în ei. Nimeni nu conducea atât de-al naibii ca paraplegicii cu comenzi manuale. Sau slăbănoagele sub cincizeci de kile.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms ((*istoric*): Noaptea în chestiune, ultima petrecută împreună, era o Noapte a Saltelei. Din toată seara respectivă cel mai pregnant îmi revine în memorie cum Rant Casey și-a desfăcut nasturii de la salopeta lui albastră într-o parcare puternic luminată, în timp ce ne beam cafeaua. Îmi amintesc că pieptul îi era întesat cu sute de sfârcuri în plus, cu nenumărate umflături rotunde.

— Păianjeni de casă veninoși, mi-a spus el. Am găsit câțiva la lucru.

A zis că a încercat să-i ia acasă pe furiș, băgându-și-i pe sub gulerul descheiat al cămășii.

Cartuș Dunyun: La unele ferestre de joc, dacă nu marchezi uimic toată noaptea și nimeni nu te marchează pe tine, poți să te izbești în vreuu hodorog de rechin terminat, ca să nu te duci acasă dezamăgit. La orice fereastră de joc o să vezi hârâind prin zonă mașini rablagite, fiecare cu un norișor de fum albastru după ea și cu fundul tăhăcit până ce-a ajuns o bucată de tablă tremurândă și scârțâitoare. Fiare vechi. Îți faci numărul cu ea, iar rechinul ăla hodorogit simte că ia și el parte la joc.

Când intri într-o mașină răpănoasă doar fiindcă te-ai înduioșat sau ești disperat, asta se cheamă bușeală din milă.

Echo Lawrence ((*vânător de bușeli*) **:** Fii serios. Dunyun îl luase pe uu în brațe. Nu te combina cu Rant. Nu te îndrăgosti. Mă tot trăgea deoparte și-i dădoa nonstop cu „Mai poți să te conectezi la ceva?" Îi dădea înainte cu chestia aia: „Turbare!"

Conduceam de luni întregi cu Rant pe banchota mea din spate.

Cartuș Dunyun: În ultimul nostru meci de echipă am jucat o Noapte a Saltelei. Unii își vopseau saltelele cu spray negru, ca să fie mai greu de văzut. Dacă vrei să știi părerea mea, eu zic să crapi un pic geamul lateral și să vâri frânghia în mașină. După aia legi salteaua și faci un nod cu fundă înăuntru. În felul ăsta, dacă apare poliția prin zonă și începe să vă adulmece, poți să tragi de nod, îl desfaci și-așa scapi de saltea. Alunecă jos cu tot cu sfori și tu rămâi un nevinovat oarecare, care umblă cu mașina pe o stradă din oraș.

În ultima noastră Noapte a Saltelei, la fiecare răsniță de pe șosea, la fiecare tărăboață paradită cu câte o saltea pătată legată pe acoperiș, Runt zicea:

— Arde-le o bușeală.

Apoi:

— Arde-i și fă-i să se simtă bine în noaptea asta.

Echo Lawrence: Fii atent. Rant era așa de romantic! Una e să-i cumperi unei fete trandafiri la care să se uite cum se veștejesc și putrezesc. Și-i mult mai drăguț să te gândești să-i iei un Skylark complet echipat, pe care să-l facă bucăți. Într-o Noapte a Lunii de Miere iubitul meu mi-a pus în mână cheile de la un Lincoln Continental alb, cu tracțiune integrală. O mașină cât se poate de tare. Rula atât de lin și avea un sistem stereo atât de puternic, că la un moment dat un Jetta ne-a izbit dm spate, și-a agățat botul de bara noastră din dos și noi nici măcar n-am observat. Am condus așa juma' de joc, cărând după noi mașinuța aia plină de lume furioasă.

Cartuș Dunyun: Acu' zi, nu-i un mare rahat? La bușeala din milă, în momentul în care îți desprinzi botul mașinii din câte-un fund plin de zgaibe, pleoștit și ruginit, îți pare rău că nu te-ai dus acasă fără nici un marcaj. Uneori te simți așa de murdar și de trist, că nici măcar nu te obosești să cobori și să zbieri. Doar o plesnești și te ușchești. Plesnești și te ușchești. Regulile vânătorii de bușeli spun că aste e o greșeală ce trebuie penaiizată, dar ai mari șanse ca maldărul ăla hodorogit să fie prea recunoscător ca să te mai toarne.

Ce-i mai rău e că te poți imagina pe tine însuți, după încă vreo câțiva ani de vânătoare de bușeli, târându-ți dosul paradit prin zonă și sperând că s-o găsi cineva destul de plictisit sau de disperat ca să te ciocnească. Un motiv bun pentru care doar plesnești și te ușchești e că, oricât de tiist ar fi să vezi rabla aia, să-l vezi pe șofer e și mai trist. Cineva cu guler cervical, care merge în cârje, țeapăn și șchiopătând. Ai toate șansele ca in câțiva ani să arăți la fel.

Echo Lawrence: Stai să mă gândesc. Rant mi-a cumpărat un LeSabre pe care nu l-am putut face varză destul de repede. Mi-a luat un Cavalier pe care l-am buşit în spatele cuiva cu un Audi. După aia mi-a cumpărat un Regal pe care l-am făcut terci de un Taurus. Nu, stai... a mai fost pe undeva şi-un Grand Am. Un Grand Am, un Cougar şi un Grand Marquis. Da, şi un Lebaron care a luat foc şi-a ars când am încercat să mâncăm odată *fondue* în timpul unui joc. Dar poate că maşina aia n-ar trebui să se pună la socoteală.

Cartuş Dunyun: Stăm opriţi la stop şi dintr-un cvartal din spatele nostru apare un maldăr de fiare, tuşind şi zgâlţâindu-se, şi încearcă să ne marcheze în spete. Poţi auzi cale de câteva străzi cum îi bat tacheţii motorului, cum îi scârţâie arcurile şi îi clipesc farurile. Cureaua de la ventilatorul radiatorului îi scheaună şi o saltea pătată se cutremură pe acoperişul ei. Monstrul se târăşte mai aproape, dar noi suntem prinşi în trafic şi aşteptăm să se facă verde.

Se face verde, iar monstrul din spatele nostru se târâie în continuare spre noi, apropiindu-se de bara noastră din spate. Echo începe să ambaleze motorul, da' Rant îi zice:

— Stai.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Tânărul Rant săvârşea cel mai profund şi elegant act de generozitate.

Cartuş Dunyun: Stăm cât ţine verdele ăla, mai stăm şi când se face roşu şi încă jumătate din următorul verde, până ce rabla aia pufăitoare şi tremurătoare ne atinge un pic bara... şi îşi dă duhul. De tot. Cureaua de la ventilator scânceşte o dată şi apoi amuţeşte. Din grila radiatorului izbucnesc ahuri, iar tăblăria desprinsă şi decoraţiunile cromate se opresc din clănţănit. Bătrâna maşină pare să se lase-n jos pe suspensii, iar şoferul coboară din ea. Un

puşti... nici nu ştiu dacă avea şaişpe ani. Fără caterincă. Un puşti pe nume Ned... Neddy... Nick... am uitat.

Maşina noastră era un Caddy Seville. Aveam loc, aşa că Rant îi oferă puştiului poziţia mascotei, aia de pe mijlocul banchetei din spate. Fusese primul marcaj din viaţa puştiului şi mi-amintesc că zâmbea cu gura până la urechi.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Un alt aspect plăcut al vânătoriler de buşeli era efectul de *piñata*. Proiectăm cele mai rele trăsături ale noastre asupra vehiculelor cu care avem de-a face pe şosea. Pe şoferii care ne depăşesc în trombă ni-i imaginăm plini de aroganţă. Pe cei lenţi, în spatele cărora rămânem blocaţi, ni-i închipuim obsedaţi de control sau infirmi.

Bucuria cea mai mare se produce atunci când, după o izbitură sau o zgârietură, vehiculul inamic se deschide brusc şi scoate la iveală colecţionari de timbre, pasionaţi de fotbal, mame, bunici, coşari, bucătari de restaurant, funcţionari din justiţie, pastori, prefesori, portari, săpători de şanţuri, unitarieni, camionagii, jucători de popice, fiinţe umane. Ascunsă după suprafaţe aceea dură, cu vopsea lucioasă şi sticlă, e o altă persoană, la fel de meale şi de speriată ca şi tine.

Cartuş Dunyun: La fiecare buşeală din milă Rant încerca să nu lovească prea tare. Un împins aici. O atingere dincolo. Genul de lovituri de flirt. Mi-aduc aminte cum zicea că i s-au terminat banii şi că nu poate să ne cumpere altă maşină. Zicea că maşina pe care o conduceam, un Caddy, trebuia să ne ţină pentru încă o Noapte a Pomului măreaţă.

Echo Lawrence: Mai înainte, când am spus că „umblam cu Rant pe bancheta din spate", n-a fost un eufemism.

Neddy Nelson: Ştiţi cât de tare era Rant? Ştiţi ce-a făcut când m-au dat afară din locuinţă chiar înainte de stingere?

V-a zis cineva cum mi-a aruncat o monedă de aur, zicându-mi „Pentru maşina ta viitoare"? Şi puteţi să vă imaginaţi ce surprins am fost când ăia de la magazinul de monede mi-au oferit zece bătrâne pentru dolarul ăla din 1884 cu capul Libertăţii? A mai existat vreodată un tip aşa de generos ca el? Fără Rant Casey, credeţi c-aş mai fi avut aşa de repede altă maşină?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Aia cred că făcea parte din puţinul ce mai rămăsese din comoara lui Rant de la Zâna Măseluţă.

Echo Lawrence: Când Cartuş a zis „rabie", mi s-a părut c-a zis „copii"[1]. Rezultatele analizelor au fost negative, slavă Domnului, dar cred că n-am făcut eu analizele potrivite.

1. Joc de cuvinte. În limba engleză *rabies* („rabie") şi *babies* („copii") sună asemănător.

27. Noaptea Pomului

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms ((***istoric***): După nesfârşite deliberări, ne-am hotărât să folosim nn pom adevărat. Ne-am decis la un nohil brad. Acoperit cu beculeţe albastre şi încoronat cu o stea albastră, ce licărea. Legat pe lungime peste acoperişul Cadillacului Seville, pomul semăna cu o cometă alhastră: steaua aia mare se bălăngănea peste parbriz, lăsând în urmă o dâră de sute de scântei de un albastru ce-ţi lua ochii.

Neddy Nelson ((***vânător de buşeli***): Credeţi că-s idiot dacă spun că partea cea mai bună la vânătoarea de huşeli, lucrul care o face să fie cea mai tare, e că-i ca o siguranţă? O siguranţă electrică. Ca atunci când, să zicem, maică-ta urlă şi te face leneş impuţit, tu ai rămas iar fără slujhă, prietenilor de la şcoală le merge totul ca uns şi tu n-ai nici măcar o gagică? Cum e să ai o hudă în loc de cap şi dintr-odată, *zbang-zdraang!*... cineva se huşeşte-n tine şi te simţi mai hine? Nu-i ca un cadou când intră în tine? Nu cohori din maşină, tremurând tot, complet şocat? Ca şi cum ai fi un beheluş ce tecmai se naşte? Sau ca după un masaj relaxant complet, care durează juma' de secundă?

Nu-i vânătoarea de buşeli un tratament cu electroşocuri pentru depresia ta?

Din însemnările de teren ale lui Green Tayler Simms: În noaptea când a murit, Rant purta o cămaşă de bumbac

brodată destul de entuziast, chiar dacă nu prea îndemânatic, cu o varietate de curcubeie şi flori. Cămaşa se deosebea mult de obişnuita lui salopetă albastră, duhnind a insecticid. Îmi amintesc parcă de nişte căldăruşe sau alte flori din astea locale, cusute cu purpuriu în jurul gulerului. Pe buzunarul de la piept, deasupra inimii, se vedea un colibri de un verde smarald, suspendat în zbor şi hrănindu-se dintr-o narcisă galbonă.

Lew Terry ((***administrator de imobil***): Singura dată când am mai intrat în apartamentul lui Casey a fost într-o zi, când am coborât la subsol să golesc tomberoanele şi am dat acolo, în tomberonul pentru sticle, de borcanele alea pe caro le văzusem la el în dulap, doar că acum erau goale. Fără păianjeni. Pe capacul fiecărui borcan Casey scrisese nişte nume: „Dorry", „June"... Pe fiecare borcan câte-un nume de fată.

Ăia de la firma la care lucra Casey, la deparazitare şi dezinsecţie, au zis că-şi dăduse demisia. Nu prea omora el gângăniile; mai degrabă le muta. Fiind o problemă legată de dăunători, am voie să mă folosesc de cheia mea, aşa că mă duc şi arunc o privire în apartament. Nu mai era nimic pe-acolo: uici gândaci, nici şobolani, nimic, în afară de valiza lui goală şi de gogoloaiele alea mici şi negricioase de pe perete, deasupra patului. Singurul lucru ieşit din comun era un ou mare, întreg, pus pe mijlocul pernei de pe pat. Şi dacă spune cineva c-em luat eu oul ăla, să ştiţi că detectivii de la poliţie l-au luat. De atunci ne tot ameninţă de la regiune că or să ne amendeze, fiindcă avem atât de mulţi păianjeni veninoşi. Probabil că ticălosul ăla ţicnit a dat drumul la toată blestemate lui de colecţie.

Echo Lawrence ((***vânător de buşeli***): Numai gândeşte-te. Pregătisem un mixaj cu ore întregi de muzică de Crăciun, ca să băgăm mare. Cu două ceasuri înainte de fereastra de la ora zece echipele au început să facă ture,

etalându-şi pomii de Crăciun. Maşini ieşite la paradă şi înţesate cu ţurţuri argintii. Maşini împopoţonate cu beteală aurie şi globuri de sticlă care se zgâlţâiau şi pocneau pe stradă. La fiecare colţ de stradă stăteau oameni cu capetele acoperite cu căciuli roşii, berdate cu alb, şi toţi făceau semne cu mâna, vrând să-şi găsească un loc într-o echipă. Urlau şi se dezgoleau ca să prindă un loc într-o maşină pusă ca lumea la punct, cu lumini şi decoraţiuni. Sute de indivizi care voiau să intre în echipele de marcaj îmbrăcaţi ca Moş Crăciun.

Cartuş Dunyun ((***vânător de buşeli***): Aşa-i că-i ciudat? Treceai pe lângă câte un Moş Crăciun plasat la o intersecţie, iar moşul cel vesel îţi arăta dotările lui. Sau ale ei. Ţâţele de Crăciuniţă. Aşa se transformă Nopţile Pomului în carnaval.

Echo Lawrence: În alea două ere de dinainte de fereastră nu există spirit de echipă. Cât timp toată lumea îşi etalează decoraţiunile, oamenii tot urcă şi coboară din maşini. Opresc la benzinării. Echipele se adună şi se dizolvă. E o învălmăşeală, o petrecere pestriţă, care se ţine în mijlocul mării zbuciumate de maşini luminate.

Cartuş Dunyun: Cam cu un minut înainte să se deschidă fereastra de jec, toate maşinile îşi sting luminile de Crăciun şi-o iau din loc în toate direcţiile. Cât ai zice peşte, suntem iar duşmani.

Echo Lawrence: Mi-amintesc dear cum Cartuş era tot numai „Fără vâsc! Fără pupături! Fără rabie!"

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Cultura opririi la benzinărie s-a dezvoltat ca ramură a vânătorii de buşeli. Echipele se epreau să-şi facă plinul, iar membrii lor foloseau toaletele publice şi cumpărau

mâncare și cafea. Inițial echipele își rezolvau treburile cât de repede puteau și reveneau în joc, dar uneori mai rămâneau pe lângă benzinărie ori în parcarea vreunui magazin. Cultura benzinăriei e percepută ca un loc de odihnă sigur sau ca un refugiu pe parcursul vânătorii de bușeli.

În acea Noapte a Pomului noi am oprit la o stație de benzină. Rant ne-a spus că o să facă plinul, iar Cartuș, Echo și cu mine am intrat să cumpărăm provizii.

Echo Lawrence: Cum stătea acolo și băga benzină, Rant a cerut șorici de porc. Șorici și bere fără alcool.

Cartuș Dunyun: Eu am luat cârnați în corn cu muștar pentru mine. Chipsuri. Și o porție de *nachos*[1] la microunde.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Recunosc că lemnul-dulce Red Vines e slăbiciunea mea.

Cartuș Dunyun: Și pastramă uscată.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Doar fortuit se întâmpla să conducem același vehicul mai mult de trei săptămâni. Există atâtea posibilități de a strica o mașină, fie pe dinafară, fie pe dinăuntru. Brânza de la *nachos* poate afecta prețul unei mașini la mâna a doua mai mult ca un accident cu răsturnare.

Cartuș Dunyun: Ies eu din magazin și pe Rant ia-l de unde nu-i. Pe locul unde fusese parcat Caddy-ul nu mai era decât o băltoacă de benzină.

1. Aperitiv mexican ce constă din bucăți de lipie din făină de porumb cu brânză și ardei iuți sau alte condimente, toate prăjite laolaltă.

Echo Lawrence: Mașina era dusă și puteai să vezi cum zboară steaua ei albastră undeva departe, pe stradă. Pe urmele lui, în urma Seville-ului, se înșiră o pădure pe roți, cu pomi întunecați și morți pe fiecare mașiuă. O adevărată haită de lupi. Rant a lăsat luminile de Crăciun aprinse și fiecare mașină aflată în joc a plecat să-l marcheze.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": O știro proaspătă: pe Landover Parkway se desfășoară o urmărire a poliției. Potrivit relatărilor, vehiculul suspect e un Cadillac Seville alb care uu a eprit la semafor la intersecția dintre Winters și Strada 122. În acest moment mașina se îndreaptă spre vest și, potrivit ultimelor mărturii, are legat pe acoperiș un pom de Crăciun luminat. Fără glumă. Pe acoperișul mașinii urmărite e legat un pom de Crăciun plin cu luminițe albastre. Trei vehicule ale poliției se află în urmărirea ei și urmează să li se alăture și un elicopter. De asemenea, un număr neohișnuit de mare de gură-cască par să urmărească și ei mașina Seville, ațînându-se pe marginea fășiei ocupate de luminile și sirenele polițiștilor. Pentru „Grafic de trafic", aici Tina Cumva...

Echo Lawrence: Să mă fut. I-um făcut semn unei echipe și am sărit în mașina lor. Le-am zis numai „Hai!" O gașcă de puștani drogați. Am arătat cu degetul în lungul străzii, unde luminițele albastre ale lui Rant abia se mai zăreau prin pădurea de pomi de Crăciun morți, și am zis:

— Uite-acolo!

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Vești proaspete despre acea urmărire a poliției: la transferul pe autostrada Highland e mașină condusă de un simplu cetățean justițiar a dat buzna de pe o stradă laterală și s-a izbit în pomul albastru de Crăciun. Pomul albastru accelerează acum spre est, pe Waterfront Avenue. Și ce ziceți de coincidență? Șoferița care a încercat să oprească mașina urmărită

conducea și ea cu un pom de Crăciun pus deasupra mașinii. A venit sezonul, bănuiesc. Pentru DRVR, „Grafic de trafic", aici Tina Cumva...

Cartuș Dunyun: Stau acolo, cu mâinile pline de mâncare de rahat, lemn-dulce Red Vines și alte căcaturi, și deodată Echo se uschește. Greon se duce pe margine și face semn unui taxi. Amândoi sunt dispăruți – și asta-i puțin spus. Rant e dus și el și uite că pe mine m-au lăsat pe trotuar, cu niște *nachos* la microunde și o bere fără alcool de tot rahatul.

Symon Praeger ((pictor): Noi, cu mașina mea, parcaseram la pompa trei. Bărbatul ăla, Casey, de era la pompa șapte, a scos capătul furtunului din rezervor. N-a fost un accident. A stropit pomul de Crăcinn de pe mașină. A înecat în benzină fiecare creangă. Benzina îi picura pur și simplu de pe capotă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Poliția și autoritățile, mobilizate de urgență, le-au cerut cetățenilor obișnuiți să se abțină să mai interacționeze cu vehiculul suspect. Până în momentul ăsta cel puțin șase mașini particulare au dat peste automobilul fugar și toate aveau și ele pomi de Crăciun deasupra. Poliția acuză confuzia provocată de toate accidentele astea, din pricina căreia suspectul îi scapă în continuare.

Elicopterele de poliție raportează acum că suspectul principal se îndreaptă spre nord pe Greenbriar Thruway. Vom reveni cu știri proaspete imediat ce se întâmplă ceva. Pentru DRVR, „Grafic de trafic", uici Tina Cumva...

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Iertați-mă că am căzut victimă agitației momentului. Intenția mea nu era să-l abandonez pe domnul Dunyun. Am acționat instantaneu: am abordat un mijloc de transport și am

pornit în urmărire. Cu toată multitudinea aceea de lumini şi sirene, senzaţia era foarte asemănătoare cu cea de la o vânătoare, ca şi cum am fi fost o haită de copoi ce încolţesc aceeaşi vulpe.

Amintirile mele legate de domnul Dunyun din acel moment plin de încordare includ gura lui rămasă căscată şi limba ce i se împleticea, acoperită de un strat gros şi portocaliu de *nachos* cu brânză. Eu am nrcat într-un taxi, în spate, şi i-am spus sec şoferului:

— Urmăreşte pomnl albastru de Crăciun...

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Tot urmărind Cadillacul Seville alb, poliţia a ajuns în partea de vest a oraşului. După ultima estimare, aproximativ două sute de vehicule au format un val de trafic ce se menţine cu încăpăţânare pe urmele maşinii cu pom, despre care o serie de martori au declarat că a suferit cel puţîn douăsprezece coliziuni intenţionate, provocate de vehiculele ce o urmăresc. Mai precis, Seville-ul pare să-şi fi pierdut bara dîn spate şi toba de eşapament şi, judecând după scântei, cel puţin o roată din spate merge pe jantă. O să vă anunţăm dacă îi explodează rezervorul de benzină. Pentru DRVR, „Grafic de trafic", aici Tina Cumva...

Cartuş Dunyun: Cât de jalnici putem fi? Chiar credem că o dungă de vopsea trasată pe mijlocul străzii o să ne menţină în siguranţă. Că o linie albă sau galbenă reprezintă un soi de protecţie. Eu atâta pot să-ţi spun: Rant Casey n-avea cum să ajungă oiciodată unul din rechinii ăia bătrâni, care de-abia îşi mai târăsc curul, sperând să dea de cineva destul de milostiv ca să-i izbească. Fără caterincă. Poţi fi mort în feluri mult mai rele decât moartea.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": A început ca o încercare de a opri o maşînă fiindcă a trecut pe roşu, dar gluma a ajuns să se îngroaşe, devenind una din cele mai

dramatice acțiuni polițienești din istoria orașului. În ciuda protestelor poliției, urmăritorii continuă să lovească mașina ce încearcă să scape. O șterg pe laterale, o izbesc în spate, o zgârie și-i îndoaie caroseria. Mai multe din această poveste în derulare pe măsură ce se întâmplă ceva nou. Aici Tina Cumva de la DRVR, „Grafic de trafic"...

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă stați să vă gândiți, nimeni nu închide un pasaj auto din cauza morții unui individ. Încă mai puteți trece cu mașina peste locurile unde au murit James Dean, Jayne Mansfield ori Jackson Pollock. Poți circula exact prin locul unde un autebuz a călcat-o pe Margaret Mitchell. Grace Kelly. Ernie Kovacs. Moartea e un eveniment tragic, dar oprirea circulației e considerată întotdeauna o infracțiune mult mai gravă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Urmărirea de către poliție a fugarului nostru din Cadillacul cu pom de Crăciun a ajuns la viaductul de pe Barlow Avenue.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: La toate accidentele mele de circulație m-am simțit identic, ca și cum aș fi înotat prin ambră sau miere. O clipă durează ani și ani, căci timpul aproape că se oprește, în același mod în care cineva poate parcurge în vis ore sau zile în cele șapte minute de când apeși butonul caro întrerupe soneria deșteptătorului și momentul când ea se declanșează iar. Într-un accident de mașină curgerea timpului se încetinește până la nivelul celei din vis. Timpul se face gelatinos sau îngheață până ce poți să-ți amintești fiecare moment al fiecărui moment al fiecărui moment din viață, așa cum Rant simțea dintr-un singur sărut gustul întregii tale vieți.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Polițiștii aflați în urmărirea mașinii cu pom de Crăciun pe ea au ajuns pe ieșirile din East Side spre viaductul de pe Barlow Avenue.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: O chestie comună pentru aproape toate credinţele de natură spirituală este ideea Timpului Liminal. Pentru asceţi el poate reprezenta clipa celor mai grele încercări. Pentru catolici e momentul în care azima comuniunii e adusă în faţa congregaţiei. Momentul e diferit pentru fiecare religie sau practică spirituală în parte, dar Timpul Liminal în sine reprezintă un moment în care timpul încetează să mai curgă. Definiţia propriu-zisă este „moment în afara timpului".

Acel moment devine eternitatea Raiului sau a Iadului, iar scopul celor mai multe ritualuri religioase este dobândirea unei fracţiuni cât de mici de Timp Liminal. În momentul aceia omul e complet prezent, treaz şi conştient – de toată creaţia. În Timpul Liminal timpul se opreşte. Individul ajunge dincolo de timp.

Implicarea in accidente rutiere m-a adus mai aproape de acea iluminare decât orice alt ritual sau ceremonie religioasă la care am participat.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": O ştire de ultim moment ne spune că acel pom de Crăciun de deasupra Cadillacului fugar a izbucnit în flăcări, devenind o pălălaie uriaşă, aflată în viteză, care goneşte mai departe şi lasă în urmă o dâră de fum azuriu şi scântei albastre.

Poliţia a încliis capătul dinspre vest al viaductului de pe Bariow Avenue. Acolo e un baraj de poliţie.

Cartuş Dunyun: Stereotip e puţin spus, dar în orice marcaj în care am fost implicat timpul încetinea. Încetinea ca într-o fotografie stroboscopică, în care vezi cum glonţul se târăşte prin aer, sparge coaja mărului, îşi face loc înăuntru, se umflă, trece în cealaltă parte, despicând coaja mărului, apoi iese pe dincolo.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Aici, în camera de ştiri, ni se confirmă că avem un apel telefonic do la

şoferul Cadillacului în flăcări, iar producătorii ne fac legătura în direct cu şoferul. Avem legătura? Ne mai auzim?

Echo Lawrence: E ciudat ce chestii ajungi să-ţi aminteşti despre cineva.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Poliţia ne informează că, deşi e încă în flăcări, Cadillacul a accelerat brusc, cu pomul ulbastru de Crăciun lucind în continuare pe el, iar acum goneşte mâncând pământul înspre latura de nord a viaductului de pe Barlow Avenue, cel mai înalt punct de deasupra râului. Dacă avem noroc, vocea pe care urmează s-o auziţi ar trebui să fie cea a şoferului neidentificat...

Echo Lawrence: Dar de fiecare dată când Rant avea un orgasm sau în mementul de după ce eram izbiţi de cineva sau izbeam noi altă echipă, exact când clipea din ochi şi părea să-şi dea seama că nu-i mort, zâmbea şi zicea acelaşi lucru. În momentul ăla Rant zâmboa mereu, ameţit tot, şi repeta:

— Aşa ar trebui să te simţi la biserică...

Rant Casey la Radio DRVR, „Grafic de trafic": „Te iubesc, Echo Lawrence, dar trebuie să încerc să-mi salvez mămica..."

Cartuş Dunyun: Asta v-e zic neoficial, dar cu nişte săptămâni înainte de noaptea aia eu îi tot băgam lui Echo în berea fără alcool chestii din alea, Plan B, pilule de avortat de-a doua zi. Aşa, ca să fie. Nici nu ştiu câţi Rant Casey mititei am făcut-o să dea afară.

Rant Casey la Radio DRVR, „Grafic de trafic": „Şi dacă realitatea nu-i altceva decât un fel de boală?"

28. Comenzi implicite

Wallace Boyer (*vânzător de maşini*): Amintiţi-vă: toţi cumpărătorii de maşini se plasează în unul din cele trei stiluri de învăţare: vizual, auditiv sau cinetic.

De exemplu, vorbeşti cu Eche Lawrence şi o vezi cum dă ochii peste cap şi se uită în tavan. Tot la două propoziţii, din gură îi iese câte-un „După cum văd eu lucrurile...“ sau „Ochii-n patru la târfa aia de Tina Cumva...“ Ca să te sincronizezi cu Echo, trebuie doar să te uiţi în sus când te gândeşti. Fă-o finuţ, dar strânge-ţi degetele de la mâna stângă, ca să fie la fel ca ale ei. Respiră mai repede, până ajungi la patruzeci, poate chiar cincizeci de respiraţii pe minut. Clipeşte din ochi de cel puţin treizeci de ori pe minut.

Aminteşte-ţi întotdeauna că persoana care pune întrebările e şi cea care deţine controlul. Felul în care reuşeşti să obţii „Da“-ui ăla enorm şi imposibil e prin acumularea unui munte de „Da“-uri mai mici şi mai uşor de obţinut. Un bun agent de vânzări începe prin a pune ceea ce se cheamă întrebări cu răspuns închis şi întrebări de completare. Sunt întrebări de genul „Vreţi să vă faceţi soţia fericită?“ sau „Vă pasă de siguranţa copilului dumneavoastră?“ Întreabă lucruri la care oamenii să răspundă cu câte un „Da“ din toată inima. Întreabă „Consumul de carburant e important pentru dumneavoastră?“ şi „Vă doriţi o maşină pe care vă puteţi haza?“ Tot strânge acolo „Da“-urile astea micuţe.

Cu cât spune de mai multe ori „Da", cu atât mai „maleabil" devine clientul.

Alt gen de întrebări se cheamă „întrebări de control", cum sunt „Vă plac culorile deschise sau cele închise?" Sau „Doriți o mașiuă ori o camionetă?" Întrebările de coutrol includ singurul răspuns pe care-l poate da mușteriul. Limitezi răspunsul la opțiunile pe care le oferi. Cu două sau cu patru uși? Decapotabilă sau nedecapotabilă? Doriți scaune de piele sau de pânză?

Iar când o persoană zice „Stai așa" sau „Ascultă aici", aia se cheamă „comandă implicită". Ca să vinzi mașini, te folosești de comenzi implicite cât e ziua de lungă. De exemplu:

— Vă uitați un pic la vopseaua în două nuanțe de pe frumusețea asta?

— Așa, de plăcere, numai puneți un pic mâna pe tapițeria asta de piele.

— Uau, ascultați numai ce sistem stereo!

Dacă stai s-o urmărești puțin pe Echo Lawrence, jumătate din ce-i iese pe gură înseamnă comenzi implicite.

Întrebările de control, întrebările cu răspuns inclus și comenzile implicite – așa te face uu vânzător bun să te deschizi. Ții pasul cu Cartuș Dunyun trecându-ți dosul mâinii peste buze când vorbești. Încrucișează-ți brațele po piept și apleacă-ți capul de po un umăr pe celălalt. Zi „Am auzit că..." și „Umblă vorba că..." Convinge-l pe Cartuș că ești un auditiv. Ascultă-l când îți deschide „ușile", bucățelele lui de viață personală. Mopsul lui. Și amintește-ți că o să se uite dintr-o parte într-alta când o să-și aducă aminte cum i-a murit câinele.

Dar dacă se uită la urechea lui dreaptă... atunci minte.

Deocamdotă amintește-ți atâta: Echo Lawrence e vizuală. Cartuș Dunyun e auditiv. Neddy Nelson e cinetic.

În ultima propoziție cuvântul „Amintește-ți" e o comandă implicită.

Și, repet, felul în care ajuugi la „Da"-ul ăla oriaș și imposibil e să te apuci să aduni o mulțime de „Da"-uri mărunte, ușor de obținut.

29. Vârcolaci 3

Neddy Nelson ((***vânător de bușeli***): V-am povestit vreodată despre cea mai lungă zi din viața mea? Ziua în care aproape că am murit?

Jayne Merris ((***muzician***): Dacă vreți să știți ce cred eu, la început era de tot râsul. Băloșii, așa le spuneau prietenii mei. Oricine avea turbare în fază terminală nu dădea doi bani pe orele de stingero. Băloșii nici măcar nu erau conștienți că au rabie. Majoritatea tipilor infectați se simțeau doar din ce în ce mai furioși în fiecare zi. Tot timpul cu capsa pusă ori morocănoși. Făceau cursuri de stăpâniro a furiei și de inhibare a reabsorbției de serotonină. Practicau meditația în sălașuri zen și făceau terapie cognitivă orală, ca să-și controloze furia progresivă. Prostii gen tehnici de respirație și vizualizări creative. Și o țineau înainte cu prostiile astea până într-o zi, când se trezeau nu numai cu fundul în sus, ci și cuprinși de convulsii, cu gâtul în spasme, poate și cu picioarele parțial paralizate... adică Băloși. Și-apoi îi vedeni pe camereie de control al traficului cum se târăsc pe străzi, încălcând restricția de circulație de după ora opt dimineața.

Phoebe Truffeau, doctor în științe (☼ ***epidemiolog***): Un precedent istoric a existat. În 1763, în timpul războiului britanico-francez pentru teritoriile din Amorica de Nord,

masiva populaţie de amerindieni era în majoritate de partea francezilor. Atunci britanicii au făcut un gest ce părea a fi de bunăvoinţă şi le-au adus băştinaşilor pături folesite în spitalele unde se tratau bolnavii de variolă. Cum nu aveau nici un fel de rezistenţă naturală la virusul *Variola major*, amerindienii au murit pe capete.

Galton Nye (☼ ***consilier metropolitan***)**:** Epidemia de rabie a fost tragică. Şi continuă să fie o tragedie umană de proporţii uriaşe. Mi se rupe inima, dar trebule să înţelegeţi necesitatea de a limita răspândirea bolii la segmentul nocturn de populaţie. La aşa-zişii Oameni de Noapte. Să transformi e tragedie de proporţii limitate într-o problemă generală nu era o soluţie.

Dar, credeţi-mă, nu a fest vorba de un genocid intenţienat.

Neddy Nelson: Sunteţi sigur că nu v-am mai spus-o? Cum la o fereastră de joc, chiar la sfârşitul ei, la mai puţin de o oră până la stingerea de dimineaţă, un rechin s-a buşit în roata mea din dreapta, de la spate? Aţi fost vreodată buşit aşa de tare, încât să vi se facă praf osia? Ştiţi câte kilograme-forţă de torsiune sunt necesare numai ca să rupi şuruburile de fixare de la axul de oţel dur al roţii? Vă surprinde că o asemenea buşitură mă face să mă izbesc cu capul de volan şi să leşin vreo două ore?

Galton Nye: Auzeam tot felul de poveşti cum că Oamenii de Noapte extremişti plănuiau să răspândească infecţia dincolo de bariera temporală. Aceiaşi extremişti politici frustraţi îi acuzau pe Oamenii de Zi că manipulaseră epidemia, pentru a reduce drastic rata natalităţii Oamenilor de Noapte şi aşa-zisa lor ascensiune inevitabilă spre nivelul majoritar de votanţi.

Jayne Merris: Pe camerele de supraveghere a traficului se vedeau Băloşi şchiopătând, târându-şi câte un picior, cu fălcile căzute ori bolborosind. Toţi fuseseră cândva neveste,

taţi şi chiar copii, iar acum o luaseră complet razna şi se ascundeau prin toaletele publice şi prin cabinele de probă de la magazine, având un singur scop: să-şi înfigă în cineva colţii îmbăloşaţi.

Neddy Nelson: Ştiţi care erau singurii rechini ce marcau aşa de tare? Singurii jucători atât de bătuţi în cap? Ştiţi ce-i un Bălos? Puteţi să vă închipuiţi pe cineva cu turbare în faza terminală, cu furia aia infinită, şi să vă imaginaţi că asemenea oameni încă mai participau la vânătorile de buşeli? Acum înţelegeţi în ce soi de nebunie s-a transformat vânătoarea de buşeli?

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: În 1932 un studiu guvernamental a identificat aproximativ patru sute de bărbaţi afro-americani infectaţi cu sifilis. În loc să trateze boala, autorii studiului au lăsat-o să progreseze vreme de patruzeci de ani, pentru a detecta căile de manifestare a infecţiilor apărute în urma ei, şi i-au autopsiat pe bărbaţii respectivi pe măsură ce aceştia mareau. Acest studiu al Serviciilor de Sănătate Publică din Statele Unite, cunoscut sub numele de „experimentul Tuskegee", s-a terminat în 1972, dar numai atunci când cineva a strecurat nişte informaţii din interior la cei de la ziarul *Washington Evening Star*.

Galton Nye: Eram siliţi să fim grijulii. Toate focarele de infecţie trebuiau menţinute în intervalul de noapte, iar orice infecţie din intervalul de zi era legată de o interacţiune directă cu un Om de Noapte. Cum majoritatea întâlnirilor de acest gen erau de natură aşa-zis privată, cele mai multe implicând dreguri ilegale şi contact sexual, dura ceva timp până când Oamenii de Zi infectaţi îşi recunoşteau simptomele şi le anunţau oficial.

Jayne Merris: Înainte să apară Băloşii, trecerea de la zi la noapte şi invers dura maximum un minut. Sirenele de

stingere vuiau: mai întâi avertismentul de zece minute, după aia cel de un minut. Se auzea soneria de stingere şi oricine mai rămânea pe stradă era fotografiat sau i se lua numărul de înmatriculare de pe camerele de supraveghere. Apoi serviciul de sincronizare al statului le trimitea o amendă grasă. Cinci sute sau o mie de dolari, în funcţie de antecedentele penale.

După aceea au apărut Băloşii şi imediat poliţia a extins fostul minut de trecere la zece minute, ca să patruleze şi să se asigure că nici un Bălos nu-i băgat pe după vreun chioşc de ziare sau pe după vreo maşină parcată. După ce un Bălos s-a ascuns în nişte tufişuri şi a nenorocit în plină zi câţiva copii de clasa a patra, minutul de trecere s-a mărit până la o oră. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, eu zic că-i mult prea mult.

Neddy Nelson: V-aţi trezit vreodată cu fruntea plină de sânge şi cu volanul rupt de la impact? V-aţi trezit vreodată în sunetul sirenelor de stingere, cu ochii lipiţi de la sângele închegat? Cu maşina prăjită? Cu centura de siguranţă aproape tăindu-vă în două? Aţi deschis vreodată ochii exact la fix ca să vedeţi cum o patrulă de stingere cu degetul pe trăgaci face controlul mai încolo, pe strada unde te-ai blocat? O poteră de justiţiari speriaţi de bombe, care umblă să facă de petrecanie oricărui Om de Noapte ameţit şi cu ochii umflaţi peste care dau?

Galton Nye: Maniacii aceia, aşa-numiţii hidrofobi, care se împleticeau pe străzi la stingerea de dimineaţă, au devenit echivalentul biologic al teroriştilor sinucigaşi.

Jayne Merris: Un Bălos se putea descurca noaptea. Fără lumina soarelui. Dar când începeau să şuiere sirenele de dimineaţă, nu mai ştiau cum să se întoarcă înăuntru, iar dacă patrulelo prindeau pe cineva care se ascundea sau fugea, îşi închipuiau ce-i mai rău şi pur şi simplu împuşcau mortal acea persoană.

Dacă vreți să știți părerea mea, pe atunci numai glonțul mai putea să vindece un Bălos.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: În 1940 patru sute de bărbați, toți deținuți din zona metropolitană Chicago, au fost infectați în secret cu malarie, pentru ca responsabilii cu sănătatea publică să testeze noi medicamente de tratare a bolii.

Neddy Nelson: Aveți idee cât e de naspa la Inmina soarelui? V-ați mutat vreodată din față pe bancheta din spate a unei mașini făcute țăndări, în vreme ce o gașcă de criminali plătiți, cu arme în mâini, se îndreaptă spre voi? V-ați ascuns vreodată sub mizeria din spatele propriei mașini, laolaltă cu busa elastică a banchetei, lenjeria murdară și resturile de mâncare? V-ați numărat bătăile inimii, simțind că e gata să vă sară din piept, după care, speriați de moarte, s-o luați la goană pe stradă, printr-o ploaie de gloanțe?

Cât ați stat să vă numărați cel mai mult bătăile inimii? Le-ați numărat vreodată până la zece mii? La douăzeci de mii? Ce ziceți de 41.234?

Galton Nye: Mi se rupe inima, dar trebuia să ne gândim și la copiii noștri. La familiile noastre. Cetățenii sunt responsabili la nivel individual să-și organizeze viețile în așa fel încât să-și reducă la minimum expunerea la boli periculoase. Membrii corecți și productivi ai oricărei societăți au responsabilitatea de a proteja generația viitoare.

Copiii noștri reprezintă într-adevăr viitorul.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Începând din 1963, conducerea de la Willowbrook State School, o instituție pentru copii cu deficiențe mintale din Staten Island, New York, a infectat în mod intenționat copiii cu hepatită, pentru a testa prin intermediul lor efectele gamaglobulinei

asupra bolii. Timp de trei ani cei din conducerea şcolii au injectat copiii în repetate rânduri cu agenţi virali, până în 1966, când protestele publice au oprit programul.

Neddy Nelson: Ştiţi cât de cald se face într-o maşină parcată, cu toate geamurile închise, într-o zi cu soare? Când eşti îngropat sub gunoaie? Când auzi cum trece pe lângă tine un întreg oraş? Şi când ştii ce impresie ai crea, ca Om de Noapte înnăscut, care n-a stat la soare mai mult de şase ore în toată viaţa lui, dacă ai ieşi târâş dintr-o maşină boţită, cu faţa mânjită de sudoare şi sânge, cu ochii umflaţi şi vineţi? Cât credeţi că ar dura până v-ar împuşca mortal?

Galton Nye: Mi se rupe inima. Nu spun că există cineva care ar merita să înnebunească şi să fie doborât cu focuri de armă de patrulele de stingere, dar gândiţi-vă numai cum trăiesc Oamenii de Noapte. Noi, ceilalţi, care ne ducem vieţile potrivit cuvântului Domnului şi bunului-simţ, u-ar trebui să tragem ponoasele pentru păcatele lor.

E destul să te uiţi la felul cum se comportă Oamenii de Noapte. Ei se aşteaptă ca viaţa să fie o petrecere continuă. Îşi ciocnesc maşinile şi se complac în legături grăbite şi fără sens cu străini. Pastorul nostru şi-a dedicat o slujbă întreagă descrierii stilului lor de viaţă. E greu să-ţi fie milă de nişte oameni atât de nepăsători cu propria lor sănătate. Aceste aşa-zise victime sunt fiinţe care nu se respectă pe ele însele. Şi nici pe Dumnezeu.

Dacă vor să se împuţinezе singuri, ou zic să-i lăsăm s-o facă.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Pe la mijlocul anilor '60 antropologul american James Neel a inoculat nişte membri ai tribului *yanomami* din Venezuela cu o tulpină virulentă de pojar. Neel şi echipa lui de cercetători au refuzat să-i trateze pe bolnavi. În schimb, au studiat felul

în care s-a răspândit boala, care a ucis mii de oameni, pentru a verifica o teorie controversată legată de eugenie.

Neddy Nelson: Aveţi habar cât de strălucitor arată soarele dacă ni fost crescut noaptea? V-aţi petrecut vreodată o sută şi ceva de mii de bătăi de inimă întrebându-vă dacă n-aţi murit deja de turbare? Poate că n-aţi mai procesat nici un pachet de săptămâni întregi, fiindcă vă e teamă că n-o să mai fiţi în stare?

Aţi văzut vreodată în camerele de supraveghere, în timp real, persoane cunoscute rase de poliţie cu mitrelierele?

Aţi fost vreodată captivi într-o lume unde eşti coşmarul cel mai urât al tuturor?

Jayne Merris: Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, primul semn a fost când toaletele publice au fost găsite încuiate pe timpul nopţii. Destul de repede o mulţime de ţâşniteri publice cu apă potabilă au încetat să mai funcţioneze altcândva decât pe timpul zilei. Populaţia de Zi a pus mâna pe teăletele, restaarantele şi cişmelele pe care le-a vrut, iar Oamenii de Noapte au trebuit să se mulţumească cu restul. Segregaţia s-a accentuat şi mal tare pe măsură ce epidemia de rabie s-a răspândit.

Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, noaptea, adică alea douăsprezece ore pe care le petreceam pe dosul planetei, devenise un soi nou de ghetou.

Neddy Nelson: Aveţi idee cât de dulce arată apusul după ce ai asudat şi ai sângerat toată ziua şi te-ai pişat pe tine pe banchetа din spate a unei maşini avariate? Vă puteţi închipni cât de dulce sună sirenele alea la stingerea de seară?

Galton Nye: În grupul de studiu al Bibliei ascultam de obicei peveşti despre cum aşa-zişii Băleşi încearcă să-ţi scnipe în gură. După cum se peartă Oamenii de Noapte, nu

fac altceva decât să protesteze atât de tare, că saliva lor îți sare în ochi sau în mâncare. Mă refer la un comportament intenționat și de mare risc.

Mi se rupe inima, dar eu zic că, mai devreme sau mai târziu, carantina tet trebuia să înceapă.

30. În doliu

Lynn Coffey (((*jurnalist*)): În prima zi de după moartea lui Rant Casey – în ceea ce a părut a fi o sinucidere cu mii de martori, ba chiar milioane, dacă puneți la socoteală reluările televizate cu explozia mașinii lui –, chiar in următearea zi un polițist de la stingere, Daniel Hammish, in vârstă de patruzeci și șapte de ani, un veteran care lucra de nouăsprezece ani în patrulele de stingere, își făcea rondul obișnuit și tocmai atunci a atacat brusc un trecător. Hammish a mușcat o persoană necunoscută de partea expusă a gâtului, fără să fi fost provocat. Când au apărut cei de la serviciul de urgență, l-an găsit pe Hammish delirând și părând să halucineze. Apoi și-a pierdut cunoștința și în cele din urmă a murit.

Todd Rutz (*negustor de monede*): Apare peliția in magazinul men, îmi arată o poză de dosar a puștiului care-mi vânduse monedele și-așa aflu și eu că îl cheamă Buster Casey. Îmi spun că a murit într-un accident de mașină. Apăruse și la știri. Și mă intreabă ce știu de puștiul ăsta, Casey. Întreabă chestii gen: s-a manifestat vreodată violent? M-a sărutat vreodată? Sau m-a mușcat?

Întrebări de nebuni.

Lynn Coffey: În opinia mea, a fost ceva puțin cam teatral cn moartea asta a lui Casey. Mai întâi a avut grijă ca în

noaptea aia să conducă maşina cea mai mare şi mai strălucitoare, pe care literalmente a înţesat-o cu lumini, a inundat-o cu benzină şi a condus-o în zigzag prin câmpul de joc, pentru a atrage cât mai mulţi marcatori cu putinţă. Mai sunt şi elicopterele de la ştiri şi felul cum a sunat la pestul de radio, continuând să vorbească până când a luat foc. Până şi felul în care Casey a trecut pe roşu, chiar în faţa unor poliţişti, pare calculat, căci i-a oferit o escortă completă, cu sirene şi girofaruri, înspre viaţa de apoi.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms ((***istoric***): Cum compensează cineva pierdarea unui om apropiat?

Privind în urmă, mă întreb câteodată dacă nu cumva noi l-am inventat pe Rant Casey. Grupul nostru. Dacă nu cumva aveam nevoie de un personaj mitic dezlănţuit, care să reprezinte propriile noastre vieţi în disoluţie. Un antierou minunat şi sclipitor, menit să fie încercarea căreia noi, coilalţi – demonul Dunyun, domnişoara Lawrence şi eu –, i-am supravieţuit pentru a răspândi povestea. În clipa când Rant a explodat la televizor, în secunda când maşina i-a izbucnit în flăcări, el a devenit povestea fantastică pe care aveam s-o istorisim, cea despre necugetatul nostru trecut de Vânători de Buşeli. Şi, scăldaţi în lumina benzinei aprinse, să apărem la rândul nostru, prin asociere cu el, nişte personaje mitice.

Cartuş Dunyun ((***vânător de buşeli***): Aşa-i că-i ciudat? N-a contat că în ultimii câţiva ani e mie de oameni veniseră la vânători de buşeli şi cel mai grav lucru pe care-l păţiseră fusese o vertebră fisurată. Nu ne trecuse delec prin cap ce s-ar fi putut întâmpla. Nu ne-am dat seama. Când am văzut cât de rău o puteam păţi – căcat, puteam să murim, puteam să ardem de vii... ei, cam pe atunci a început să se ducă de râpă şi vânătoarea de buşeli.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: N-aș vrea s-o fac pe moralistul, dar câteodată moartea unei persoane poate justifica moartea unei întregi culturi.

Lynn Coffey: În a treia zi după moartea lui Rant Casey, vasele de dragare au dat peste mașina lui pe fundul albiei râului. Le-au trebuit aproape trei ore ca să scoată din râu carcasa pârjolită a Cadillacului Sevillo – împreună cu scheletul carbonizat al pomului de Crăciun, încă legat de acoperișul mașinii – la rampa de andocare de pe Madison Street.

Neddy Nelson (*vânător de bușeli*): Nu cumva guvernul trebuie să se asigure mie-n sută că Rant Casey n-o să se transforme niciodată într-un martir? Nu s-au dus întotdeauna oamenii oprimați la biserică, să-și caute acolo alinarea? Și n-au întâlnit ei alți oameni oprimați? Oare toate marile revoluții n-au încoput cu oameni care se plângeau unii altora, cântau cântece împreună și-apoi ajungeau să fie stârniți la acțiuni violente?

Și, după cum se strângeau oamenii, nu era Vânătoarea de Bușeli biserica noastră? Ca în bonzinării, când stăteam laolaltă? Nu eram noi revoluția care în fiecare noapte ora gata să se-ntâmple... gata să se-ntâmple... mereu gata să se-ntâmple... dar în loc de asta, ne tot izbeam unii în alții? Dacă ar răsări măcar un lidor – Rant Casey sau oricine altcineva – pentru armata asta a noastră, gata să lupte și să moară, n-am fi oare invincibili?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Plângeam de fapt după o mie de vehicule pline cu resturi de gustări, după flirturi, după terapia prin conversație. A fost o formă de trezire a conștiinței. Și a mai însemnat și relații, vise, planuri, poate chiar o adevărată transformare culturală. După aceea orice noapte a vânăterii de bușeli a fost una post-mortem. O autopsie, dar nu a lui Rant Casey,

ci a unei subculturi despre care unii Oameni de Noapte ajunseseră să creadă că le îmbunătățea calitatea vieții.

Lynn Coffey: Având teate geamurile ridicate, interiorul de catifea al Cadillacului ars rămăsese aproape complet neatins de flăcări. Potrivit martorilor oculari, cutia automată era încă băgată în viteză, iar farurile rămăseseră aprinse, cu toate că bateria mașinii fusese înecată de mult. Pe lângă asta, interiorul acela albastru-cenușiu conținea apă de râu, e cămașă de bumbac albastră, brodată cu flori, o pereche de jeanși brodați cu frunze de iederă, doi bascheți Converse, dar uici o urmă cât de mică din Buster Casey.

În plus, pentru a deschide vehiculul, polițiștii aflați la locul accidentului au trebuit să trimită după un levier. Fiindcă toate portiorele erau încă încuiate. Și cheile încă în contact.

Reverendul Curtis Dean Fields (***pastor, Congregația Creștinilor din Middleton*** **):** Biblia ne spune c-e să se întâmplo cât ai clipi din ochi. Înălțarea la Ceruri. Rant a ajanș în Rai. Asta am trecut să le spun lui Chet și Irene. N-ați văzut în viața voastră un cuplu atât de distrus.

Polițistul Romie Mills (***detectiv la Omucideri*** **):** În mementul ăla departamentul a emis un mandat de arestare pe numele lui Buster Casey.

31. O relatare

Irene Casey (☼ *mama lui Rant*): Din câte pot să-mi dau eu seama, băiatul mai mare al lui Carlyle s-a pus şi s-a făcut şerif numai ca să aducă veşti proaste la lume. Apare pe treptele de la verandă taman la micul dejun, în dimineaţa de după accidentul de maşină al lui Buddy, şi zgâlţâie uşa de plasă până ce iese Chet la el. Şi ăsta, Bacon Carlyle, zice:

— Cu regret vă informez că noaptea trecută, în jurul orei unsprezece şi patruzeci şi trei, fiul dumneavoastră, Buster Landru Casey, a murit într-un accident de maşină.

A citit cuvintele de pe un cartonaş alb, da' cu ochii la cartonaş, nu la noi. A rostit clar fiecare vorbă, de parcă era în clasa a doua. După aia, respectuos nevoie mare, şi-a smuls de pe cap pălăria cu boruri late, a întors cartonaşul şi a citit de pe dos:

— Aveţi toată compasiunea mea în aceste momonte de profundă durere.

Eu văzusem deja partea asta atunci când ne citise ce era pe faţa cartonaşului.

După aia Chet întreabă:

— Au găsit cumva corpul?

Bacon a dat dîn umeri, ca un mare idiot ce e. Şi-a îndesat cartonaşul alb în pălărie şi şi-a tras pălăria la loc peste urechi.

Lew Terry (⟪ *administrator de imobil*): Apare aici un soi de fermier într-o salopetă largă, care începe să sune şi

mă scoală din pat în mijlocul zilei. Oamenii de Zi n-au pic de respect. N-a vrut să se dea dus din pragul uşii. Tot agita un plic cu adresa de-aici la expeditor, susţinând c-ar fi tatăl puştiului ăluia, Casey. Tatăl ăsta bate atâta drum până aici, tocmai din mijlocul pustietăţii, ca să ia lucrurile puştiului.

Sigur că-mi prezint condoleanţele. Poliţia a pieptănat deja apartamentul, dar n-a zis că nu pot să-i las rudele înăuntru. Chestia ciudată e că în clădirea asta planul de construcţie nu-i tocmai logic. Ca s-ajungi la apartamentul puştiului, ai de mers tot drumul până la capătul holului de la etajul întâi, după aia o iei pe scara de incendiu până la etajul al doilea şi-apoi mergi pe o verandă până ajungi la ultima uşă. Nu-i zic asta tatălui, dar când mă bag înăuntru la mine, ca să iau cheia, tipul s-a dus.

Şi, cât ai clipi din ochi, domnul tată a găsit singur drumul până la uşa puştiului şi a intrat înăuntru. Cizmele lui lasă urme de balegă de vacă peste tot, fără să rateze vreun pas. De parcă ar fi locuit aici, da' eu jur că nu mai pusese vreodată piciorul acolo. Ca să deschizi uşa de la apartament, îmi arată el, ridici mânerul şi balamalele se lasă, şuruburile se mişcă şi-atunci poţi să sălţi piedica de la zăvor.

Cum stau aşa, cu cheia în mână, îmi face semn să intru.

Dar cineva intrase acolo înaintea noastră.

Şeriful Bacon Carlyle (☼ *duşman din copilărie*): Cei mai reci oameni pe care i-ai văzut vreodată. Ăştia-s alde Casey. Au crescut un singur fiu, care a fugit şi-a fost ucis – probabil doar ca să-l îndurereze pe taică-său. Şi acum Chet Casey stă la ol pe verandă şi primeşte vestea proastă de parcă aş fi fost un post de radio cu ştiri despre starea vremii. Nici pic de emoţie pe figura omului ăluia. Nici un strop. Nu pot să mă gândesc decât că pe un puşti aşa de dus cu sorcova cum fusese Rant Casey ai lui îl considerau ca şi mort cu mult, mult timp înainte.

Lew Terry: Tipul ăsta, tatăl, e cu mine în apartament, da' se aude cum cineva zdrăngăne prin baie. Un spărgător. Hoţii ăştia şmecheri văd prin ziare câte un necrolog ori vreun articol despre cum a mai mierlit-o unu' şi javrele dau imediat buzna să fure combina, televizorul, medicamentele. Cum hoţul nostru e în haie, probabil că-i vreun drogat care dă iama în dulapul cu medicamente.

Între timp tatăl puştiului mort nu arată foarte îngrijorat. Nici prea trist nu pare să fie. Îşi plimbă o mână peste perete, atingând vopseaua cu palma întinsă.

Uşa de la baie se trânteşte de perete şi din ea păşeşte afară o fată. Unul din braţele ei n-arată deloc bine, e închircit tot, dar în cealaltă mână ţine capătul unui sac negru, de gunoi menajer. Se uită la mine şi la tatăl puştiului şi zice:

— Cine curu' meu sunteţi voi?

Iar gagiul de la coada vacii zâmbeşte. Rânjeşte ca o maimuţă, lasă zidul în pace şi zice:

— Echo...

Apoi:

— Mor de drag că te văd iară.

Irene Casey: În dimineaţa în care l-am dus pe Chet cu maşina la aeroport, în Peco Junction, ca să meargă să-l aducă pe Buddy de la oraş, Chet mi-a dat nişte veşti tare ciudate. Mi-a amîntit de tapetul cafeniu cu cowboy pe care-l pusesem în cameră la Buddy. Mi-a zis să-l dau jos. Dă-l un pic cu aburi şi după aia dezlipeşte-l, mi-a spus el.

Şi Chet mi-a mai zis să scormonesc în perete, sub fiecare gogoloi de muci pe care-l lipise băiatul acolo. Dacă făceam asta, mi-a spus el, n-o să mai am nevoie de bani câte zile oi mai trăi. Doar că atunci când ating mucii, să-mi pun mănuşi de cauciuc. Aşa mi-a zis.

Lew Terry: Şi fata cu un braţ chircit şi un sac de gunoi în celălalt se uită la domnul tată şi zice:

— Ne-am mai întâlnit?

Şi-atunci odată-l văd pe ţărănoi că arată cu capul înspre sacul negru de plastic pe care-l duce fata şi zice:

— Ce-ai găsit aicea ca să merite să te furişezi aşa?

— Rant mi-a dat o cheie, îi spune fata.

Şi tatăl zice:

— Iertare. Bag samă c-am uitat.

Iar mie fata-mi zice:

— Ştii ce-i ăla un „tovarăş porne"?

Zice că atunci când moare cineva, ăla are de cele mai multe ori câte un prieten apropiat, care-i însărcinat să daa fuga să cante prin locuinţa lui după droguri şi chestii cu sex. După gunoaiele de care n-ar vrea să afle părinţii tipuiui. Bălăngăne sacul de plastic negru în mână şi zice:

— Tot ce nu vrei să afli despre fiul tău e-aici, în punga asta.

Cartuş Dunyun ((***vânător de buşeli***): Eram cu toţii îngrijoraţi din cauza lu' Echo. Eu m-am dus să-i fac o vizită aşa, de capul meu. I-am luat o cutie cu supă de pui într-o noapte. Voiam să fiu sigur să mănâncă. Am stat, am vorbit şi n-am plecat până ce n-a mâncat absolut tot.

Şi ca să mă asigur că duc treaba până la capăt, ca s-o curăţ cu totul pe dinăuntru, am hăgat în supa aia o mulţime de pastile din alea contraceptive, Plan B. Adică o mulţime e puţin spus.

Lew Terry: Tatăl pnştiului s-a apucat iarăşi să pipăie pereţii, atingând boţurile negre şi moi care, din câte bănuiesc eu, erau de haşiş. Încă atingând peretele şi fără să se uite la fată ori la sac, domnul tată zice:

— Două reviste porcoase de mâna a doua, nişte Percocet rămas dnpă singura lui vizită la dentist, un vibrator ruginit şi o pereche de cătuşe tivite cu blană artificială.

Fata se nită în sac.

— Ultimele două şmecherii îs ale tale, mai zice tatăl puştiului, da' poţi să le iei liniştită pe toate.

Și fata zice:
— Cum, futu-i...?

Polițistul Romie Mills (*detectiv la Omucideri*): Procedura standard e să supraveghem reședința oricărei persoane cu vreun rol emoțional semnificativ pentru suspect. Aveam agenți care supravegheau apartamentul lui Lawrence și pe cel al suspectului. Eram foarte bine informați despre venirile și plecările lui Chester Casey și putem confirma că atât el, cât și Echo Lawrence au fost o perioadă de timp în apartamentul suspectului împreună cu proprietarul, Lewis Terry.

Lew Terry: Domnul tată atinge un punct de pe peretele apartamentului, bate cu degetu-n vopsea și zice:
— Uite aici.
E unul din coceloașele alea de hașiș.
Tatăl puștiului bagă mâna în buzunarul de la piept al salopetei și scoate un briceag. Îi desface lama și-o implântă în tencuială.
Așa că eu îi zic s-o lase mai moale. Garanția depusă de fiu-său nu acoperă și găurile făcute de el în ziduri.
Cu cuțitul înfipt în ipsos, tipul scetocește cu lama și zice:
— Dar banii ăia de i-ai furat ar trebui să ajungă.
N-am furat nici un ban, credeți-mă. I-am zis și lui. N-am furat nimic din apartamentu' ăla.
— Păi să-l întrebăm pe negusterul de monede de pe Grinson Street, zice domnul tată și scoate briceagul din perete.
Bagă două degete acolo unde-a înțepat și-a scotocit prin tencuială. Trage afară ceva și șterge praful alb de ipsos de pe lucrul ăla. Care-i o monedă de aur. Și-atunci zice:
— Ți se pare cunoscută?

Polițistul Romie Mills: Mai puțin clar e motivul pentru care Echo Lawrence pare să-l fi invitat pe tatăl suspectului

la ea acasă după întâlnirea aceea. Şi faptul că i-a permis lui Chet Casey să rămână să stea în apartamentul ei.

În momentul respectiv nu aveam nici o pistă clară legată de Buster Casey.

Irene Casey: Când l-am văzut pe Chet în avionul ăla, pun pariu că se temea să nu moară. Bietul de el mi-a spus:

— Reen, ai avut parte de-o viaţă tare grea.

Chet a mai zis că-i pare rău de tot, da' că ol m-a iubit şi o să mă iubească veşnic. Când s-a uitat ultima dată la mine din uşă, înainte să intre în avionul ăla, a spus:

— Ai fost o mamă minunată.

Cartuş Dunyun: Şi cât ai zice peşte, tata lui Rant apare valvârtej în oraş, nebun de legat, sărit de pe fix şi ţicnit cum scrie la carte. Se ploşeşte la Echo. Sună la ăia de la deperazitare şi dezinsecţie, ca să ceară fostă slujbă a lui Rant. Prima dată când îl întâlnesc pe ţăcăuitu' ăsta de vârstă mijlocie, mă prinde cu o mână de ceafă. Mă trage spre el, îşi lipeşte gura de a mea şi zice:

— Ţi-a fost dor de mine?

Aşa-i că-i o porcărie tare ciudată?

Când am zis „a mea", m-am referit la *gura* mea.

Lew Terry: Io şi cu fata aia schiloadă stăm şi ne holbăm la tatăl puştiului mort, care se tot învarte prin cameră. Oriunde-i un cocoloş negru şi moale, înfige cuţitul în zid şi scoate câte o monedă de aur. Uitându-se la fată, domnul tată spune:

— La tine-n apartament, când dormeai, în ultima noapte în care tu şi Buddy aţi fost împreună, el a lipit nişte gogoloaie de mucl pe pereţi.

Iar schiloada face:

— Rant şi-a întins mucii la mine pe pereţi?

Tatăl îi zice că unde o vedea vreun muc, Rant i-a lăsat câte-o comoară.

Și ea zice:

— Tot nu pricep.

Iar el:

— Nu te mai obosi să-ți faci testul de turbare. Treci direct la tratament.

Și-atunci fata zice:

— De fapt nu ești polițist, așa-i?

32. Dacă stai să te gândești

Ruby Elliot (*vecină din copilărie*): Vă zic eu, faptul c-a fost părăsită de bărbatu-său la aeroportul Junction nu-i cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată lu' Irene Casey.

Glenda Hendersen (*vecină din copilărie*): Basin cu Ruby şi cu mine am fost la şcoală cu Irene şi ea chiulea întotdeauna de la ore. Nu părea să-i pese prea tare că apăruse pe lume fără tată. Irene era plină de planuri măreţe. Vorbea tot timpul despre facultate ori armată, despre orice credea ea că avea s-o scoată din orăşel. Partea tristă e că n-a trecut niciodată de clasa a noua. Într-a vară, când aveam treişpe ani, ea, Basin, Ruby şi cu mine ne-am obrăznicit şi am început să stăm mult pe-afară. După aceea Irene nu a mai răspuns la telefon. S-a lăsat de... ei, de fapt s-a lăsat de toate.

Ruby Elliot: Acum fie vorba între noi – da' să nu-ţi umble gura –, n-a fost nici o surpriză pentru nimani că Irene a rămas însărcinată. Cu trei luni înainte să se mărite cu Chet, zice lumea. Umblă vorba că, din pământ, din iarbă verde, Chester Casey a răsărit pe verandă şi-a întrebat-o pe mămică-sa, Esther, dacă ar putea schimba o vorbuliţă cu don'şoara Irene Shelby. Ca şi cum el şi cu Irene nu s-ar fi cunoscut defel. Nimenea nu ştia de unde-i Chet. A apărut

așa, dintr-odată, fără slujbă ori familie. Pur și simplu a răsărit în Middleton și-a zis:

— Bună dimineața, doctore Schmidt... Bună, domnule pastor Fields...

Le zicea la toți pe nume.

Până în ziua aia Esther nici n-a știut că fiică-sa era gravidă.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton*): Oricum ar fi fost, copilul era al lui Chet. La vârsta pe care-o avea Irene, am vrut să fim siguri că nu face încă e greșeală căutându-și un bărbat – orice bărbat – care s-o ajute să-și crească odrasla. Chester trebuie să fi avut nouăsprezece sau douăzeci de ani. I-am făcut testul de paternitate standard și fiecare indicator genetic a arătat că bebelușul este al lui.

Deși, dacă stau să mă gândesc, fiecare indicator genetic arăta că bebelușul este *el*. Genele lui și ale cepilului erau atât de asemănătoare, că nici nu puteau fi deosebite.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregația Creștinilor din Middleton*): Cea mai clară amintire a mea din timpul consilierii premaritale obișnuite e felul în care cuplul a ecolit orice discuție despre intimitate. Am presupus că pudoarea lor venea de la felul cum era Irene, cu sarcina așa de înaintată. O predică despre contracepție ar fi fost ca atunci când închizi ușa grajdului mult după ce calul a dat bir cu fugiții.

Fie că era sau nu de la sarcină, eu n-am văzut niciodată un cuplu mai puțin interesat de contactul fizic. Ca să vă dați seama cât de țepeni păreau, la nunta lor, când i-am spus lui Chester că poate săruta mireasa, a pupat-o pe Irene pe obraz.

Dr. David Schmidt: Cea mai pronunțată reținere a noastră era legată de posibilitatea ca Chester Casey s-o fi violat pe

fata aia de treisprezece ani, Irene Shelby, iar circumstanţele s-o fi silit să se mărite cu violatorul. Orăşelele au un fel tragic de-a prinde tinerii în capcană şi de a-i face să plătească tot restul vieţii pentru nişte greşeli mărunte.

Ruby Elliot: Toţi ăştia din neamul Shelby – ori cel puţin femeile – s-au născut fără norec. Stră-străbunica lui Irene a fost atacată de un bărbat. Pe străbunica ei, Bel, a violat-o un străin când avea treişpe sau paişpe ani şi venea pe jos de la şcoală. Cineva în trecere. Nici un şerif nu l-a prins vreodată pe omu' ăla, da' Bel Shelby a făcut după aia un copil şi copilu' ăla din flori a fost bunica lui Irene, Hattie.

De parcă ghionionul ar umbla pe urmele femeilor din familia lui Irene.

Basin Carlyle (*vecin din copilărie*): Nu mă face să râd. Hai să nu zicem tot timpul „viol" când e vorba de libertinaj. Femeile din familia Shelby şi-au făcut mereu de cap. Nici vorbă de blestem aruncat pe capul lor – asta dacă nu pui la socoteală, peate, blestemul promiscuităţii.

Ruby Elliot: Dar imediat ce Hattie Shelby a făcut treişpe ani, s-a întâmplat din nou. Alt străin şi alt copil. Copilaşul ăsta a fost chiar mama lui Irene, Esther.

Edna Perry (*vecină din copilărie*): Lumea îi zicea fermei tot „casa Shelby", chiar şi după ce acolo a preluat frâiele Chet Casey. Şi în toţi anii ăla Bel a crescut-o acolo pe Hattie, iar Hattie a crescut-o pe Esther. Pe-aici, pe la noi, umblă vorba că exact în ziua când a împlinit treisprezece ani, Esther a rămas gravidă cu Irene.

Ruby Elliot: Cu aşa o istorie de familie, nu poţi să dai vina pe Glenda Hendersen şi pe mine că ne temeam de ce-i mai rău imediat ce Irene a ajuns într-a noua. Mergeam cu ea prin tot locul şi n-o scăpam o clipă din ochi. Când nu

eram noi cu ochii pe Irene, erau acolo maică-sa ori bunică-sa. Ai putea zice şi că am cam înnebunit-o pe Irene, fiindcă o tot făceam pe cloştile cu ea. Poate că de la atâta păzit a ajuns Irene să se ascundă de noi. Ca să fie de capu' ei şi să se plimbe singură pe lângă râu, printre copacii de pe mal.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Cu câinii ăia sălbăticiţi, care gonesc în haito prin codru, îţi faci singur rău dacă umbli prin pădurile alea de unul singur. Iar pentru o fată tânără ca Irene e de-a dreptul nebunie şi comportament sinucigaş.

Ruby Elliot: Da' poate că Irene nu voia să-şi petreacă toată viaţa în dosul unor uşi ferecato, păzită de prietenele ei cele mai bune şi ascunsă după fustele mămichii.

Basin Carlyle: Irene Shelby a reuşit s-o ştoargă. După aia a rămas borţoasă. După aia s-a măritet cu Chester. Nu-i nici un mister aici. Astea-s vorbe de om nebun: să zici că un violator le-a făcut pocinogul la patru generaţii din aceeaşi familie. Zău, nu mă face să râd.

Reverendul Curtis Dean Fields: Şi totuşi în viaţa asta a mea, câtă a fost, n-am văzut vreodată copil care să semene atâtă cu taică-său. Păi, oricine se întâlnea cu Buster şi Chester Casey putoa să jure că ei doi erau fraţi gemeni.

Adică dacă nu s-ar fi născut la o generaţie unul de altul.

Glenda Hendersen: Sigur, Chet era cu vreo câţiva anişori mai în vârstă decât Irene. Poţi să spui că de asta nu păreau ei să fie apropiaţi – nu în văzul lumii. Niciodată nu se ţineau nici măcar de mână. Dar păreau să ţină mult unul la celălalt, chiar până în momentul în care Chet s-a suit în avionul ăla şi nu s-a mai uitat în urmă.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Mă-ntrebați dacă am fost violată? Dacă am fost siluită de un străin care putea fi și tatăl meu, și bunicul, și străbunicul? De ce să zici asemenea lucruri groaznice?

Nu știu. Uit. Nu pot să-mi amintesc.

33. Vârcolaci 4

Cartuş Dunyun ((***vânător de buşeli***): Să mai zici de rahat. După toate câte s-au întâmplat. Rahat e puţin spus, dar câteodată, când mă spăl pe dinţi, nu mă mai gândesc şi scuip pasta de dinţi în toaletă, nu în chiuvetă. Puterea obişnuinţei. Nu mă gândesc că scuipatul e de fapt salivă şi nu stăteam niciodată să-mi bat capul cu căţelușul meu, care bea apă din vasul de la veceu.

Jayne Merris ((***muzician***): Vă amintiţi cum erau oamenii pe-atunci. Apăruse un zvon cum că Oamenii de Noapte luau mere din magazine, le lingeau şi le puneau la loc, sperând să-i înfecteze pe Oamenii de Zi. Se mai zvonea şi că Oamenii de Noapte scuipau de sus, de la ferestre, în timpul zilei.

Neddy Nelson ((***vânător de buşeli***): Zidul Berlinului... Marele Zid Chinezesc... zona aia care separă Israelul de palestinieni... Coreea de Nord şi Coreea de Sud... Nu aşa devenise stingerea de la ora opt?

Galton Nye (❁ ***consilier metropolitan***): Problema cea mai mare pe care o am cu Oamenii de Noapte e că iau atitudinea aia de superioritate şi mă fac bigot. Nimeni nu poate spune despre mine că aş avea prejudecăţi. Dacă vor să ştie, propria mea fiică e o aşa-zisă Persoană de

Noapte. Da, chiar fetița mea. De-atunci au trecut aproape trei ani.

Neddy Nelson: Cât a trecut până când Oamenii de Zi au presupus că toți Oamenii de Noapte erau infectați cu turbare? Cei ce lucrau în alimentație? În sistemul de sănătate? Sau la îngrijirea copiilor? Îmi puteți spune măcar un Om de Zi care a mai angajat oameni din turele de noapte?

Cartuș Dunyun: Câinole pe caro-l aveam era un mops de trei ani pe nume Sundy. O cățoa. Fugea după o minge de tenis până ce obosea așa de tare, că trebuia s-o aduc în brațe din parc. Și dormea tot drumul.

Știam că nu pot să încarc experiențe procesate și știam ce înseamnă asta, dar prostu-i prost.

Jayne Merris: Vă mai amintiți? Auzeai zvonuri despre oameni care nu știau că-s infectați și își sărutau soții și soțiile sau despre părinți care-și pupau copiii de noapte bună și le dădeau rabie. Altă poveste care a înnebunit pe toată lumea era aia cu bisericile, cu enoriașii care foloseau în comun un pocal de vin. Se zicea că toți catolicii sau baptiștii au turbare.

Cartuș Dunyun: Mopsul meu, Sandy, dormea în pat cu mine zi de zi, cu căpșorul pe perna de lângă perna inea. Își săpa drum pe sub așternuturi ca un buldozer mic, ajungea la picioarele mele și după aia își croia drum afară până ce îi apărea doar capul. Să mai vorbești de personalitate! Sandy chiar și sforăia ca un omuleț. Știa să răspundă la „Aport", „Rostogolește-te" și „Stai".

Galton Nye: În ciuda tuturor avertismentelor mele și ale mamai ai, ne-a respins. Am încercat să-i arătăm fetiței noastre care-i diferența dintre bine și rău. Am implorat-o

să nu își distrugă viața din cauza unei revolte adolescentine prosteşti. I-am explicat cât se poate de clar că ziua şi noaptea însemnau feluri de viață alese în mod conştient, dar n-a vrut să asculte nici o iotă.

Neddy Nelson: Ştiți că înainte de oribilele experimente din lagărul de la Auschwitz, doctorul Josef Mengele fusese un antropolog prestigios? Ştiați că Mengele călătorise prin toată Africa, colectând sânge uman şi probe de viruşi? Că visul vieții lui era să identifice factorii care marcau diferența dintre sângele diverselor rase? Şi apoi să creeze o moliмă pentru o rasă anume?

Ştiați că multe din descoperirile lui Mengele au ajuns în Statele Unite, ca parte a proiectului Paperclip, şi că CIA le-a oferit amnistie şi identități noi unor oameni de ştiință naziști în cazul în care acceptă să lucreze şi ei la studiile lui Mengele?

Jayne Merris: Când voiai să insulți pe cineva, cel mai rău lucru pe care-l puteai spune era „Nu mai fi aşa Bălos". Sau „Nu te-nfige ca turbatu". În loc să-şi mențină statutul de elită a renegaților, cultura de noapte devenise o țintă a disprețului. Când voiai să i-o tai cuiva, ziceai „Eşti prost ca *noaptea*..."

Galton Nye: Fetița noastră a absolvit a doua la Academia Caiea Creştină. Asta înseamnă că, în afară de cel de pe primul loc, ea a avut cele mai bune note dintr-o serie de patruzeci de studenți. A fost predicator junior la biserica noastră trei ani la rând, iar în ultimul an a fost titulară în echipa de fotbal a universității. Mama ei şi cu mine am angajat un aşa-zis detectiv particular – asta la o săptămână după ce-a fugit. Tot ce ne-a adus detectivul ăla, la banii pe care i-am dat, a fost o fotografie cu ea şi un băiat într-un gunoi de mașină, unde ea purta văl şi râdea, iar sub geamul ei scria cu alb „Proaspăt căsătoriți". Băiatul avea cămaşă

albă și papion. La câte vise ne făcuserăm noi despre cum o să-i organizăm fetei noastre o nuntă mare la biserică, fotografia aia i-a frânt inima maică-sii.

Biblia spune: „Nu-i plângeți pe cei ce nu vor să li se facă binele și îmbrățișează răul".

Cinci mii de dolari pentru o poză neclară, care nu ne-a adus decât durere în inimi. Dar cel puțin știm că ticălosul ăla de noapte s-a căsătorit până la urmă cu ea.

Cartuș Dunyun: Mă doare-n cur de ce spune cântecul, fiindcă uneori un sărut nu-i doar un sărut. Asta-i clar. Teoria mea e că de fiecare dată când un liliac sau un sconcs îl mușca pe Rant, fără să vrea, tipul făcea turbarea să mai avanseze puțin înainte să se trateze. Fie că a vrut-o, fie că nu, Runt a dat naștere unui microb căruia știința medicală nu îi putea face nimic.

Phoebe Truffeau, doctor în științe (*epidemiolog*): Înainte de identificarea serotipului Rant, existau doar două tulpini de virus de rabie netratabile: variantele africune Mokola și Duvenhage.

Galton Nye: Biblia spune: „Căci de va fi înveniuat copilul, nu va mai asculta de părintele său". Țineți minte asta.

Neddy Nelson: Ați citit raportul ăla, Kissinger, pe care gagiul ar fi trebuit să-l predea Consiliului Național de Securitate în 1974? Cel în care Henry Kissinger avertizează că suprapopularea țărilor din Lumea a Treia e cel mai mare pericol ce amenință America? Ce scria acolo? Că ne trebuie resursele naturale și minerale din Africa? Că republicile alea bananiere or să se facă țăndări cât ai clipi când populația o să le treacă prea mult? Că singurul mod în care America își poate apăra prosperitatea și stabilitatea politică ar fi prin depopularea Lumii a Treia?

Ar trebui să ne surprindă că virusul SIDA a apărut prin 1976?

Înțelegeți ce înseamnă termenul „depopulare"?

Jayne Merris: Potrivit legii TE-VĂD, regulamentele anti-excludere garantau populației de zi și celei de noapte accesul nediscriminatoriu în toate locurile publice. Dar dacă vreți să știți părerea mea, oamenii ajunseseră atât de paranoici în privința transpirației de pe echipamentele sportive și ulte chestii din astea, cum ar fi scuipatul pe mere, încât locurile cele mai drăguțe – baruri, restaurante și cafenele – au ajuns pur și simplu să se închidă noaptea.

Cele două culturi împărțeau același oraș, dar continuau să se îndepărteze tot mai mult una de alta.

Neddy Nelson: Cum vă explicați asta: că prima explozie de infecții cu SIDA din Africa a început la spitalele de misionari, unde voluntarii creștini foloseau aceleași ace ca să vaccineze copiii localnici împotriva variolei și difteriei? Vă sună cunoscut? Se poate să fi fost vorba de milioane de copii. Nu explică asta de ce, între 1976 și 1980, în unele părți din Africa de Vest procentul de infecții a crescut de la 0,7 la sută la 40 la sută?

Scenariul ăsta nu vă stârnește să vă repeziți spre orice spital public și să stați la coadă la vreo vaccinare gratis, pentru orice ar fi ea?

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Orice vaccinare implică un risc minor de encefalită după tratament, așa că era inevitabil ca vreo câțiva indivizi imunizați printr-o pre-expunere profilactică să manifesto totuși ulterior simptome slabe de rabie și să aibă nevoie de un tratament suplimentar. Tocmai numărul mare de persoane vaccinate a făcut imposibilă identificarea pacienților și, da, probabil că măcar două persoane au murit in urma imunizării.

Cartuş Dunyun: Într-o altă dimineaţă m-am trezit şi perna de lângă mine era îmbibată de scuipat. Aşa de tare îi curseseră câinelui balele în somn. Mopşilor le curg multe bale, aşa că nu m-am mai gândit la asta. Să mai vorbeşti de negarea evidenţei.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Zvonurile răspândite în sânul populaţiei ţintă diu comunitate exagerau şi interpretau eronat morţile cauzate de vaccinuri, lucru care ulterior le-a mai tăiat din entuziasmul cu care au participat la noile programe de tratament, şi astfel s-a asigurat un rezervor semnificativ şi constant de viruşi în masa populaţiei cu activitate nocturnă.

Cartuş Dunyun: Rant Casey avea obiceiul să zică: „Nu contează ce s-a întâmplat, întotdeauna e acum..." Să mai zici de vorbitul în şarade.

Cred că Rant voia să spună că trăim în momentul prezent al realităţii şi că, indiferent de ce a fost înainte, indiferent cât de mult am iubit o persoană sau un câine, când ne atacă, o să reacţionăm la mementul acela de pericol.

Neddy Nelson: Nu i se pare nimănui ciudat că un raport guvernamental recomandă depopularea Africii, iar apoi, până la sfârşitul secolului deuăzeci, acolo mor generaţii întregi? Nu vă pune pe gânduri faptul că fostele colonii ale Europei, bogate în resurse naturale, cum ar fi aurul şi diamantele, ţări precum Botswana, Zimbabwe şi Africa de Sud, au fost lovite col mai tare de epidemia de SIDA?

Cartuş Dunyun: Aşa o căţeluşă grozavă am avut şi am lăsat-o să-mi bea scuipatul! Depăşesc cu ani-lumină nivelul normal de prostie. Asta-i sigur.

Într-o seară mă trezeşte sirena de zece minute dinainte de stingere şi Sandy îmi stă pe piept cu faţa ei de maps şi întinde salivă pe gâtul mau. Cu buzele ei negre rânjite, îşi

dezgolește și ultimul dinte până la rădăcina lui gălbuie. Îi simt respirația fierbinte pe față și o văd ghemuindu-se, gata să-mi sară la beregată, la fel cum făcea și când sărea să aducă mingea de tenis. În clipa în care sare, arunc păturile și cearșafurile peste ea și-o înfășor în ele, ca să nu mai poată scăpa. Sandy n-a cântărit niciodată mai mult ca o bilă de popice de șapte kile, așa că ridic legătura din pături, în care e învelită, doar că acum ea e vârcolac, mârâie și zgârie cu ghearele pe dinăuntru, iar păturile mele-s așa de vechi, c-au rămas numai ațele de ele. Una din lăbuțele ei tnciurii de mops trece prin pânză și îi văd gheruțele negre de la picioare. Așternuturile sunt ude de la balele ei, așa că e ca și cum aș ține o nevăctuică într-o pungă de hârtie îmbibată de apă. Dacă mai scoate o gheară, o să iasă de-acolo și-o să mă muște. Vrând s-o amețesc sau, poate, s-o fac să-și piardă cunoștința, legăn legătura, care se lovește de perete. Sandy mârâie și se zbate mai departe înăuntru, așa că izbesc legătura de zid a doua oară. Ea se zbate în continuare, iar eu continui s-o izbesc de perete până ce vecinul din partea cealaltă începe să bată și el în zid. Trece și semnalul de un minut și-apoi aud alarma de stingere. Peretele s-a mânjit cu ceva roșu în locul unde izbesc legătura din pături. Ceva roșu care picură. Vecinul meu tot mai bate în zid și țipă la mine să încetez odată, dar Sandy nu mai mișcă și nu scoate niei un zgomot. Nu-i deloc ca-n *Old Yeller*[1].

Și să mai zici de panică. Acuma pricepi ce soi de idiot fără creier, de tot căcatul, pot să fiu?

Neddy Nelson: Puteți să treceți cu vederea faptul că, mainte de epidemia de turbare, comunitatea oarecum mai tânără

1. Numele unei cărți de Fred Gipson, ce are ca subiect o relație de prietenie cu sfârșit tragic dintre un băiat și un câine. Cartea a apărut în 1956, iar în 1957 a fost ecranizată la Walt Disney Productions.

a Oamenilor de Noapte era gata s-o depășească pe cea de Zi? O epidemie ca lumea nu ar fi făcut cu Oamenii de Noapte ce a făcut SIDA în Africa? N-ar fi nimicit forța politică a unei comunități în ascensiune și n-ar fi păstrat structurile de putere existente?

Galton Nye: Nu știm dacă-i infectată sau nu, dar nu vrem să riscăm. Trebuie să avem și noi grijă de sănătatea noastră. Nu spun că mama ei și cu mine n-o mai iubim, dar în noaptea în care a plecat cu așa-zisul ei prieten am început s-o considerăm ca și moartă.

Domnul s-o aibă în pază, dar dacă fetița noastră apare pe-aici în vreo noapte, ușa noastră o să rămână închisă.

34. Dar dacă...

Neddy Nelson ((***vânător de bușeli***): Vreau să vă întreb dacă v-ați gândit vreodată de ce cultura noastră dominantă spune anumite chestii? Adică îți bagă în cap cu de-a sila că anumite lucruri sant absolut, dar absolut imposibile? De exemplu, ceea ce știința numește „paradoxul bunicului"? Cum se zice că n-ar trebui să te gândești niciodată, sub nici o formă, la călătoria în timp, fiindcă ai putea să te întorci în timp și să-ți omori din greșeală bunicul, să zicem, iar apoi... *puf*, n-ai mai oxista? Adică dacă ai avea încredere în specialiștii guvernului, n-ai avea grijă să nu te întorci *niciodată* în timp?

Echo Lawrence ((***vânător de bușeli***): Eram foarte mică pe-atunci, dar îmi amintesc cum legea TE-VĂD a pus capăt studiilor despre cei ce se zgâiesc la accidente, cu tot cu inginerii ăia de la guvern, ca mama mea, care se bușeau unii în alții ca să studieze efectele ciocnirilor asupra circulației. Îmi amintesc că mama zicea cum cineva dispăruse de la ea de la birou și m-am gândit că asta însemna că fusese concediat sau pus pe liber. Au urmat și alți ingineri, în fiecare săptămână. Am întrebat-o dacă pleacă și ea și mi-a spus că nu. Niciodată, a zis ea, n-ar pleca fără micuța ei Echo – adică eu – și fără tata. A spus că nu ne-ar lăsa niciodată în urmă.

Neddy Nelson: Şi dacă ar fi aşa? Dacă ar exista cineva care s-ar întoarce în timp şi ar influenţa trecutul, noi, ceilalţi, de unde am şti? Aşa-i că noi nu cunoaştem decât realitatea prezentă, după cum ne apare ea? Şi dacă realitatea e modificată – câte puţin, doar câte un pic, dar tot timpul? Sau dacă ăia de la putere au schimbat deja trecutul, ca să ajungă ei în vârf, iar acum ne spun nouă, celorlalţi, să nu ne jucăm cu istoria, că o să ajungem să ne omorâm strămoşii şi toato generaţiile de după ei şi-atunci n-o să ne mai naştem niciodată?

Adică oamenii care controlează tot ce înseamnă bani şi politică ar putea inventa vreun avertisment mai înfricoşător ca ăsta? Nu tot aşa-zişii oameni de ştiinţă ziceau că pământul ar fi plat? Şi în cazul ăla nu era mai înţelept să stăm acasă şi să fim ţărani şi sclavi, ca nu cumva să cădem de pe margine?

Echo Lawrence: Îmi aduc aminte că atunci când eram puştoaică, am mers la o grămadă de futute de-nmormântări, cele mai multe ale oamenilor care lucrau cu mama. Cum stăteam în biserică, tata o înghiontea şi-i zicea:

— Aşa se duc de fapt toţi...

Iar mama îi răspundea do sub vălul ei negru:

— *Nu chiar toţi...*

Închişi la ei în dormitor, se certau în privinţa mutării, plecării, decolării. Mama îi zicea Colonizare Inversă, până într-un loc unde aerul era curat şi am fi avut în jur numai pământ gol. Era un vis frumos, dar suna a ţicneală până şi pentru un copil mic. În momentul ăla al istoriei nu mai exista un asomenea loc nicăieri pe planeta noastră poluată şi aglomerată.

Neddy Nelson: Vreau să vă întreb ce-ar fi dacă, în loc de „paradoxul bunicului", de fapt ar exista un „paradox al bunicii"? Nu zic că ar face cineva aşa ceva, dar dacă vreun ins s-a întors totuşi în timp şi s-a jucat cu propriul lui

trecut? Fără schimbări drastice, ci doar cu un pic de ajustări, așa, ca prezentul lui să fie... mai bun? Adică dacă v-ați trezi accidental undeva, cu mult timp în urmă, și v-ați întâlni stră-stră-străbunica înainte să fie interzis să-i dai întâlnire? Și dacă ea ar fi o puicuță bună? Și să zicem că v-ați combina? Și dacă ea ar face o fetiță care ar fi și fiica ta, și stră-străbunica ta? Vă dați seama la ce ar putea duce un asemenea plan, elaborat de o minte perversă și bolnavă? Un „tu" hibrid și cu superputeri? N-ai putea să trăiești in continuare, poate combinându-te cu viitoarele tale strămoașe arătoase – cu bunica și mămica ta – și perpetuându-ți propriile gene, astfel încât tu cel din viitor – și chiar cel din prezent – să fii mai puternic, mai deștept, mai nebun... *mai bun cumva*?

Cartuș Dunyun ((***vânător de bușeli***): Fără caterincă. Îmi amintesc de presiunea imensă din media, ca toată lumea să-și pună implant, ca să putem încărca toți experiențe procesate. Mai întâi magazinele au încetat să mai vândă și să mai închirieze filme și cărți. Nu puteai face rost de casete audio și nici de discuri. Peste noapte, industria de divertisment a ajuns să nu mai producă nimic altceva decât mufe de conectare și transcrieri neurale. Presiunea cea mai mare era concentrată pe adulții și tinerii între paisprezece și patruzeci și cinci de ani. În categoria asta de vârstă, dacă n-aveai conexiune, era ca și cum nu erai în stare să citești. Sau ca și cum n-ai fi făcut un vaccin banal. Sau nu purtai ochelari de vedere, deși îți trebuiau. Ca și cum ai fi fost un cretin clasa întâi.

Nu întâmplător grupul ăsta de vârstă are cele mai mări șanse să se-apuce de vânătoarea de bușeli, să conducă mașina sau să meargă în ea ca parte a unui grup. Dar trebuie să-mi țin gura. Șșșt. Nici n-ar trebui să vorbim despre asta.

Neddy Nelson: Dacă faci un salt înapoi în timp, asta n-ar însemna că ai trăi odată cu istoria, că ai ști ce-o să se

întâmple, de vreme ce ai trăit deja partea aia? N-ai putea să îmbătrânești, să te cuplezi, să încerci să inseminezi din tine altă generație, una mai bună? Să joci la loterie pe numere știute și să pariezi pe cai care îți ies întotdeauna?

Dacă ai trăi îndeajuns, n-ai putea să te vezi cum te naști? N-ai putea să te crești singur? Să fii propriul tău babac?

Echo Lawrence: Fii atent aici. Cele mai multe mașini de pasageri sunt testate la impact la maximum cincizeci de kilometri pe oră. Cei din industria auto socotesc că un șofer o să ia măsuri și-o să apese pe frână înainte de momentul impactului. Știi, pulsația. Dar nu și mama.

Polițistul venit la locul accidentului a raportat că mașina noastră n-a încetinit deloc când a depășit linia din mijloc. Nici o urmă de derapaj, care să arate că mama încercase să frâneze. Cât eu dormeam în spate, ea a intrat direct în altă mașină. Din câte știu, tata a avut dreptate. Dar e totuși ciudat, fiindcă am încercat să-i găsesc pe inginerii ăia care au lucrat cu părinții mei, să mă întâlnesc și să stau de vorbă cu ei. Ar trebui să albă un pic peste treizeci sau patruzeci de ani, dar sunt toți morți. Morți sau dispăruți. Au murit în accidente de mașină sau pur și simplu s-au evaporat.

Neddy Nelson: Eu zic doar atât: dar dacă timpul nu-i o aripioară subțire de fluture, cum zic neîncetat savanții?

Dacă timpul e mai degrabă un gard de sârmă, căruia nu prea al ce-i face?

Adică și dacă i-ai face ceva, chiar de-o mie de ori... cum ai putea afla? În fiecare clipă din prezent, în fiecare „chiar acum" se-ntâmplă ce se-ntâmplă. Așa-i?

Lynn Coffey ((*jurnalist*): Stați o vreme și treceți în revistă articolele din presă și-o să vedeți că declarațiile oficiale ale guvernului par să contrazică evenimentele reale.

Proiectul de cercetare a traficului n-a fost suspendat din pricina introducerii legii TE-VĂD. A răposat fiindcă inginerii nu mai reuşeau să ajungă la serviciu. Dacă luaţi fişele de decontări şi le comparaţi cu statele de plată a salariilor şi rapoartele poliţiei, o să găsiţi un model repetitiv, cu maşini guvernamentale distruse şi un număr semnificativ de ingineri care le conduceau şi care, din câte se pare, au dispărut de la locul accidentului. N-au murit, dar nici n-au mai fost văzuţi vreodată.

Neddy Nelson: Şi după ce ai ajuns bătrân, adică hodorog, bătrân ca dracu', şi ţi-ui implantat ultima generaţie de tine însuţi, nu te-ai întâlni cu ultimul model, cu tine tânăr, pentru o mică discuţie între patru ochi? Şi dacă, să zicem, *hibridul* ăsta care merge ca unu are optsprezece sau nouăsprezece ani?

Tina Cumva ((*vânător de buşeli*): Las-o beltă. Nimeni n-o să-ţi spună care-i scopul *adevărat* al vânătorii de buşeli. Da, ţine-o pe a ta. N-ai decât să spui că ne prostim cu toţii. O grămadă de dobitoci pe care-i apucă gâdiliciul când se buşesc unii pe alţii cu maşinile.

În plus, mulţi dintre idieţii ăştia se iau după zvenuri. După pevesti. De fapt nimeni nu ştie sigur cum funcţionează. Nimeni n-o să-ţi spună ce se întâmplă cu adevărat.

Dar vreo câţiva dintre noi or să devină zei.

Neddy Nelson: Eu atâta zic: dacă nu-i vina lui Rant că a devenit rezultatul planului scârbos şi de demult el aiteniva?

Nu zicea Rant că „Viitorul pe caro o să-l ai mâine nu-i tot ăla pe care l-ai avut ieri"?

Ai înregistrat tot?

35. Străfulgerarea

Chester Casey (☼ *fermier*): Acu' urmează o grămadă de balegă do bou.

În noaptea de dinainte ca băiatul meu, Buster, să se ducă și să se omoare, un boșorog îi toarnă zeama asta lungă și incredibilă. Hodorogul ăsta bogat, pe nume Simms, zice că pe când avea vârsta lui Buster și s-a mutat prima dată la oraș, a avut un accident de mașină. Green Taylor Simms ăsta era și el un tinerel la volan și o mașină care vine din direcția opusă depășește linia din mijloc fără să-nceti-nească măcar un strop și se izbește de mașina omului.

Cartuș Dunyun ((((*vânător de bușeli*): După cum mi-a spus mie pevestea Rant, Simms se trezește pe-un pat de spital și întreabă:

— De când sunt aici?

Și sora îi spune:

— De patru zile...

Echo Lawrence ((((*vânător de bușeli*): La spital tipu' cel tânăr întreabă:

— Ce s-a ales de mașina mea?

Și docterii îi zic:

— Care mașină?

Poliția îl găsise inconștient pe stradă. Era plin de vânătăi și avea clavicula și sternul fracturate.

Tipul întreabă:
— Unde mi-s hainele?
Și doctorii zic:
— Care haine?
Poliția îl găsise în pielea goală.

Chester Casey: Toată lumea știe că astea-s vorbe aiurea, dar Buster nu știa. Buster trebuie să-l fi crezut pe bătrânul ăla.

Echo Lawrence: Și atunci, cu atâția ani în urmă, poliția l-a întrebat pe tip cum îl cheamă și cum pot să dea de familia lui. Și tipul le spune. A doua zi polițaii apar iar la el la pat și-i spun că oamenii ăia, familia lui, nu există.

Cartuș Dunyun: Polițaii îl întreabă de nume, do codul numeric personal și de numărul de la Asigurările Sociale. Și la o zi după aia îi spun bărbatului că *el* nu există.

Echo Lawrence: La spital doctorii se uită la cicatricile de pe brațele tipului, la înțepăturile și juliturile de pe piele, și îl întreabă:
— Ce droguri ai luat?
Îl întreabă:
— Știai că ești infectat cu rabie?

Jarrell Moore (*detectiv particular*): Leziunile pe care Simms i le-a descris lui Rant Casey – vânătăile de pe osul iliac, sternul fisurat și clavicula ruptă – sunt teate comparabile cu leziunile provocate pe mijloc și pe umăr de centura de siguranță în cazul unei coliziuni frontale la viteză mare.

Cartuș Dunyun: Deci când Green Taylor Simms are douăzeci și trei do ani, se furișează afară din spital. Imediat ce aia aduc vorba de mutarea lui într-un salon de bolnavi

psihic, o șterge înainte să apuce să-l bage după o ușă cu zăvor. Simms fură niște haine, niște pantofi și o șterge. Iar afară, după doar patru zile, cât a fost el inconștient, orașul nu e împărțit în zi și noapte. Nu mai e. Nimeni n-are implant în ceafă. Oamenii citesc cărți. Reviste. Ziare. Simms vede prin ferestre că lumea se uită la televizor. De la radiouri și combine se aude muzică.

Simms merge cu autostopul în singurul loc care pare să fie sigur. Se întoarce la casa familiei lui, în Middleton. Mda, același orășel de baștină ca și cel al lui Rant.

Chester Casey: Ți se rupe inima când auzi câte chestii complet țicnite a putut să-i toarne băiatului meu bodorogul de Simms.

Cartuș Dunyun: În cei câțiva ani de când Simms se mutase la oraș, cineva tăiase cei patru saicâmi așezați la fiecare colț din curtea casei lui. Acum acolo erau plantați patru copăcei firavi, înalți de-un stat de om. Pe casă, îi spune Simms lui Rant, cineva a înlocuit acoperișul încrețit și jupuit cu unul din scânduri proaspete, vopsite într-un alb așa de curat, că păreau albastre. Vopseaua era și ea atât de proaspătă, că încă mai puteai să-i simți mirosul. Cheia lui nu intra în încuietoare și când a bătut la ușă, a vrut să-i deschidă o fată.

Chester Casey: O chema Hattie și era drăguță în felul ăla în care-s drăguți în pozele vechi oameuii pe care-i iubești. Cât încă mai ești tânăr și te bucuri de viață. Înainto ca timpul și munca și *tu însuți* să le fi distrus tinerețea. Cu șaptezeci de ani în urmă Hattie avea treișpe anișori, tocmai se întorsese de la școală în casa pustie și-i aștepta pe ai ei, care urmau să vină de la muncă peste câteva ceasuri.

Trebule să fi văzut ea la Simms ăsta ceva ce i-a plăcut. Fin'că l-a băgat înăuntru și aproape direct în pat. Destul de direct.

Echo Lawrence: Sigur, asta-i varianta lui. Că n-a violat pe nimeni. Că n-a ghicit cine era ea până când, cum stăteau lungiți acolo, așteptând amurgul și întoarcerea părinților ei, Hattie a zis:

— Singura șansă ca să te lase să stui aici e dacă rămân eu borțoasă...

Și au făcut iar sex.

Pe la mijlocul dății ăsteia a doua, Hattie a zis că speră să aibă o fetiță. Ca să-i poată spune Esther. Iar tânărul cel ciudat a ajuns la orgasm uitându-se la ceas și la calendarul de pe dulap. A întrebat-o:

— Chestia aia-i corectă?

Hattie și-a răsucit capul pe pernă, s-a uitat într-o parte și a zis:

— Cu un minut în plus sau în minus.

Și el i-a răspuns:

— Nu.

Și apoi:

— De calendar ziceam...

Chester Casey: Bătrânul ăla care i-a spus tâmpenii lu' băiatu' meu a zis c-a știut momentul în care a fost conceput copilul – a simțit cum îl năpădește un val de energie, de inteligență, de curaj și de nebunie. Clar ca un curcubeu după ploaie.

— Era mai tare decât orice mușcătură, venin sau durere de dinți obișnuită, a zis el.

A zis că, de vreme ce n-a rămas să-i cunoască pe ai ei, n-a stat ca un câine de pripas pe care voia să-l țină fătuca aia, Hattie, ea trebuie să le fi zis părinților că a siluit-o.

Echo Lawrence: Din câte i-a spus Simms lui Rant, când a pupat-o pe Hattie aia, a simțit gustul cârnatuiui pe care-l mâncase fată la prânz la cantina școlii. Și cina din seara de dinainte: ficat prăjit de vițel. Și cina de dinainte cu trei nopți: friptură de pui la rotisor cu cremă de smântână cu

ceapă și aspic de portocale. În momentul în care a fost conceput viitorul lor copil, văzul și auzul, mirosul și pipăitul bărbatului au... pur și simplu au explodat.

Cartuș Dunyun: În timp ce conducea și studia terenul, Rant mi-a spus că Green Taylor Simms se întorsese cumva în trecut vreo șaizeci de ani. După ce și-a călărit propria străbunică, pe Hattie Shelby, Simms a zis că s-a simțit minunat. Noaptea avea nevoie de numai două ore de somn. Ca un fel de Superman.

Tina Cumva (*vânător de bușeli*): E doar unul din scopurile secrete ale vânătorii de bușeli. Cei mai mulți îi zic Străfulgerarea. Alții îi zic Colonizare Inversă. Când devii propriul tău născător, ca Simms, la asta îi zicem Forjare.

Echo Lawrence: Fii atent. Așa-zisul refugiat de douăzeci și trei de ani, pretinsul prizonier în trecut, își dorește cu disperare să fi studiat mai multă istorie recentă. Să fi memorat măcar niște numere câștigătoare la loterie. Spaiă vase ca să strângă ceva bani. Muncește neîncetat și-i întreabă pe străini:

— Încă n-a apărut Microsoft?

Iar oamenii îi răspund:

— Ce-i un Micro...?

— Microsoft, zice el.

Dar oamenii doar clatină din cap și ridică din umeri.

Cartuș Dunyun: A întrebat pe cineva:

— S-a inventat deja tehnologia experiențelor procesate?

Nu conta că dădeau din umeri. Și-ar fi dorit mult, mult de tot să fi fost mai atent la orele de matematică și fizică.

După câțiva ani se întoarce s-o spioneze pe fiica lui, Esther, viitoarea lui bunică. Și fiindcă nu poate inventa altceva, el zice că o seduce, se vede cu ea în secret, îi dă

bani, îi povestește de visul lui despre o viitoare dinastie, de căderea lui accidentală în timp. De accidentul de mașină.

Echo Lawrence: Că l-a crezut sau nu, că a violat-o ori ba, sigur e că fata a făcut un copil pe nume Irene, iar bărbatul, care acum își spunea Green Taylor Simms, a dispărut pentru încă treisprezece ani.

Jarrell Moore: Potrivit vârstnicului în cauză, fiecare generație, fiecare din virginele alea de treisprezece ani era dispusă – ba chiar de-abia aștepta – să participe la proiectul lui. La experimentul lui.

Echo Lawrence: Simms pretinde că se simte mai puternic cu fiecare spermatozoid care se întâlnește cu un ovul. Strânge tot mai mult aur, cât de-o avere, și-l pune deoparte pentru eul lui viitor.

Cartuș Dunyun: Nebunie completă, delir total.

Jarrell Moore: Demență senilă – asta în cel mai bun caz.

Cartuș Dunyun: Momentul fiecărei fecundări îl făcea să se simtă euforic. Se simțea zguduit când cromozomii lui – sau ce erau ăia – se schimbau într-o clipă. Se rearanjau. Noi și cu îmbunătățiri. Și, cum se întâmplă la orice dependență, asta era tot ce știa tipul să facă, așa că a tot făcut-o, iar și iar.

Și-a tot băgat-o în trecut. Și a umplut viitorul cu un sine nou-nouț.

Chester Casey: După ce i-a spus băiatului meu povestea aia cretină, dementu' ăl bătrân l-a pus pe Buster să-și suflece mânecile de la cămașă. Boșorogul a arătat cu degetu' urmele de mușcături, mizeria tatuată de dinți pe palmele și brațele lui Buster, și a zis:

— Bursuc... coiot... viperă cu corn...
A ghicit precis fiecare cicatrice.

Echo Lawrence: Se zice că Green Taylor Simms l-a rugat pe Rant să se întoarcă în timp şi să facă un accident de maşină. Acum oamenii trăiau mai mult. Rant putea să meargă cu o sută de ani în urmă. Să planteze mai multe generaţii din el însuşi. Între timp Rant putea să memoreze numere câştigătoare la loterie şi schiţe de invenţii şi să-şi sperească şi mai mult averea.

Jarrell Moore: Şi, pe parcurs, să-şi bată joc de fete de treisprezece ani.

Cartuş Dunyun: Iar Simms i-a promis că, într-un fel, Rant ar putea să trăiască veşnic. Să devină nemuritor.

Echo Lawrence: În plus, poate ca să-şi ascundă urmele sau din cauză că e un hibrid incestuos şi nebun, Simms s-a furişat înapoi în timp ca să le omoare pe fetele alea din Middleton când ajung la bătrâneţe, folosindu-se de venin de păianjen, purici cu ciumă şi albine ucigaşe...

Cartuş Dunyun: Rant îi zice boşorogului ălula nebun de Simms:
— Să memorez? Nici nu-ţi închipui ce poate să-ţi facă turbarea la creier...

Echo Lawrence: Iar Green Taylor Simms zice:
— Ştiu exact de ce anume eşti în stare.
Îi spune lui Rant:
— Eu sunt tu...

Neddy Nelson ((***vânător de buşeli***): Nimeni nu vrea să pună problema aşa, da' Fecioara Maria... nu era copilul lui Dumnezeu? Şi în vremurile alea biblice n-avea ea cam tot treişpe ani?

Cartuş Dunyun: Cu şaizeci de ani în urmă acest alt Rant Casey fusese aruncat înapoi în timp şi a trebuit să aştepte să ajungă în prezent, iar pe parcurs a mai făcut unele schimbări. Forjări.

Neddy Nelson: În plus, ce-i chestia aia sinistră din Vechiul Testament, cu alea două fete ale lui Lot care-şi îmbată tatăl şi apoi... „îi poartă mai departe sămânţa"?

Chester Casey: Din câte îmi dau eu seama, povestea aia aiurită l-a făcut pe Buddy să se arunce cu maşina de pe pod. Toate visele de nebun ele hodorogului ăluia, pe astea trebuia să le împlinească băiatul meu. Da' pun rămăşag că Buddy al meu n-a făcut tocmai aşa.

36. Lichidatorii 2

Tina Cumva ((*vânător de buşeli*): La ultima mea întâlnire cu Wax – vreau să zic chiar la ultima futută de întâlnire – mergeam într-o Noapte a Lunii de Miere cu un blestemat de Maserati GranSport fierbinte ca focul, vreau să zic furat, iar Wax vede mulţimea de vehicule cu girofaruri de urgenţă de pe lângă liniile de tren din Wentworth Avenne, aşa că se îndreaptă într-acolo, ca să arunce o privire.

Nu rămăsese decât metal fumegând. Chiar şi partea de mijloc a trenului pare pârjolită, iar pompierii se zbat să-şi croiască drum prin bucata cea mai mare dintr-un Lincoln Town Car făcut ghemotoc. Lângă linii, pe partea dinspre noi, fumul aruncă în sus funde de nuntă şi gunoaie. Un văl alb, de dantelă, îmbibat cu sânge. O butonieră cu un boboc roşu de trandafir.

Allan Blayne ((*pompier*): În secunda în care am deschis pliscul, am ştiu că zisesem ceva ce suna idiot. Ce i-am spus fetei. În munca asta, la cele mai rele accidente intru pe pilot automat.

Era o situaţie ce implicase două maşini: vehiculul numărul unu e oprit la o trecere de cale ferată şi aşteaptă să treacă un tren de marfă. Conform martorilor oculari, vehiculnl numărul doi s-a izbit de cel oprit şi, din câte se pare, l-a împins în coasta trenului care tocmai trecea. Vehiculul

numărul doi a continuat să se deplaseze și a intrat și el în coliziune cu trenul. Amândouă automobilele au ajuns sub roțile trenului, au fost strivite și apoi târâte pe o distanță de aproximativ o sută treizeci de metri.

Tina Cumva: Eu îi cunosc pe toți ăia de la urgențe de pe șosele, fiindcă lucrez la „Grafic de trafic", și când Wax se oprește să caște gura, țip la un gagiu pe care-l știu de la serviciul de ambulanță. Îl întreb care-i faza și omul îmi spune că n-o să-mi vină să cred. Cică o tipă e încă în viață înăuntrul epavei, cu hainele arse complet, dar fără nici o zgârietură. Clătinând din cap, tipul de la urgențe zice:

— Nici măcar o unghiuță nu și-a rupt.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Argumentul esențial împotriva posibilității călătoriei în timp este unul pe care teoreticienii îl numesc „paradoxul bunicului". E vorba de ideea că dacă ar călători cineva înapoi în timp, ar putea să-și ucidă propriul străbunic, eliminând posibilitatea ca respectival călător în timp să se nască vreodată – și, ca atare, posibilitatea ca el să călătorească în timp și să comită crima.

Într-o lume în care miliarde de indivizi cred că divinitatea lor a conceput un copil muritor cu o virgină, e șocant că oamenii dau dovadă de atât de puțină imaginație.

Neddy Nelson (*vânător de bușeli*): Vreți să risc și să vă zic de istorioi? Știți ce se-ntâmplă când cineva răspândește zvonuri din astea?

Ce? Nu v-ați putut gândi la un mod mai rapid în care să fim omorâți amândoi?

Cartuș Dunyun (*vânător de bușeli*): În afară de Colonizarea Inversă, celălalt vis secret și vinovat al fiecărui vânător de bușeli e să devină isteric.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: O teorie despre călătoria în timp rezolvă paradoxul bunicului prin prezumţia că în momentul în care cineva schimbă istoria, schimbarea aceea desparte curgerea unitară a realităţii în două braţe paralele. De exemplu, după ce ţi-ai ucis străbunicul, realitatea o să se separe în două ramuri diferite: o realitate în care te-ai născut, iar străbunicul tău n-a murit, şi una în care străbunicul a murit şi tu n-ai fost conceput niciodată. Fiecare modificare făcută de cineva asupra trecutului creează o realitate ulterioară, nouă, pe care teoreticienii o numesc „bifurcare".

Neddy Nelson: Nu credeţi că istoricii sunt cei mai ticăloşi şi mai bogaţi tipi de pe lume? Şi chiar credeţi că ei vor ca noi să ştim asta? Bogătanii ăia futuţi? Nu credeţi că-şi pot înscena moartea, iar după aia, la fiecare şaizeci de ani sau cam aşa ceva, îşi transferă banii şi proprietăţile pe noua lor identitate?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În cadrul spiritualităţii orientale sau asiatice există concepţia conform căreia doar ego-ul unui individ îl ţine legat da lumea temporală, unde percepem reelitatea fizică şi timpul. Conform acestei concepţii, făpturile iluminate îşi dau seama de limitările existente şi de legăturile cu spaţiul mundan şi pot hotărî să-şi elibereze conştiinţele şi să călătorească în orice loc sau moment al istoriei. Cu scuzele do rigoare pentru domnul H.G. Wells, aici nu e nevoie de uici un fel de maşină a timpului. Oricine se poate deplasa prin istorie sau spaţiu reducându-şi pur şi simplu priza la realitateo curentă prîn meditaţie şi dezvoltare spirituală.

Neddy Nelson: Credeţi că cineva întreg la cap o să vă povestească despre istorici? Şi, după câte v-am zis deja, ce părere aveţi despre cât mă duce capul pe mine?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: De fapt există şi o a treia posibilitate, cu toate că ea nu a fost discutată niciodată pe larg. În afară de bifurcare şi de călătoria în timp prin eliberarea conştiinţei, a treia posibilitate rezolvă şi ea paradoxul bunicului şi-l plasează pe călător în Timpul Liminal, îl suspendă în afara mişcării liniare a timpului perceput de fiinţele umane. Simplu spus, Timpul Liminal nu are nici început şi nici sfârşit. Nimic nu se supune proceselor naturale de îmbătrânire şi înlocuire. În Timpul Liminal nimic nu se naşte şi nimic nu moare.

E, aşadar, uşor de înţeles că de o astfel de nemurire s-au bucurat întotdeauna doar zeităţile. Până acum.

Allan Blayne: Şi vehiculul unu, şi vehiculul doi au izbucnit în flăcări, aprinzând şi vagoanele marfarului de pe linia alăturată, laolaltă cu traversele îmbibate cu creolină de sub şine. Martorii susţin că incidentul s-a petrecut la ora 23.35 şi că iniţial patru maşini au răspuns la apelul de urgenţă. A mai fost nevoie de încă o echipă ca să ţină incidentul sub control, dar până la patru şi-un sfert dimineaţa resturile se răciseră suficient de mult pentru ca anchetaterii să poată să recupereze corpurile.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În toate mitologiile zeii s-au creat pe ei înşişi sub formă de muritori, făcând copii cu femei muritoare. Zeitatea apare pur şi simplu din infinitatea Timpului Liminal, se materializează sub forma unui înger, a unei lebede sau a unei fiare şi iniţiază actul de seducţie ori de vestire din care va rezulta o progenitură muritoare. Divinul transformat în carne. Infinitul devenit finit.

Doar când combini mitologia cu paradoxul bunicului se întâmplă contrariul, iar atunci carnea muritoare poate căpăta caracter divin.

Allan Blayne: Pe parcursul investigației echipa noastră a recuperat rămășițele carbonizate a doi bărbați adulți și două femei adulte, despre care martorii declară că s-au aflat în primul vehicul, cel oprit în momentul impactului. Cercetând rămășițele celui de-al doilea vehicul, cineva din echipaj a auzit venind dinspre partea dezarticulată din față a spațiului pentru pasageri ceva ce ni s-a părut că seamănă cu niște suspine. După ce am folosit un tăietor hidraulic ca să deschidem spațiul pentru pasageri, presat și boțit complet, o investigație suplimentară a dus la descoperirea unui singur supraviețuitor, o femeie adultă, ce părea să fie șoferul celui de-al doilea vehicul. Zgomotul pe care la început l-am luat drept suspin părea acum un fel de râs, cel mai probabil unul do tip isteric.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă o zeitate se poate transforma in carne pieritoare creând o ființă nouă cu un muritor, poate că și un muritor ar reuși să atingă nemurirea dacă ar călători înapoi în timp și și-ar nimici un părinte sau pe amândoi. Ca răspuns la paradoxul bunicului, călătocul în timp își elimină originile fizice, transformându-se astfel într-o ființă fără începuturi biologice și, în consecință, fără sfârșit.

Mai simplu spus: în zeu.

Allan Blayne: În calitatea mea de membru al echipajului de intervenție, ăm încercat s-o determin pe supraviețuitoare, o femeie de aproximativ treizeci și cinci de ani, să stea liniștită până ce va putea fi examinată de paramedici, care apăruseră deja la locul accidentalui. Împrejurul supraviețnitoarei se distingea ceva ce părea a fi un soi de înveliș sau gogoașă din plasă rigidă. Inspectarea suprafeței interioare a învelișulni a dovedit că era alcătuit din rămășițele arse și topite ale unei îmbrăcăminți din material sintetic, ce includea și un acoperământ pentru cap și aducea cu resturile unei rochii lungi și albe, cu văl, cum sunt cele purtate de mirese la ceremoniile de nuntă tradiționale.

Încercând să-i mențin calmul supravieţuitoarei, am întrebat-o de vârstă, nume şi data naşterii.

Poate din cauza şocului, ea mi-a răspuns:

— Luna viitoare fac o sută şaizeci şi trei de ani.

Şi, răsucindu-şi umerii şi trunchiul înăuntrul gogoaşei din resturi, supravieţuitoarea a adăugat:

— A fost tare de tot distracţia. Acum luaţi de pe mine rahatul ăsta topit...

Tina Cumva: Waxman se uită cum fata aia minune o apucă peste linii în picioarele goale şi acoperită doar cu o pătură şi zice:

— Acolo aş vrea şi eu s-ajung...

M-am gândit că Wax voia să spună că-i drăguţă.

Fata minune îl privi şi ea drept în ochi.

Dar nu aste voia să spună Wax. Nici pe departe.

Neddy Nelson: Vreţi să vă fac cunoştinţă cu un istoric? Vreţi să rămâneţi prost şi viu sau să deveniţi un ştie-tot mort?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Într-o parodie oarecum hidoasă a Bunei Vestiri, călătorul în timp face o excursie până la un strămoş direct – în mod ideal mama sau tatăl său –, într-un moment de dinaintea zămislirii călătorului, cu scopul de a-şi ucide genitorii.

Cartuş Dunyun: Repet, nu confundaţi Forjarea cu Anularea Originii. Forjarea înseamnă că te întorci în timp ca să dai naştere unui sine al tău mai bun. Anularea Originii înseamnă că îţi măcelăreşti nişte strămoşi ca să te asiguri că n-o să to mai naşti niciodată. Şi vă garantoz că amândouă-s destul de nasoale.

Neddy Nelson: Nu aşa îi spun istoricii: Distrugerea Sursei sau Retezarea Originii? N-aţi auzit de Anularea Originii?

N-ar fi logic, să zicem, ca niște criminali în serie, cum au fost Ucigașul Zodiac[1] ori Jack Spintecătorul, să fie de fapt niște oameni aruncați în timp și care nu izbutesc să-și găsească și să-și „*anuleze*" mamele?

Tina Cumva: N-am mai auzit nimic de Wax multă, *foarte multă* vreme după ce Rant Casey a făcut plonjonul ăla sinucigaș de pe pod. Între timp m-au întrebat unii de la poliție dacă mai știu ceva de el. Se pare că niște puști au murit răsturnând un Jaguar tip X într-un tunel de beton de pe autostradă. S-a dovedit că Jaguarul era furat, iar într-o pereche de blugi rămasă în mașina făcută zob, în buzunarul din spate, s-a găsit portofelul lui Wax. Ca și cum Wax ar fi făcut varză un Jag, ar fi omorât doi puștani și și-ar fi lăsat afurisiții lui de blugi la locul faptei...

Neddy Nelson: Vă întrebați vreodată de ce avem mereu războaie și foamete? Puteți accepta ideea că istoricii, cei care conduc totul, scapă mereu și ne supraveghează mortalitatea?

Tina Cumva: Peste două săptămâni polițaii sună să mă întrebe iarăși de Wax. Se pare că alt puști a murit într-o mașină furată, de data asta un BMW de seria 3, model 325i. Se pare că un martor e gata să jure că în secunda de după ce mașina s-a prăvălit pe trotuarul de ciment de pe culmea unei parcări cu opt etaje, ucigându-l pe puștiul de pe locul mortului, imediat după nenorocire Karl Waxman a ieșit prin parbrizul făcut zob și a plecat liniștit.

Și eu le-am spus iarăși polițailor că habar n-am de nimic.

Neddy Nelson: De ce să te-aștepți ca istericilor să le pese de suferințele noastre, ale celorlalți? Voi plângeți când se

1. Criminal în serie rămas necunoscut, ce a acționat în California de Nord la începutul anilor '60.

usucă o floare? Când laptele din cutie se acreşte? Nu credeţi că au văzut atâţia oameni murind, încât mila, empatia sau ce-e mai fi aia li s-a cam terminat?

Tina Cumva: Altădată au sunat de la poliţie şi au zis că au descoperit că amprentele de pe volanul BMW-ului sunt identice cu cele din apartamentul lui Wax. Şi poliţaii m-au întrebat dacă nu cumva l-am ascuns la mine.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Una din degmele comune împărtăşite de credinţe spiritnale foarte diferite e regula că un individ anume poate cuceri puterea autentică doar „ucigându-şi tatăl". Una din posibilităţi ar fi aceea că sus-numita regulă nu era o metaforă. Dificultatea esenţială ar consta în deplasarea în timpul de dinaintea propriei naşteri.

Apoi, desigur, vine sarcina mai uşoară fizic, dar complicată emoţional a uciderii propriului părinte.

Tina Cumva: Încercând să dau de Wax, am căutat-o în cartea de telefon pe mama lui, Gloria Waxman, dar nu figura acolo. Numele ei de fată era Elrick, aşa că-i sun pe cei câţiva Elrick de care dau. Unul zice că-i greşeală. La alt număr, când întreb de Gloria Elrick sau Waxman, la celălalt capăt o doamnă în vârstă închide telefonul. Bătrâna asta închide de vreo zece ori, aşa că mă duc să foc o vizită la adresa din cartea de telefon. De după uşa apartamentului aceeaşi voce de doamnă bătrână îmi spune să plec, numai că eu n-o foc.

Ciocăn şi bat mai departe, zicând că ştiu că Gloria şi Wax sunt prin zonă şi că nu vreau decât să stăm de vorbă.

La sfârşit ameninţ că mă duc la poliţie şi cineva dinăuntru descuie uşa. E un bătrân care crapă uşa dastul cât să văd că blestematul ăla de lanţ de siguranţă e încă pus şi care îmi spune să plec de-acolo sau cheamă el poliţia. Bătrânul ăsta zice că fata lui, Gloria Elrick, a murit acum

douăzeci şi ceva de ani. Se pare că era în maşină cu iubitul ei stabil şi un maniac i-a împuşcat pe amândoi. Un tip complet necunoscut, un tânăr care n-avea nici o treabă şi pe care nu-l cunoştea nimeni îi omorâse pe Gloria şi pe prietenul ei. Şi-apoi bătrânul îmi trânteşte uşa în nas.

Îl întreb prin uşă cum se numea iubitul fetei.

Bătrânul zice:

— Pleacă de-aici!

Eu ţip:

— Ziceţi-mi doar cum îl chema!

Şi bătrânul zice:

— Anthony.

Răcneşte prin uşă:

— Tony Waxman.

Apoi urlă:

— Şi-acuma pleacă!

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Totuşi, după ce ai făcut călătoria respectivă şi ţi-ai dus la hun sfârşit sarcina, când devii nemuritor, trăieşti pentru veşnicie într-o lume în care totul şi toate se veştejesc şi mor, iar tu acumulezi cunoaştere şi bogăţie, devenind cel mai puternic conducător al tuturor timpurilor – şi asta *pentru totdeauna* –, s-ar zice că efortul a meritat din plin.

Neddy Nelson: Nu credeţi că un istoric adevărat ar fi în stare să vă omoare doar aşa, ca să se distreze?

Tina Cumva: Ultima dată când l-am văzut pe Wax, eram îmbrăcată în domnişoară de onoare şi păndeam după o maşiuă. Făceam un ultim efort să-mi găsesc o echipă şi văd că un Rolls-Royce Silver Cloud trage pe dreapta. Pe portierele lucioase scrie cu spray alb şi roz „Proaspăt căsătoriţi". Geamul din faţă. din dreapta, alunecă în jos, iar înăuntru, întinzându-se spre mine de pe scaunul şoferului, e Wax, care zâmbeşte şi zice:

— Hei, iubito, hai înăuntru...
Îl întreb:
— Unde-ai fost?
Şi Wax zice:
— Am făcut-o...
— Ai făcut ce? întreb eu.

Neddy Nelson: Şi-apoi, după ce istoricii îşi „rezolvă originile", nu trec ei printr-un proces lung, numit „dizolvare reziduală" sau cam aşa ceva, când toato urmele vechiului lor eu încep să se şteargă?

Tina Cumva: Karl Waxman îmi spune că nu mai are viitor sau trecut. Că nu mai trebuie să ia nici o înghiţitură de mâncare şi nici să mai doarmă vreun pic. Gata cu tunsorile. Gata cu umplerea şi golirea maţelor. Gata cu îmbătrânirea, cu rănile şi cu bolile. Gata cu moartea. E în afara timpului.
Şi Wax zice:
— Sunt fără început şi fără sfârşit.
Zice:
— Şi pot să te fac zeiţă şi pe tine.
Da, cum să nu, zic eu. Cum l-ai făcut zeu pe puştiul ăla ars din BMW? Şi pe puştanii din Land Rover?
Wax râde şi zice că numai s-a prostit cu ei. Wax zice că, odată ce eşti nemuritor, uiţi că alţi oameni nu-s. Te apuci să-ţi faci de cap, iar unii se trezesc fără cap. Când ţipau, zice el, erau al naibii de amuzanţi.
Cu mine, zice el, o să fie ultfal.
Da, sigur, zic eu. Aşa cum i-a făcut nemuritori pe maică-sa şi pe taică-său?
Uşa din dreapta de la Rolls-Royce se deschide cu un pocnet şi Wax zice:
— Tu numai intră, iuhito...
Wax bate cu paima în scaunul de lângă el şi zice:
— N-o să fii tânără pentru totdeauna...
Zice:

— Decât dacă ai încredere în mine.

Nu m-am suit în mașiua lui. I-am trântit portiera și i-am zis că-i un mizerabil, fiindcă nu m-a sunat. I-am zis că acuma e rândul lui să aștepte.

— O, eu pot s-aștept, a spus Wax.

Între timp se apropie de noi câțiva vânători de bușeli puștani, mirese și miri de mâna a doua, care înconjoară Rolls-ul împodobit cu cutii de tinichea și panglici albe, gata să urce la berd, și puștanii îl întreabă pe Wax dacă îi trebuie o echipă, dacă pot să meargă cu el.

Și eu le zic puștilor:

— Să nu care cumva.

Blochez portiera cu șoldul și țip la ei să plece dracului de lângă individ.

— Dacă vă urcați în mașină, le zic, afurisitul ăsta de psihopat o să vă omoare!

Și puștimea se uită la mine de parcă eu sunt afurisitul de psihopat.

În uitima noapte în care i-am văzut, cel de pe urmă lucru pe care mi l-a spus a fost:

— Încearcă să nu mă uiți, iubito.

Și-mi trimite un sărut, după care pornește mașina și intră în trafic.

De atunci n-am mai stat deloc pe marginea drumului. Sper numai că ala a fost într-adevăr ultima oară când l-am văzut pe Karl Waxman.

Neddy Nelson: Nu v-ați prins că vechii zei și mântuitori, ca Apollo, Isis, Shiva și Iisus, sunt doar niște fraieri cu niște rable de Torino și Mustang, care au fost la vânătoare de bușeli și-au găsit o cale să-și „reteze originile"? Că poate au început cu toții ca niște neica nimeul, dar realitatea lor s-a diluat și în jurul lor s-a clădit o poveste nouă?

Tina Cumva: Îndată ce am ajuns acasă, îl sun pe blestematul ăla de detectiv de la poliție care mă tot freca la

cap. Şi detectivul zice că n-a auzit în viaţa lui de Karl Waxman.

Allan Blayne: Lucrul ăla idiot pe care i l-am zis fetei a fost doar un reflex. Ca membru al echipei de intervenţie, după ce am scos-o din maşină şi am învelit-o într-o pătură, i-am spus:

— Eşti o tânără cât se poate de norocoasă.

Tina Cumva: În fiecare blestemată de fotografie pe care o am cu mine şi cu Wax, el a dispărut. Pur şi simplu s-a şters. Sunt numai poze cu mine zâmbind. Înconjurând nimicul cu braţul. Pupând aerul cu buzele ţuguiate. Oricât încerc, nu pot să zic sigur nici măcar dacă avea ochii verzi sau căprui. Întreabă-mă iar peste câteva luni şi pun pariu pe-o sută de parai că o să-ţi zic că n-am auzit în viaţa mea de Karl Waxman.

Cartuş Dunyun: Din câte mi-a zis Rant, Simms nu voia să-l trimită înapoi în timp ca să fută pe cineva. Acuma, că Simms era propriul lui superhibrid, voia să fie şi nemuriter. Simms voia ca Rant să se ducă înapoi în timp şi s-o omoare pe mama lui. Adică, zic eu, pe mama... *lor*.

37. Anularea Originii

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (((***istoric*****):** În Middleton câinii care dorm au prioritate permanentă... atât la figurat, cât şi la propriu.

Echo Lawrence (((***vânător de buşeli*****):** Şi ne-am dus înapoi în Middleton. Să vedem Congregaţia Creştinilor din Middleton. Tornada Sexului. Şi, dacă aveam noroc, Muzeul Dinţilor şi câinii sălbatici.

Neddy Nelson (((***vânător de buşeli*****):** N-am fost noi la Middleton, ca să vedem dacă Irene Casey era moartă? Şi motivul nostru real nu era oare să vedem dacă Rant îndeplinise misiunea cu care îl trimisese Simms?

Cartuş Dunyun (((***vânător de buşeli*****):** Am parcat Cadillacul lui Neddy la capătul aleii cu pietriş ce ducea la o formă albă de la orizont: casa lui Rant. Şi în jurul casei era curtea în care Rant îngrepase ouăle alea puturoase de Paşte, ca să le găsească taică-său când tunde peluza.

Echo Lawrence: Am parcat în toiul nopţii şi ne-am uitat la casa cu silueta întunecată a lui Irene în pătratul galben al gaamului de la bucătărie. Cu una din mâini ţinea ceva în poală, în vreme ce mâna cealaltă atingea forma de-acolo şi după aia se trăgea înapoi. Atingea şi se trăgea-napoi. Cu

capul plecat și cu lumina în spate, ea broda. Am stat până ce Cartuș și Neddy au adormit.

Cartuș Dunyun: Până ce Echo a adormit.

Irene Casey (✵ *mama lui Rant*): Într-un an, de Crăciun, mama și cu bunica Hattie mi-au dăruit un pulover făcut de ele. M-am gândit că Hattie îl împletise și că mama făcuse broderia aia migăloasă. Pe față avea trandafiri roz cu tulpini arcuite, verzi, cusuți cu satin și cu păslă în mijloc. Foarte complicat. Printre trandafiri erau amestecați boboci de brebenoc violet, făcuți din cusături lungi și scurte. Pe fundal se înșirau o mulțime de broderii în puncte, de un bleumarin puternic, făcute pe dos, și cusături mai mici, cu igliță, care făceau ca materialul alb al puloverului să pară albastru deschis. Fără nici un nod sau vreun fir ieșit în afară.

Era un pulover pentru stat înăuntru și, poate, pentru mers la biserică duminica. Acum mă gândesc că ar fi trebuit să pun puloverul ăla într-o ramă, sub sticlă, și să-l atârn pe perete. Așa o capodoperă era.

Abia așteptam să mă laud cu el, dar mama-mi zisese să nu ies din casă. După ce familia a început să se adune pentru cina de Crăciun, cu mătuși, unchi, veri și ce mai era, casa s-a umplut așa de tare, că n-um mai avut probleme să mă strecor afară.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Ezit să mai fac alte comentarii despre persoana aceea jalnică, respectiv Rant Casey. E regretabil că am discutat cu el teoriile mele despre Timpul Liminal. În plus, insul suferea de halucinații, ca urmare a unei boli cronice teribile, și a murit cu convingerea eronată că asta avea să-i fie mântuirea. Chiar dacă îl descriem ca pe o victimă și un prostănac, atenția și energia alocate lui îl transformă pe Casey într-un martir.

Irene Casey: Obișnuiam să mă plimb pe mal în jos, printre copacii de pe marginea râului Middleton, și să îmi închipui că apa e zgomotul traficului. Îmi ziceam că locuiesc într-un oraș plin de larmă, unde se puteau întâmpla o grămadă de lucruri minunate. Oricând. Nu ca în Middleton, unde mama și mătușile mele încuiau ușile la apusul soarelui. Măcar că vecinii cei mai apropiați, alde Elliot, erau la aproape un kilometru distanță, mama tot trăgea toate draperiile din casă înainte să aprindă fie și o singură luminiță.

Mama și mătușile mele mă băteau la cap neîncetat să nu vorbesc niciodată cu străinii.

Numai că acolo nu vedeai niciodată străini. Nu în Middleton.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Până în acel moment paisprezece persoane suferinde intraseră cu automobilele în obstacole și plonjaseră în prăpăstii, murind de o moarte ce o imita vizibil pe cea a lui Rant Casey. Ca un comentariu personal, faptul că Rant Casey mă etichetase dropt violator și criminal în serie mi se pare ceva deosebit de neplăcut.

Irene Casey: De obicei pe lângă râu era zgomot și vânt, dar nu și în ziua aia. De Crăciunul ăla totul era tăcut și înghețat. Pământul era așa de tare, că nu rămâneau urme de tălpi pe el. Nici o boare de vânt nu mișca frunzele moarte, nici nu legăna crengile goale aie copacilor. Era ca și cum ai merge printr-o fotografie alb-negru cu iarna, fără sunet și miros. Ca și cum eram singura ființă vie rămasă și umblam pe cărăruia de pe malul râului. Când respiram, scoteam fantome pe gură. Aerul era așa de uscat, încât orice aș fi atins cu degetele, stârneam scântei electrice.

Din câte mi-aduc eu aminte, fiind așa o zi în alb și negru, probabil că ochii îmi tânjeau după un pic de culoare, fiindcă au zărit o scânteiere măruntă de auriu. Departe, în mijlocul râului înghețat, pe gheața subțire

de pe apa adâncă, ochii mei au zărit bucăţica aia mică de aur lucitor.

Tina Cumva ((*vânător de buşeli*): Green Simms va spune, probabil, că Rant era nebun. Face parte dintr-o elită şi nu vrea să vadă că nu ştiu ce nou-venit îi ameninţă poziţia.

Irene Casey: Am lovit cu unul din tenişii din picioare bucata licărindă de aur, rotundă şi strălucitoare. O monedă. Mi-am tras mâneca aia lungă de la pulever, mi-am suflecat-o, ca să nu se murdărească, şi m-am oprit să culeg moneda. Să văd dacă nu cumva era de ciocolată. O monedă piratească de ciocolată de la hăcănia Trackside, învelită în staniol auriu. Cu cealaltă mână îmi ţineam părul la spate. Ca să nu-mi cadă peste faţă.

Simţeam sub picioare gheaţa râului, plină de nămol, dar alunecoasă. Sub gheaţă apa era aşa de adâncă, încât părea neagră.

Am scos cu două degete hanul din pojghiţa de gheaţă.

De undeva din codru şi din păpurişul de pe malul râului se anzeau lătrături, mârâieli de câini şi clănţănituri.

Când am strâns moneda între dinţi, am simţit că e tare, că nu se rupe, ci mi se lipeşte de buze din cauza frigului. O monedă adevărată. O comoară. Îmi plimbam limba peste nişte aur de pe vremea...

Şi:

— Salutare.

Cineva a zis „Salutare".

În depărtare câinii nevăzuţi urlau.

În spatele meu a apărut un bărbat care venea din josul râului peste albie, pe cea mai adâncă parte a ei, netedă ca un drum de sticlă. Peste tot în jurul nostru era numai gheaţă. Bărbatul a zis:

— Ei, dar tare drăguţă mai eşti...

Cerul de Crăciun plutea deasupra lui, albastru ca aţa de broderie.

Echo Lawrence: Ei nu ştiu că i-am văzut, dar m-am trezit pe bancheta din spate şi l-am văzut pe Cartuş cum îl pupă pe Neddy Nelson pe buze. Cartuş a zis:

— Poftim, acum eşti infectat.

Şi Neddy i-a roplicat:

— Ar fi bine, fiindcă nu mai fac *asta* încă o dată.

Irene Casey: Bărbatul a întins mâna, dând să atingă mâneca puloverului meu, şi a zis:

— Ce drăguţ e.

Am început să mă trag înapei, ascunzând în pumnul strâns moneda de aur, în caz că era a lui. Am arătat cu capul înspre păpuriş şi am zis:

— Domnu', pe-aici sunt câini sălbatici.

Ochii şi gura i s-au strâmbat un pic. Nu ca de la un zâmbet sau o încruntătură, ci mai degrabă cum ai privi dacă ai fi singur. Degetele bărbatului se plimbau pe împletitura puloverului şi-atunci el a zis:

— Relaxează-te.

I-am răspuns:

— Nu, domnule...

Am zis:

— Nu mai trageţi de mine, vă rog.

M-a tras de mânecă înspre el aşa de tare, că s-a auzit cum plesnesc cusăturile de la umăr. O cusătură a şi pecnit, iar el a spus:

— N-o să-ţi fac nici un rău.

Cum ţineam moneda ascunsă, ca s-o păstrez, nu aveam decât o mână libară. Tenişii îmi alunecau pe gheaţă. Fiindcă nu voiam să-mi strice puloverul, am făcut un pas înspre el, zicând:

— O să-l stricaţi...

Neddy Nelson: Nu ştiţi că turbarea-i cheia?

Irene Casey: Puloverul, împletitura aia aibă, funcţiona ca o plasă. Ca o pânză de păianjen acrilică. Degetele de la amândouă mâinile i se încurcaseră acolo, i se afundau în cusături şi broderii, şi când s-a lăsat în genunchi, greutatea lui m-a tras şi pe mine în jos. Mi-a pus degetele pe gât, eu m-am îndepărtat de norii lui de răsuflare fantomatică, iar atunci el s-a întins complet pe gheaţa murdară şi m-a târât după el. Eram amândoi legaţi şi înnodaţi laolaltă.

În tufele din jurul nostru câinii lătrau. Bărbatul şi-a ţuguiat buzele într-un sărut şi a zis:

— Şşşt. Taci.

Înăuntrul hainei lui inima îi bătea o dată la fiecare patru bătăi grăbite ale mele.

A întors privirea, s-a uitat înspre locul de unde se auzea lătratul câinilor şi mi-am spus că el o să mă salveze. Că eram în siguranţă. Mă apucase şi mă trântise la pământ doar ca să mă apere. Auzise haita de câini venind şi voia să ne ascundem de ea.

Cum lătratul s-a domolit tot mai mult, îndepărtându-se în josul râului, el s-a uitat la mine, cu degetele încă încurcate în puloverul meu şi mult prea aproape ca să vadă şi altceva decât ochii mei. Cu genele atingându-le pe ale mele, mi-a zis:

— Te-ai întrebat vreodată cine-i tatăl tău adevărat?

Neddy Nelson: Nu turbarea îţi face praf conexiunea, ca să nu mai poţi încărca pachete procesate? Şi după aia nu eşti liber să faci Străfulgerarea?

Irene Casey: Îmi amintesc că încercam să-mi ţin răsuflarea, fiindcă de fiecare dată când dădeam aerul afară, el se lăsa tot mai greu peste mine, înăbuşindu-mi răsuflarea următoare. Îmi zdrobea măruntaiele tot mai tare, până ce

am început să văd stelnțe luminoase în jurul ochilor. Pe cerul de mătase albastră.

Mi-a zis:

— Ți-am umblat prin gunoi.

Îmi amintesc că mânecile lungi de la pulover mi-erau înfășurate, sucite și strânse în jurul meu, ca hainele alea pe care le poartă nehunii în filme, ca să nu-și poată mișca brațele. Toate degetele mi-erau legate, fiecare în alt fel.

După faza cu umblatal în gunoi, mi-a zis:

— Știu câte ore și minute au trecut de la ultimul tău ciclu.

Și a zis că bebelușul pe care o să-l am chiar acum o să fie apreape sigur băiat. Și că băiatul ăla o să fie un rege. Un împărat. Un geniu care o să mă facă bogată și o să mă ridice deasupra tuturor celorlalte femei.

Și, cu fiecare gură de aer pe care o dădeam afară, el se lăsa și mai greu peste mine, făcându-mă să respir tot mai întretăiat, până ce am ajuns să fiu doar pe jumătate trează.

Neddy Nelson: Nu de asta s-a străduit guvernul să ne pună mufe la toți? Ca să nu fie prea mulți Vânători de Bușeli care să se joace cu istoria?

Irene Casey: Aerul mirosea ca apa curată dintr-un pahar curat într-o zi caniculară. Gheața nu mirosea a nimic. Noroiul era înghețat bocnă. Nu bătea nici un pic de vânt. De parcă eram în afara timpului. Nu se întâmpla nimic – doar noi.

Mi-a zis că ouăle de băiat înoată mai repede, da' nu trăiesc la fel do mult ca ouăle de fată, iar răsuflarea îi miresea ca un rânâit după ce-ai mâncat cârnat de porc la micul dejun.

I-am zis că trebuie să fac pipi.

Și mi-a răspuns:

— După ce terminăm.

Nedy Nelson: Nu știți de pachetul guvernamental secret? Oamenii nici nu știu că-l încarcă, dar nu pachetul ăsta te ține blocat aici, ca să nu te joci cu istoria?

Irene Casey: Îmi amintesc că i-am zis cât de rău îmi pare că am făcut pipi pe el. Că am făcut pipi pe nei amândoi. Dar durea foarte tare și aerul rece făcea să doară și mai tare. Pe atunci, când ieșeam afară, purtam pe mine vreo nouă, poate chiar zece perechi de chiloți. Ca să-mi facă șolduri până ce o să le am de-adevăratelea.

N-am vrut, dar când mi-a desfăcut fermoarul și mi-a băgat degetul lui rece pe sub chiloței, înăuntrul meu, am făcut pipi. Era fierbinte și a trecut prin blugi și prin lenjerie. Fierbințeala lui mi s-a scurs pe împletitura puloverului. În rest am rămas rece ca gheața.

Eram în noroi, în puloverul meu de Crăciun, cu omul ăsta scoțând aerul din mine și zicându-mi „mamă a viitorului", și nu puteam să-mi închipui ceva mai rău de-atâta.

Îmi amintesc că a întins mâna spre fața mea, cu degetele ude și aburinde în ger, iar eu am zis:

— Îmi pare rău.

Și apoi:

— Nu mai e nici un pericol.

Degetele lui ude erau înăuntrul meu și eu îi ziceam în continuare „domnu'".

Îi tot repetam:

— Câinii ăia s-au dus demult.

Neddy Nelson: Istoricii îi zic „Neant", locul fără de loc, unde timpul e oprit. Lorul din afara timpului.

Irene Casey: Bărbatul mi-a pus un genunchi pe piept, ca și cum ar fi îngenuncheat pe mine, apoi și l-a coborât și și-a înfipt vârful pantofului său negru între cracii blugilor mei. În timp ce mi-a tras blugii și chiloții în jos, până la șosete și pe glezne, eu m-am gândit ce mulți oameni stăteau la

masa de Crăciun la mine acasă. Prea mulți pentru ca mama să-mi simtă lipsa vreun pic.

Echo Lawrence: Pe oul de Paște pe care mi l-a lăsat, Rant scrisese cu ceară albă, așa că după ce l-am cufundat în vopsea, am putut să-i citesc mesajul secret.

Irene Casey: Era mai rău decât să-și bată joc de tine Basin Carlyle sau să fii pocnită prea tare cu mingea la „Rațole și vânătorii", la ora de educație fizică. Mai rău decât crampele. Lovitul, împinsul și scormonitul acolo, înăuntru, dor. Gheața se topește sub mine și devine o pojghiță de apă murdară și nisipoasă. Gheața aia subțire se face sub mine o băltoacă noroioasă.

Mi-am închipuit cum stă o bucată de pânză fixată într-un loc, apoi e împunsă iarăsi și iarăși de o mașină de cusut mare și lentă.

Eu stătoam cu brațele înfășurate strâns, ca bebelușii ori ca o mumie, ca nou-născuții ori ca un mort definitiv, iar bărbatul se mișca peste mine tot mai repede, până ce a înțepenit deodată și teți mușchii și articulațiile i s-au făcut tari ca piatra. Au înghețat.

Apoi s-a înmuiat cu totul, s-a relaxat, dar tot nu mi-a dat drumul. Mă ținea mai departe cu degetelo.

Inima i s-a liniștit și el a zis:

— Nu s-a întâmplat. Nu încă. Ca să fim siguri, a continuat bărbatul, o să trebuiască s-o mai facem o dată.

Echo Lawrence: În loc de vopsea, am băgat oul într-o ceașcă de cafea. După ce am băut cafeaua, oul stătea acolo, în fundul ceștii, cu cuvintele lui Rant, care îmi zicea: „În trei zile o să mă întorc din morți". Un soi de citat de Paște.

Irene Casey: Cât a stat și a așteptat, omul și-a mirosit mâna și a zis:

— Miroși exact ca mămica și bunica ta când erau de-o vârstă cu tine...

Nimic nu mişca. Nimic nu lătra.

— Dacă păstrezi copilul, mi-a şoptit el, cu gura pe ochii mei şi cu buzele pe pleoapele mele strânse tare, o să fii cea mai vestită mamă din toată istoria...

A început iar să se mişte acolo jos, presându-mă pe gheaţă, împingându-mă cu tot cu gheaţă în apa râului, şi a spus:

— Dacă nu-l păstrezi, o să mă întorc să-ţi fac altul...

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă vreţi să ştiţi neapărat, mesajul secret scris pe oul meu era „Lua-te-ar dracu'!"

Irene Casey:

— Da, a zis el, frecându-se de gâtul meu cu bărbia lui aspră.

A zis:

— Da. Daa. O, da.

Şi apoi:

— Te rog.

Şoldurile i s-au izbit atât de tare de ale mele, că în gheaţa de dedesubt au apărut una, două, trei crăpături în formă de fulger. Apa a început să se strecoare deasupra gheţii. Crăpăturile ulbe s-au întins în zigzag spre mul.

Cartuş Dunyun: Nu pricepeam de ce, dar pe oul meu scria „Green Taylor Simms".

Irene Casey: Când s-a înălţat pe coate, bărbatul s-a uitat în jos şi a zis:

— Sângerezi.

S-a uitat la mâna mea, înăuntrul pumnului, căci strânsesem atât de tare banul ăla, că aurul mă tăiase în palmă. Marginile lui săpaseră o cicatrice perfect rotundă, mai adâncă în partea de sus şi de jos a cercului. Bărbatul mi-a desfăcut degetele şi acolo, înăuntru, banul de aur arăta ca

un Crăciun în sângele meu roşu-aprins. Aveau să treacă destule săptămâni după Anul Nou până să-mi dispară urma aia vânătă cu anul 1884.

Iar bărbatul ăla mi-a spus:

— Păstreaz-o. Ca să ai cu ce să plăteşti curăţatul puloverului.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Până acum vânătoarea de bușeli nu avusese un chip unume şi pare imprudent să-i oferi unul. Nu există nici un fenomen de genul „străfulgerării". Nu există „istorici" nemuritori. Ce pare mai probabil: bălăriile astea despre călătoria în timp sau faptul că un tânăr a înnebunit?

Să susţii altceva ar însemna o ţicneală şi o iresponsabilitate maximă.

Irene Casey: Omul şi-a tras pantalonii, deşi socoteala încă îi mai scotea aburi de la pipi şi de la sânge. Încă mai picura spermă din ea. Şi-a tras fermoarul şi şi-a rotit capul în jur. Apoi şi-a coborât ochii spre mine şi a zis:

— Rămâi alci până plec.

Şi a pornit-o în susul râului, direct prin albie, până ce a dispărut dincolo de cel mai îndepărtat orizont.

Tina Cumva: Nu, adevărata minciună, adevăraţii mincinoşi sunt Echo Lawrence şi Cartuş Dunyun, fiindcă ei ştiu adevărul, da' nu vor să-l zică. Poţi să te întorci în timp şi să meştereşti la cele trecute. Şi ei asta încearcă noapte de noapte.

Irene Casey: Cu picioarele desfăcute către cerul albastru de Crăciun. Puloverul îmi îngheţase. Se prinsese în gheaţă în câteva locuri. Pe jumate adormită, că nu putusem să respir, urmăream cu ochii bulele de apă sub spărturile de dedesubt. Urechile îmi prindeau vaierul şi jelania râului, care arunca deoparte hucăţile sparte.

Sângele meu viu şi pişatul meu îngheţau. Şi sperma bărbatului.

Gheaţa de pe râu se spărgea, se făcea hucăţi. Revenea la viaţă.

Tina Cumva: Astfel, o mare parte din cei de la putere au anticipat evenimentele curente şi au profitat de ele. S-ar putea ca aşa să fi controlat lucrurile dintotdeauna. Sau, poate, căderea asta în trecut se limitează la istoria modernă. N-am cum să ştiu. N-ai de unde să ştii. Ştiu doar atât: există oameni care o fac. Şi nu vor ca tu să afli.

Irene Casey: Eu lăsam gheaţa să mă scufunde aşa, tot mai tare, în frigul ăla mare, când numai ce aud o voce din tufişuri. Dintre papura de pe malul râului îngheţat o voce zice:

— Doamnă Casey?

Apoi:

— Irene?

Vocea mai zice:

— Mami?

Şi de-acolo apare un băiat aproape gol, care tremură şi se strânge singur în braţe.

O hucată albastră de hârtie îi ascunde partea de sub pântece. E o chestie de spital. Stătea acolo aşa, în nişte papuci de plastic, şi-atunci a zis:

— N-a vrut să mă la nici o maşină.

Clănţănind din dinţi, a mai întrebat:

— Am ajuns prea târziu?

Şi-apoi:

— Am ajuns prea târziu.

Echo Lawrence: Brăţara de identificare de la spital, aia pe care-o purta Chester în ziua aia, e de pe vremea când l-au scos din râu. Cu nouăsprezece ani înainte de ziua când Rant s-a azvârlit cu maşina în acelaşi curs de apă. Încă mai am brăţara. Chet mi-a dat-o mie.

Ziua în care Rant a dispărut în râu și ziua în care Chet a ieșit pe mal, amândouă sunt 21 decembrie.

Irene Casey: Băiatul stătea în mâlul înghețat pe vârfurile degerate ale picioarelor și avea amândouă mâinile împreunate dinaintea aburului ce-i ieșea din gură. Chircit și tremurând tot, ca un pumn slăbănog, mi-a zis:

— O să fie bine... O să fii bine...

Avea cicatrici pe brațe – de sus până jos. Și dinții aia care îi clănțăneau erau negri.

Să fi fost de vârsta unui elev de liceu, nu mai mult.

Doar că avea hârtia aia albastră de spital și stătea în păpuriș gol ca un prunc.

Neddy Nelson: Oricât de naspa sună, nu s-a însurat Rant chiar cu mama lui? Nu și-a schimbat el numele în Chester Casey și n-a rămas acolo ca să crească și copilul? Ca să se crească pe sine?

Irene Casey: Nu mai puteam sta în fund, așa de tare înghețasem. Nu puteam nici să mă aplec atâta cât să-mi apuc blugii sau vreuna din perechile de chiloți.

Băiatul ăla gol a venit împleticindu-se spre mine pe gheața care se sfărâma și se afunda. Îmi tot zicea:

— Nu te mișca.

Repeta întruna:

— Ești rănită.

Râul se umfla, arunca gheață peste maluri, iar el îmi zicea:

— Să nu încerci niciodată să faci autostopu' îmbrăcat așa.

Papucii albaștri de plastic îi alunecă și plescăie, dar el ajunge lângă mine și se apleacă, dând să mă ajute să-mi trag chiloții și blugii. Când degetele lui tremarătoare se aprepie, gata să mă atingă, între noi se aprinde o scânteie. Între mâna lui și a mea se iscă o scânteie electrică. Pârâie

tare. O lumină electrică în lumina zilei. Între degetul lui şi-al meu.

Neddy Nelson: Păi, nu-i ca... Sfânta Treime? Rant, Chester şi bătrânul Green Taylor Simms? Ca la Biserica Catolică: trei oameni care-s acelaşi, dar şi separaţi?

Irene Casey: Amândoi înghețați, ne târâm pe gheaţa spartă, iar în urechi îmi răsună vuietul răului din spatele nostru. Puloverul meu de Crăciun e lăbărţat şi murdar. E pătat cu roşu şi galben. Sânge şi pipi. E lălâu şi sfâşiat.

Băiatul cel gol îmi zice:

— Îmi pare rău pentru... asta.

Iar eu mi-am desfăcut nasturii şi mi-am scos de pe braţe mânecile pline de noroi. I-am întins puloverul şi i-am spus:

— Ia-l. O să mori de frig.

Neddy Nelson: Nu se explică în felul ăsta de ce n-a fost Chet Casey aşa de distrus de moartea puştiului său? De ce s-a mutat şi s-a stabilit aici? Nu vorbîm oare de bucle mari de timp trecut?

Irene Casey: În timp ce ne întorceam la cina de Crăciun, l-am întrebat:

— Şi cine eşti tu de fapt?

Iar băiatul mi-a zis:

— N-al vrea să ştii...

Echo Lawrence: Bucle, ca alea de la brodat.

Cartuş Dunyun: Cât de imposibil e aşa ceva? Rant Casey nu-i mort, a devenit Chester. Tăticul. Când maşina lui Rant a luat foc şi a lăsat numai urme de pom de Crăciun pe e parte a viaductului de pe Barlow Avenue, el s-a întors în timp, dar nu ca s-o omoare pe Irene, cum plănuise Simms. Rant s-a întors doar ca că împiedice atacul asupra lui Irene. Asta-i mai muit decât imposibil.

Irene Casey: Așa a intrat Chet în viața mea. Și până nu am văzut că nu-mi mai vine ciclul, nu am fost sigură, dar tot așa a intrat și Buddy în viața mea.

Echo Lawrence: M-a trezit lătratul câinilor. Eram încă în mașină, cu ochii pe vechea casă a lui Rant. Era încă noapte. Lumina de pe verandă a clipit, iar ușa de plasă a scârțâit. Silueta cuiva s-a aplecat în afară și o voce de femeie a strigat:

— Aport!

Urlatul, lătratul și mârâitul s-au redus, au pălit, iar sunetul s-a făcut neclar.

Cartuș Dunyun: Sub licărirea becului gălbui, femeia de pe verandă a țipat:

— Aport! Vino-ncoace, băiete!

De lângă trunchiul unui salcâm s-a desprins o siluetă. O umbră a ieșit din umbră și o voce de bărbat a zis:

— Doamna Casey?

Echo Lawrence: Și Irene a zis:

— Bodie? Bodie Carlyle?

Între timp silueta pusese deja un picior pe prima treaptă de la verandă. Ușa de plasă a scheunat și Irene a zis:

— Hai înăuntru. O să mori de frig...

Bodie Carlyle (☼ ***prieten din copilărie***)**:** Vedeți, viața doar se arată a fi bună ori rea și numai pentru puțină vreme. După aia se schimbă într-alt fel.

Cartuș Dunyun: Omul a pătruns înăuntru. Lumina de pe verandă s-a stins.

Neddy Nelson: Și nu ăsta a fost momentul în care făcătura aia de șerif, Carlyle, ne-a arestat?

38. Comunitate

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe (☼ *antropolog*): Fenomenul cunoscut îndeobşte sub numele de vânătoarea de buşeli este pur şi simplu cea mai recentă manifestare a unui spaţiu liminal, care furnizează o sublimare cathartică şi dă naştere unei comunităţi normative, ce se imunizează în acest mod la orice formă de ostilitate reprimată legată de statu-quo şi, concomitent, reuşeşte să menţină întactă structura socială existentă.

Din eseul *Liminalitate şi comunitate* de Victor Turner (☼ *antropolog*): Profeţii şi artiştii tind să fie persoane liminale şi marginale, „oameni de limită", care se străduiesc cu o sinceritate pasionată să se elibereze de clişeele asociate obligaţiilor impuse de poziţia şi rolul lor social şi să intre în relaţii esenţiale cu alţi oameni, atât în realitate, cât şi în imaginaţie.

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe: Conform definiţiei oferite de antropologul Victor Turner în cartea sa *Ritualal procedurii: structură şi anti-structură* (1969), spaţiile liminale se manifestă la interstiţiile dintre două faze distincte ale vieţii. Potrivit lui Turner, absurditatea şi paradoxul definesc regularitatea. Regularitatea emergentă din haosul spaţiului liminoid este cea care permite existenţa unei societăţi altminteri organizate.

Ina Gebert, masterand ((*teolog*): Se poate afirma că exemplul cal mai bun de spaţiu liminal este ritualul laic al Halloweenului, aşa cum e el practicat la ora actuală în Statele Unite. În acea seară anume ierarhiile puterii sunt inversate, permiţându-le copiilor să le ceară tribut adulţilor. Copiii sus-pomeniţi poartă măşti caro copiază simboluri ale puterii. Ele includ fantome şi schelete, adică agenţi al morţii, vrăjitoare care distrug fertilitatea, animalo sălbatice precum lupii şi leii sau personaje marginale caltural, procum cowboy-ii, cerşetorii şi piraţii. Mascaţi astfel, copiii ameninţă să provoaco daune proprietăţii, ca pedeapsă pentru adulţii care nu îi recompensează.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe ((*teolog*): Exemplale clasice de spaţii liminoîde extinse includ festivalul anual al Omului în Flăcări, dosfăşurat în deşertul Black Rock din Nevada, aşa-numitul ConFest din Australia, întâlnirile internaţionale Rainbow Family şi aşa-zisa „Renaştere Celtică", ce are loc în Glastonbury, Anglia.

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe: În liniile mari, diferenţa dintra limlnal şi liminoid este definită după cum urmează. Termenul „limlnal" se referă la un ritual ce marchează trecerea dintr-o etapă a vieţii în alta: un botez, o absolvire, o lună de miere. De cealaltă parte, un eveniment „liminoid" tipic, precum un concert rock, o noapte de *rave* sau o petrecere sexuală a unui grup poligam ce practică amorul liber, se petrece în afara cursului obişnuit al vieţii şi nu marchează o asemenea trecere existenţială. Caracteristica definitorie a spaţiului liminoid este aceea că toţi participanţii acţionează ca şi cum ar fi egali. Diferenţierile sociale sau de castă sunt date deoparte şi toţi cei prezenţi se bucură de afecţiunea reciprocă şi egalitaristă a celorlalţi. Pentru a denumi acest tip de solidaritato şi dragoste spontană, Turner a folosit cuvântul latinesc *communitas*, comunitate.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe: Exemple mai puţin semnificative de spaţii limineide sunt pelerinajele religioase, „expediţiile" din concedii, cluburile de lupte şi vânătoarea de buşeli.

Ina Gebert, masterand: Cele mai obişnuite spaţii liminale sunt ritualurile în care membrii unei societăţi îşi schimbă temporar între ei poziţiile sociale. Regele deviue servitor. Servitorul, rege. Papa romano-catolic îngenunchează şi spală picioarele săracilor. Pastorul penticostal respectabil şi bine îmbrăcat se prăbuşeşte pe podea, agitându-se convulsiv şi mormăind cuvinte de neînţeles. La bordul submarinelor nucleare ce rămân scufundate în misiuni de câte trei luni, ofiţerii şi echipajul schimbă rolurile în ritualuri periodice precum „Hefe Café", o cină oficială de la mijlocul misiunii, pe parcursul căreia comandanţii trebuie să-şi servească subordonaţii şi să le asculte ordinele. De fiecare dată această degradare do scurtă durată sporeşte puterea pe termeu lung a entităţii cenducătoare.

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe: Îu cel mai rău caz, evenimentul liminal sau cel liminoid fuucţionează ca o supapă de evacuare a spaimelor acumulate în timp, protejâud astfel civilizaţia în ansamblul ei. În cel mai bun caz, spaţiile liminale şi cele liminoide devin laboratoare sociale, în cadrul cărora participanţii pot testa şi imagina noi furme de autoexprimare şi noi structuri seciale.

Ina Gebert, masterand: Cei vii se simt întotdeauna superiori celor morţi. Gândiţi-vă la faptui că moartea reprezintă degradarea uitimă – şi în acelaşi timp o ocazie pentru ca o comunitate să-şi exprime fără uici un risc adevăratole sontimente faţă de un individ. De exemplu, scena funerară din *Tom Sawyer*, în care comunitatea crede că personajul principal s-a înecat şi organizează o slujbă pentru a-l jeli public. În ciuda dispreţului lor obişnuit pentru „decedat", cemunitatea îşi exprimă dragostea reprimată. Odată ce

Tom Sawyer apare, dând impresia că s-ar fi întors din morţi, comunitatea exultă.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe: E de presupus că autorităţile locale au cunoştinţă de vânătoarea de buşeli şi îi permit să continue. Ritualul amintit oferă o eliberare cathartică a impulsurilor antisociale şi antiautoritare fie prin extenuarea respectivelor persoane, fie prin schilodirea sau eliminarea lor completă, în urma morţii. Indiferent cum ar fi, vânătoarea de buşeli funcţionează ca un program social ieftin şi eficient de păstrare a ordinii sociale actuale.

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe: Un ritual liminal tipic se desfăşoară în trei etape. Pre-liminalul, liminalul şi post-liminalul. În cazul fenomenului numit vânătoarea de buşeli aceste etape se manifestă astfel: decorarea şi parada vehiculelor, vânătoarea propriu-zisă, inclusiv accidentele, şi spectacolul public al certurilor prefăcute de după accident, cunoscut în mod obişnuit sub numele de „mulgerea accidentului".

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe: În cultura Vânătorilor de Buşeli tendinţa de a submina simboluri liminale tradiţionale este inerentă. Femeia îmbrăcată in rochie de nuntă nu esto o mireasă autentică. Respectiva „femeie" ar putea fi de fapt un bărbat. Mobila legată pe acoperişul maşinii nu indică o mutare în altă locuinţă. Semnul şcolii de şoferi nu are intenţia de a proteja un conducător auto lipsit de experienţă.

Ina Gebert, masterand: Aşa cum ritualul învierii lui Tom Sawyer duce cu gândul la Hristos – un tânăr străluciţor care moare şi renaşte întru nemurire –, tot astfel şi cultura contemporană continuă să genereze zeităţi conform aceluiaşi model. În ultimele decenii celebrităţi precum Elvis Presley, Jim Morrison şi John Belushi au fost nimicite de succesul

lor, au murit înainte de vreme şi, ca atare, sunt subiectul zvonurilor ce susţin că ar fi încă în viaţă. Această înviere ar putea semnifica pur şi simplu o negare publică a sfârşitului lor, dar ea e de obicei ulterioară unei explozii generale de tristeţe şi recunoaştere, care serveşte la construirea unei mitologii centrate pe individul devenit de-acum nemuritor.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe: Exemplele de liminalitate de limbaj includ expresia franţuzească pentru apus sau crepuscul: „între câine şi lup". Aceeaşi expresie e folosită pentru a descrie ultimele luni din viaţa unei persoane, când abilităţile ei fizice şi mentale slăbesc. În engleză expresia pentru crepuscul, „când toate pisicile sunt gri", demonstrează ştergerea ierarhiilor sociale şi a indicatorilor vizibili de statut social.

Din eseul *Liminalitate şi comunitate* de Victor Turner: Este ca şi cum ar fi reduşi sau coborâţi la o stare de uniformitate, pentru a fi remodelaţi şi dotaţi cu puteri suplimentare, care să le permită să facă faţă *noii* lor condiţii de viaţă.

Ina Gebert, masterand: Rant Casey şi Karl Waxman reprezintă ultima reincarnare a acestul model străvechi. Despre ambii bărbaţi, nimiciţi de o moarte violentă în public, se zvoneşte că ar fi în viaţă – şi nu doar în viaţă, ci şi nemuritori. Se spune că Waxman ar fi călătorit înapoi în timp şi şi-ar fi ucis părinţii înainte de momentul zămislirii lui, menţinându-se astfel într-o stare liminală permanentă. Casey... ei bine, cu Casey e o ultă poveste: el reprezintă mântuirea prin recunoaştere publică şi ataşament emoţional, un refuz în masă al faptalui că ar fi murit într-un accident de automobil temeinic demonstrat.

Cartuş Dunyun: Tot rahatul ăsta antropologic e groaznic de plictisitor – şi astă-i puţin spus. Vânătoarea de buşeli înseamnă doar distracţie. Distracţie şi amuzament. Vă rog, n-o ucideţi cu vorbe mari.

39. Vârcolaci 5

Hudson Baker (☼ *elevă*): E greu de explicat, dar în fiecare cabină din fiecare toaletă a liceului în care intram cineva scrisese „Amber Nye face spume de la turbare!"

Numai că în realitate chiar Amber scrisese asta.

Zău că e greu de explicat.

Toni Wiedlin (((*vânător de bușeli*): Puștii de liceu băgau un dans pe care-l numeau „Bălosul", ceea ce însemna că se prefăceau că au picioarele parțial paralizate, ca un bolnav de rabie in ultima fază. Se împleticeau pe ringul de dans, cu spume la gură de la capsulele de calciu efervescent puse pe limbă, se izbeau unii de alții și mârâiau. Se spune că dansul ăsta-i numai bun ca să fii împușcat de poliție.

Cartuș Dunyun (((*vânător de bușeli*): La oamenii care vor să ia microbul le zicem „scuipăcioși". Ăia care-s dispuși să transmită mai departe turbarea se cheamă „veiajori".

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (((*istoric*): Cum a descris cândva Charles Dickens Regimul Terorii din Franța: în vreme de ciumă vor exista întotdeauna oameni care nu-și pot afla liniștea până ce nu ajung să se molipsească.

Hudson Baker: Amber şi cu mine ne acopeream pe tot corpul, absolut complet, cu cremă de plajă cu factor de protecţie 200 sau cam aşa ceva. Aşa de tare voiam să se şuşotească despre noi că suntem Oameni de Noapte sau ca poliţia de stingere să încerce să ne aresteze. Când stau să mă gândesc, îmi dau seama că voiam ca lumii să-i fie frică de noi. Ca şi cum puteam s-o luăm razna complet în orice clipă şi să sărim la gâtul tuturor celor de la Academia Calea Creştină.

Toni Wiedlin: Îmi amintesc că auzisem nişte Oameni de Noapte mai prostuţi cum se lăudau cu ceea ce ei numeau „descendenţa" lor, adică sursa originală de infectare cu turbare. Orice puşti, fără nici o excepţie, se jură că el sau ea au fost infectaţi de Rant Casey sau de Echo Lawrence. Toţi vor să se simtă speciali, ca să cucerească o poziţie mai bună printre ai lor – der nu *prea* speciali. Cei mai mulţi dintre puştanii ăştia vor să fie speciali în acelaşi fel în care-s speciali şi prietenii lor.

Hudson Baker: Mama şi tatăl lui Amber habar n-aveau că ne furişam afară în fiecare noapte. Purtam perucî din alea negre ca tăciunele şi machiaj alb. Acum îmi dau seama că adevăraţilor Oameni de Noapte trebuie să le fi părut, cum ar veni, vai de capul nostru de prostovane... Purtam colanţi negri pe sub rochii negre, găsite la magazine de haine la mâna a doua, de care domnul şi doamna Nye nici habar n-aveau că le aveam. Stăteam la intersecţii şi aşteptam să oprească vreo maşină plină cu vânători de buşeli.

Acum zău că-mi vine tare greu să vorbesc despre asta.

Toni Wiedlin: Îmi amintesc cum toată lumea zicea că Rant Casey era părintele vânătorii de buşeli şi că nu era mort. Aceiaşi puşti or să vă spună şi că Elvis, Jim Morrison şi James Dean pur şi simplu s-au săturat de lumina reflectoarelor şi

şi-au început moartea, ca să poată scrie poezii în sudul Franţei. Când toată lumea minte că l-a văzut pe Rant Casey şi s-a sărutat cu el, minciunile astea impun o realitate în care teată lumea are de câştigat. Guvernul zice că Rant e viu fiindcă are nevoie de-un personaj negativ. Puştii zic că-i viu fiindcă au nevoie de un erou.

Hudson Baker: Amber îl iubea aşa de tare pe Rant, că se ducea la poştă şi fura afişul cu „Căutat" de pe panoul de-acolo, cu primii zece oameni căutaţi de FBI. De fiecare dată când FBI-ul îl înlocuia, Amber îl fura iar. Pe afiş era poza lui de când imigrase în Noapte. Amber voia să-şi tapeteze camera cu posterele ulea de la FBI, da' domnul Nye ar fi murit de groază. Pe bune.

Toni Wiedlin: Pentru cei tineri Rant şi Echo deveniseră Adam şi Eva ai epocii lor. F. Scott şi Zelda, John şi Yoko, Sid şi Nancy, Kurt şi Courtney. Mi-aduc aminte că teţi cei care îşi trasau originea rabiei până la gurile lui Rant şi Echo, toţi îşi spuneau „copîlul lui Rant" sau „plodul lui Echo".

Fiecare liceu are câte un Romeo şi o Julietă, câte un cuplu tragic. Şi fiecare generaţie e la fel.

Hudson Baker: La noi la liceu, po timpul nopţii, sala de clasă şi băncile noastre le folosea o altă clasă. Puştii de noapto. Aveau propriii lor profesori de noapte, oameni dc serviciu şi tot restul. Chiar şi asistenta lor medicală. Puştii de noapte stăteau în băncile noastre în timp ce noi dormeam acasă, iar noi stăteam în ele când dormeau ei. Uneori găseai câte un bileţel lipit cu gumă de mestecat sub bancă, de la un puşti de noapte care încerca să intre-n contact cu tine, aşa că-i lasai şi tu un bilet în acelaşi loc. Aşa am ajuns eu şi cu Amber să-l cunoaştem pe tipu' ăsta, Gregg Denney.

Gregg Denney ((*elev*) : Târfele alea de zi îţi ies ele în cale, că nu mai vor să fie virgine. Eu m-am asigurat de o rezervă nesfârşită de păsărici curate. Numai cât auzeau că-s infectat,

şi curvele de zi tăbărau imediat pe mine. Noi, ceilalţi, le ziceam „scuipăcioase", aşa de tare umblau după scuipat.

Cartuş Dunyun: Fiecare căcăcios de zi care spune că l-a pupat Rant îşi zice „pursânge". Cât de jalnici puteau fi? De parcă erau cai de curse ori vampiri. Jalnici e puţin spus.

Hudson Baker: Gregg Denney e un prădător clasa întâi, mie-n sută.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Ca şi la Zâna Măseluţă, fiecare cultură are versiunea ei proprie de „bau-bau", o entitate misterioasă care există nu pentru a răsplăti copiii, ci pentru a-i pedepsi. Cum e, de exemplu, la elandezi Zwarte Piet, însoţitorul lui Moş Crăciun, care-i biciuieşte pe copiii neastâmpăraţi şi răi. În Spania El Coco e un monstru informe şi păros care-i mănâncă pe copiii ce refuză să se ducă la culcare. În Italia L'Uomo Nero e un bărbat îmbrăcat într-un trenci negru şi îi răpeşte pe copiii care nu mănâncă tot la masă. Homem do Saco al portughezilor, Torbalan din Bulgaria şi persanul Lulu-Khorkhore sunt asemănători cu Moş Crăciun, căci au şi ei un sac imens, dar nu pentru a le aduce daruri copiilor, ci pentru a-i lua cu ei pe cei neascultători.

Hudson Baker: Amber şi cu mine făcuserăm un legământ: să nu ne urcăm în nici o maşină una fără cealaltă. Dacă o echipă de vânători de buşoli n-avea loc decât pentru una din noi, le făceam semn să plece şi aşteptam alte. Amândouă sau nici una, aşa a fost mereu şi pentru totdeauna legământul nostru.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe (☼ *epidemiolog*): Societatea modernă s-a luptat cu probloma supertransmiţătorilor încă de pe vremea când Mary Mallon a refuzat să-şi modifice comportamentul. Fiindcă Mary „Tifos" a ţinut

neapărat să lucreze ca bucătar, şi-a petrecut ultimii douăzeci şi trei de ani din viaţă în carantină pe North Brother Island, în New York. Recent, în 1999, *The New England Journal of Medicine* relata cazul unui băiat de nouă ani din Dakota de Nord, ai cărui plămâni prezentau o concentraţie neobişnuită de bacili tuberculoşi. Băiatul şi-a infectat familia şi cincizeci şi şase de colegi de şcoală. În schimb, el părea să fie perfect sănătos. *Annals of Internal Medicine* au prezentat un caz similar din 1996, cu o secţie de terapie intensivă posteperatorie dintr-un spital, unde originea unei epidemii de infecţii stafilococice rezistente la antibiotice a fost descoperită în coloniile de *Staphylococcus aureus* ascunse în sinusurile unui student la Medicină aparent sănătos.

Neddy Nelson (*vânător de buşeli*): Aţi auzit vreodată de Legea Urgenţelor Medicale? Ţineţi minte că a fost promulgată de preşedinte chiar după acel fiasco din 11 septembrie? Ştiaţi că decretul ăla îi permite guvernului să declare pe oricine un pericol la adresa sănătăţii publice şi să-l închidă pentru tot restul vieţii? Aţi auzit să se respecte drepturile cuiva? Credeţi c-o să aveţi parte de un proces cu juraţi? Glumiţi, nu?

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: În China rurală stigmatizarea socială asociată cu lepra îi făcea pe mulţi dintre cei infectaţi să-şi ascundă boala. Ca reacţie, guvernul a oferit o recompensă în bani oricui dădea în vileag un lepros, silindu-i astfel pe cei infectaţi să se trateze şi eliminând boala din ţară.

În India, unde o formă mai democratică de guvernare împiedică realizarea unui asemenea program, cazurile de lepră rămân un lucru obişnuit.

Legea Urgenţelor Medicale îndrituieşte pur şi simplu guvernul federal să suspende toate structurile administrative statale şi locale, să confişte preprietăţi şi să pună

populația în carantină, pentru a acționa eficient împotriva oricărui agent patogen.

Hudson Baker: Pentru Amber infectarea însemna legământul suprem. Ca și cum ea și cu tipul respectiv ar fi fost condamnați să rămână împreună. Dacă stau să mă gândesc acum, mi se pare că ea credea că un pic de contact cu moartea ar fi făcut-o să se bucure mai tare de viață. S-ar fi simțit mai vie așa. Oamenilor obișnuiți le părea rău de ea, unii chiar ajungeau să se sperie sau să se îngrețoșeze, da' Amber vedea în toate astea un plus de atenție.

Amber zicea că așa o să înceteze să mai încarce experiențe procesate. Ea chiar voia să trăiască o viață reală, să fie vie. Adică asta *chiar* mi-e greu să o explic.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Termenul de „*bogeyman*"[1] e derivat din „Boney", porecla disprețuitoare dată de britanici lui Napoleon Bonaparte. Cu timpul, numele a devenit *boneyman* și mai târziu *bogeyman*, dar a fost folosit mereu de britanici ca o amenințare, pentru a-și face copiii să-i asculte.

Hudson Baker: Eram eu și cu Amber și ea voia să facem echipă cu Gregg Denney. Aia e noaptea în care n-am urcat în mașină. Am lăsat-o să se ducă singură.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Cmn e foarte probabil să se fi întâmplat și cu Buster Casey, la un purtător asimptomatic al infecției reacția imunitară tinde să fie compromisă de o boală avută deja. De exemplu, un supertransmițător puternic de *Coronavirus*, boală cunoscută îndoobște sub numele de „SARS", sindrom acut respirator sau „pneumonie atipică", suferea de o afecțiune preexistentă

1. „Bau-bau" sau „Omul Negru" (engl.).

la rinichi, iar aceasta i-a permis pacientului să țină în incubație și să transmită cantități imense de viruși.

Gregg Denney: O târfă rămâne însărcinată și zice că vrea să păstreze copilul meu cu turbare. Vrea ea să vadă dacă poate să ducă toată sarcina fără să-și vindece infecția. Habar n-am despre ce vorbești.

Hudson Baker: Amber îmi spunea tot timpul:

— Rant Casey e părintele turbării mele...

De parcă Amber se întâlnise cu el și-l știa și tot restul. Cum ar veni, iubirea lor era pecetluită cu un sărut.

Gregg Denney: Poate că oi fi băgat bebeluși în vreo târfă de zi, da' nu, turbare n-am avut niciodată de-adevăratelea. Am dat numai de veste că aș fi infectat, ca să-mi mențin cota la gagici.

Hudson Baker: Amber trăia deja cu Gregg Denney. Se aștepta să facă un copil, ceva gen jumate om, jumate animal. Adică mi-a spus odată:

— Fac un pas gigantic înapoi pentru evoluția umană...

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Ca și în cazul serotipului Rant de *Lyssavirus*, cele mai multe dintre epidemiile moderne au „sărit" de la animale la ființele umane. Pneumonia atipică sau sindromul SARS a început ca o varietate bovină de *Coronavirus*, numită și „febra turmelor", boala Creutzfeld-Jakob este forma umană a encefalopatiei spongiforme bovine, numită și „beala vacii nebune", iar sindromul imunodeficienței dobândite derivă cel mai probabil de la virusul imunodeficienței primatelor.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Odată cu moartea – sau cel puțin dispariția – lui Rant

Casey, acesta a devenit un bau-bau foarte eficient pentru guvernul nostru. De fiecare dată când administrația federală trebuia să distragă atenția opiniei publice de la propria sa incompetență, șeful Serviciului de Sănătate Publică anunță pur și simplu o nouă declanșare a epidemiei de rabie, a vânării lui Rant ori a amândurora.

Neddy Nelson: Nu vedeți că de fapt nu există nici o epidemie de turbare? Nu vă dați seama că Rant Casey e dear un țap ispășitor al politicioulor? Chiar acceptați ideea că Lee Harvey Oswald[1] a acționat de unul singur? Sau că James Earl Ray era într-adevăr un „pistolar singuratic" atunci când l-a asasinat pe dr. Martin Luther King? Și ce părere aveți de Sirhan Sirhan[2]? Sau de John Wilkes Booth[3]?

Chiar credeți că un singur om a provocat o intreagă epidemie națională de rabie?

Gregg Denney: O târfă cu hormonii dezlănțuiți și creierul afectat destul de zdravăn de turbare... sună a chestie cu care n-aș vrea să am de-a face. Las-o baltă. Am auzit de oameni care pot avea scuipatul infectat ani în șir. Poate că ea era din ăia.

Phoebe Truffeau, doctor în științe: Alți termeni folosiți pentru supertransmițători sunt „superinfecțioși" sau „supergazde". Din pricina particulelor invizibile de salivă și mucozități din jurul unor astfel de îndivizi contagioși, epidemiologii îi numesc uneori „cazuri nor".

---

1. Lee Harvey Oswald (1939-1963), presupus asasin al președintelui american John Fitzgerald Kennedy.
2. Sirhan Bishara Sirhan, condamnat la închisoare pe viață pentru asasinarea senatorului Robert F. Kennedy.
3. John Wilkes Booth (1838-1865), actor american, asasinul președintelui Abraham Lincoln.

Neddy Nelson: Nu vă sperie că Legea Urgenţelor Medicale are acum prioritate în faţa tuturor drepturilor legale ale unei persoane?

Cartuş Dunyun: Stilul ăsta de a-ţi închide toţi adversarii fără să-i învinuieşti de vreo infracţiune şi fără să le permiţi contactul cu un avocat se numeşte carantină. Doctorii sunt noii judecători şi juraţi. Boala e noua armă de distrugere în masă.

Neddy Nelson: De ce credeţi că toţi radicalii politici ajung „diagnosticaţi" cu turbare şi apoi sunt închişi până ce se anunţă, inevitabil, că au decedat? Nu vedeţi că asta-i o legalizare a asasinatului?

Hudson Baker: Când n-am mai putut suporta, i-am sunat pe domnul şi doamna Nye şi le-am povestit tot despre Amber, despre biletele lipite cu gumă de mestecat şi vânătoarea de buşeli, iar ei s-au dus şi au angajat un detectiv.

Doar că atunci când au mers acole unde locuia Gregg Denney, Amber plecase.

Neddy Nelson: Cum puteţi să spuneţi că Rant Casey a reacţionat exagerat? Cum ar trebui să reacţioneze o persoană inteligentă când descoperă că nu-i decât produsul unui sistem corupt şi rău? Cum să mai trăieşti după ce-ai descoperit că fiecare răsuflare, fiecare dolar pe care-l plăteşti impozit şi fiecare copil po care-l zămisleşti şi îl iubeşti or să perpetueze acelaşi sistem al răului?

Cum să mai trăieşti când ştii că fiecare celulă şi fiecare strop din sângele tău fac parte din răul acela mare?

40. Conexiuni finale

Wallace Boyer (⚙ ***vânzător de maşini***): Dacă ţi-ai scărpina urechea exact în clipa asta, mi-aş scărpina-o şi eu pe-a mea. Dacă îţi apleci capul într-o parte, mi-l aplec şi eu – mă sincronizez cu tine, menţin contactul vizual, îţi arăt că-mi pasă şi te cenving să cumperi.

Pot să-ţi zic „Uite-aici" – încă o comandă implicită.

Dacă tu ai zice „Călătoria in timp e imposibilă", te-aş contracara zicând: „Da, multă lume spune c-ar fi imposibilă, dar nu se zicea şi de fraţii Wright că n-or să se ridice niciodată de la pământ?"

Echo Lawrence ((((***vânător de buşeli***): Ultima dată când l-am văzut pe Green Taylor Simms, eram la o Noapte a Saltelei. Green lega o saltea pe acoperişul Daimlerului lui roşu. Ne opriserăm la benzinărie înainte să se deschidă fereastra, ca să ne umplem rezervorul, şi stăteam sprijiniţi de maşină, care era parcată lângă pompă. Green purta costumul lui în dungi, băgase capătul furtunului în rezervor şi ţinea apăsată maneta de la pompă. Puteai să simţi mirosul de benzină şi pe cel de pui prăjit la ceaun.

În seara aia nu-l sunasem pe Cartuş, ca să pot merge numai eu cu Green. Şi cum stăteam aşa, i-am spus lui Green Taylor Simms că tatăl lui Rant, Chester, venise în oraş.

Cu ochii pe ceasul de la pompă, pe cifrele care se învârteau şi arătau cum se înmulţesc litrii şi banii, Green a spus:

— Ia zi-mi, cam cât de tare aiurează domnul Casey senior?

Pe lângă noi trec mașini Torino, Vegas și Toronado, toate cu saltele prinse cu frânghii pe acoperișuri. Fețele din mașiuile alea se întorc și se uită la noi și la salteaua noastră. Cam pe la toate colțurile de stradă vezi lume cu degetul ridicat la stop. Unii flutură și ceva bancnote pentru benzină.

Și eu i-am zis atunci lui Green Taylor Simma ce-mi spusese și mie Chester Casey.

Green n-a zis nici pâs. A ascultat numai. Și s-a uitat cum celelalte echipe se uită la noi.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Tocmai am primit noi informații și se pare că avem de-a face cu un alt caz de *déjà vu* redundant. Trei vehicule de poliție sunt angajate cu toată viteza în urmărirea unei mașini în flăcări pe latura vestică de pe Madison Beltway.

Aici e Tina Cumva, cu știrile care vă fac să-ntoarceți capul...

Wallace Boyer: După cum mi-a spus Chet Casey, e mai bine să-ncepi ușurel. Să-ți imaginezi timpul nu ca pe un râu, ci mai degrabă ca pe o carte. Sau ca pe o înregistrare. Ceva încheiat. Ca an film: cu început, mijloc și sfârșit, dar deja finalizat și încheiat.

Apoi închipuie-ți că o călătorie în timp e ca și cum ai scăpa pe jos e carte pe jumătate citită și ai pierde șirul paginilor. Ridici cartea și o deschizi la o scenă de mai înainte sau de mai târziu, dar niciodată exact de-acolo unde citeai.

Echo Lawrence: Și, în timp ce mă asculta în continuare, Green Taylor Simms a lăsat capătul furtunului în rezervor, a ocolit mașina și s-a aplecat înăuntru pe geamul șoferului.

A zis „Te ascult" şi a împins bricheta de bord în locaş, să se înfierbânte.

Aşa de veche era maşina aia. Nici unul din noi nu fuma.

Cartuş Dunyun ((***vânător de buşeli***): Rant a spus odată că *percepi* timpul după cum vor cei de la putere. Ca şi cum ar fi o limită de viteză pe o autostradă. Moş Crăciun sau iepuraşul de Paşte. Ca şi cum timpul ar fi o Zână Măseluţă în care suntem învăţaţi să credem. O cărare ori un râu ce se deplasează numai într-o direcţie.

Dar limitelo do viteză se schimbă. Moş Crăciun e o făcătură.

Rant mi-a spus că timpul nu-i cum credem noi. Timpul se înfăşoară. Face bucle. Se opreşte şi porneşte iar. Şi ăsta-i uumai puţinul de l-a aflat el. Cei mai mulţi, zicea Rant, se mişcă prin timp cum umblă pe pământ o pasăre fără aripi. Rant zice că perspectiva asupra timpului a fost aranjată în aşa fel încât oamenii să nu trăiască veşnic. E o degradare planificată, cu care am fost toţi de acord.

Toţi, în afară de tipii care nu mor. Istoricii.

— Nimeni nu zice că trebule să rabzi aşa ceva, mi-a spus Rant. Poţi să mori oricând aşa, pur şi simplu.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Veşti noi despre urmărirea aceea în viteză. Focul pare să se limiteze la o saltea ce arde, legată de acoperişul maşinii. Şoferul se îndreaptă tot spre vest, pe Madisou Beltway, apropiindu-se de CenterPoint Businoss Park. Vom reveni cu noi informaţii imediat ce se întâmplă ceva. Aici Tina Cumva, cu ştirile care vă fac să-ntearceţi capul...

Echo Lawrence: La benzinărie, înăuntrul Daimlerului lui Green, bricheta a sărit din locaş, făcând „Ping!"

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms ((***istoric***): Lăsaţi-mă să comprim cumva asta. Creierul

uman operează la patru nivele principale de frecvență. În mod normal, când sunteți treji și atenți, funcționați la nivelul *beta* de unde cerebrale, adică de la treisprezece până la treizeci de cicluri pe secundă. În stare de repaus mintea vă plutește pe un val de unde *alfa*, de la nouă la paisprezece cicluri pe secundă. Când vă simțiți toropit și cufundat în reverie, mintea vă încetinește pe nivelul *theta*, de cinci până la opt cicluri pe secundă. Iar când cădeți într-un somn profund, fără vise, undele cerebrale încetinesc până la nivelul *delta*, de unul până la cinci cicluri pe secundă.

Wallace Boyer: Nimeni nu zice că trebuie să crezi așa ceva. Nimeni nu zice nici măcar c-ar trebui să asculți, dar gândește-te că pe parcursul istoriei o mulțime de flăcăi deștepți, bogați și puternici s-au dus în mormânt jurându-se că soarele se învârte în jurul nostru. Mai gândește-te și că într-o zi, când o să fii mort și îngropat, copiii cu dinți de lapte or să stea la ora de geografie a timpului și-or să râdă de cât de neghiob erai *tu*.

Echo Lawrence: Pompa de benzină a icnit și cifrele au încetat să se mai schimbe. Furtunul a sărit din rezervor și s-a oprit. Green Taylor Simms a băgat o mână în sacoul lui în dungi și și-a scos portofelul.

— Din câte spune Chet Casey, i-am zis eu lui Green, noi l-am întâlnit pe Rant fiindcă l-ai recunoscut tu acolo, la colțul străzii...

Green a tras din portofel o bancnotă de douăzeci de delari, apoi încă una de douăzeci, una de zece și una de cincizeci. A scos toți banii de hârtie din portofel.

I-am zis:

— Suflecă-ți mânecile.

I-am zis:

— Lasă-mă să-ți văd brațele.

Și Green mi-a spus:

— Cine crezi că a inventat joculeţul ăsta care-ţi face atâta plăcere?

A mai spus:

— Cine crezi că alege terenul, semnul şi fereastra de joc şi apoi trimite vorbă la toată lumea?

Şi după aia:

— Ce crezi că s-ar întâmpla cu vânătoarea de buşeli dacă eu u-aş mai fi?

În jurul nostru puţea a benzină.

Green Taylor Simms mi-a pus banii în mână şi mi-a zis:

— Eşti drăguţă să te duci să-mi cumperi nişte lemn-dulce Red Vines?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: De maxim interes este şi ideea că o persoană obişnuită poate atinge cu uşurinţă acea stare mistică de meditaţie, cea a undelor *theta*, starea cea mai râvnită de călugări şi pelerini, pur şi simplu conducând un automobil. La orice drum lung, de fiecare dată când timpul a trecut şi aţi mers o distanţă oarecare fără să ţineţi minte parcursul, v-aţi scufundat în nivelul de meditaţie profundă *theta*. Deschis la viziuni. Deschis spre subconştient. Spre creativitate, intuiţie şi iluminare spirituală.

Echo Lawrence: L-am lăsat cu capătul furtunului încă înfipt într-o coastă a maşinii, am intrat, i-am cumpărat Red Vines, am plătit benzina şi am ieşit. Şi, zău aşa, când am ieşit, Daimlerul roşu dispăruse.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Nivelul *theta* de activitate cerebrală stârneşte un interes special. Misticii declară că aceasta e frecvenţa la care există cele mai mari şanse să apară viziunile şi iluminările. În momentele de relaxare, când faceţi baie, conduceţi maşina sau sunteţi pe punctul de a adormi şi vă lăsaţi purtat de vaiurile de unde cerebrale *theta*, aveţi de obicei acces la

amintiri profunde, îndepărtate. Faceți conexinni și aveți revelații.

Cânturile budiștilor tibetani urmează un ritm monoton, care se pliază pe undele cerebrale de frecvență mai redusă, pentru a stimula activitatea undelor *theta*. Dintre culturile care utilizează tobele, șamanii declanșează undele *theta* printr-nn ritm constant, neîntrerupt, de patru bătăi pe secundă.

Pattie Reynolds ((*lucrătoare la bar*): Eram la pompa șapte. Bărbatu' de care ziceți era la pompa cinci. Am auzit un plescăit și când m-am întors să mă uit, un moș împroșca benzină cu furtunul pa o saltea legată deasupra mașinii lni reșii. Purta un costum de om de afaceri, de un albastru închis. Păr cărunt. Pantofi buni, cu bot ascuțit. Benzina se îmbiba în saltea. Doar câțiva stropi s-au prelins pe marginile mașinii și pe geamuri. Mirosul era sufocant.

Îmi amintesc că omul s-a urcat pa locul șoferului și-a vrut să plece. A trebuit să dea drumul la ștorgătoarele de parbriz, așa de multă benzină curgea pe geamuri.

Wallace Boyer: După cum v-am spus, eu de fapt nu l-am cunoscut pe Rant Casey decât după ce-a murit. Cât a mai rămas din zborul ăla de am stat lângă Chet Casey, el a încercat să mă învețe imposibilul. Mi-a băut whisky-ul și mi-a explicat că timpul nu-i o linie dreaptă.

Timpul nu-i un râu. Nici nn ceas ori o clepsidră. Nu curge doar într-o singură direcție.

Ai putea să angajezi o grămadă de experți de soiul cel mai bun ca să analizeze la detaliu tot ce s-ar putea întâmpla, da' unii oameni s-ar uita la dovezi și tot ar zice că pământu-i plat. Că oamenii n-au evoluat din altceva. Și că Elvis e încă viu.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Sunt Tina Cumva, cu un „Grafic de trafic" de ultimă oră. Toate benzile

vestice de pe Madison Beltway sunt închise din pricina unei mașini în flăcări, care s-a accidentat la ieșirea de la CenterPoint. Echipajele de intervenție sunt la locul accidentului și încearcă să țină focul sub control. Circulația e deja redirecționată prin intersecția Market și pe autostrada 287. Pe partea estică a șoselei Madison traficul e îngreunat și gata să se blocheze...

Cartuș Dunyun: Căcat. Eu nu știu cum acționează străfulgerările astea. N-aș putea să-ți spun nici cum funcționează un bec, darmite să fac unul din nimic. Dar tot pot să-l folosesc.

Îți arzi creierul cu rabia. Intri în transă *theta* șofând. Te ciocnești de ceva și te trezești gol-goluț în istorie.

Wallace Boyer: Dacă te-ajută cu ceva, gândește-te cum își închipuiau pe vremuri oamenii că pământul e plat. Bidimensional. Au crezut numai ce au văzut – asta până când unul a inventat corăbiile și altul mai curajos a pornit-o pe mare, ca să găsească restul pământului. Gândește-te la Rant Casey ca la un Cristofor Columb al călătoriei în timp.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Circulația pe partea de vest e blocată. E ca într-o parcare. Echipele de intervenție anunță că incendiul de la CenterPoint a fost stins și că mașina accidentată a fost scoasă de pe șosea, dar băieții de la ambulanță își așteaptă încă marfa.

Potrivit unor prime zvonuri, mașina Daimler-Benz arsă pare să fie goală. Cu toate detaliile sângeroase, aici DRVR, „Grafic de trafic"...

41. Din nou la Rant

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Nu trebuie să vă uitați pe cer ca să știți că în noaptea asta e lună plină. Avem deja informații despre o ciocnire ușoară la kilometrul 14, pe autostrada 217, unde două grupuri de nuntași par să arunce cu bucăți de tort unii în alții. Cu știrile care vă fac să-ntoarceți capul, alci Tina Cumva de la „Grafic de trafic"...

Neddy Nelson ((*vânător de bușeli*): Ce, nu se știe că lumea încă mai merge la vânătoare de bușeli? Ca să aibă parte de transa de drum, de la care îți vin ideile? Sau poate că oamenii ies ca să se urmărească? Adică, știi, ca să cunoască alți oameni și să petreacă ceva timp împreună?

Echo Lawrence ((*vânător de bușeli*): Relaxează-te. Dacă reușește Cartuș Dunyun să se transplanteze în trecut, noi, ceilalți, o să ne trezim cu o realitate nouă: cum că el ar fi părintele tehnologiei experiențelor procesate. Cartuș o să-și folosească în sfârșit studiile ca să devină un Thomas Edison al transcrierii neurale. Asta dacă își amintește destule despre partea științifică propriu-zisă. Una e să fii autor și alta să dai naștere unei întregi forme futute de artă.

Nu, îndată ce se întoarce în timp și zgâlțâie istoria, noi, ceilalți, am putea să ne trezim mâine într-o lume fără

implanturi pentru transcrieri neurale. O să ne uităm tot la filme și-o să citim cărți. Dar Sandy, mopsul mititel al lui Cartuș, o să fie în viață.

Cartuș Dunyun ((***vânător de buțeli***): Poate că Rant n-a fost așa de... coios sau de tare cum ni-l amintim. Poate că așa se construiește o figură religioasă: prietenii îl ridică în slăvi din ce în ce mai tare ca să reușească să se culce cu gagici. Îl și vezi pe Sfântul Petru într-un bar, zicându-i vreunei fete drăguțe:

— Mda, o ardeam cu Iisus Hristes. Noi doi eram cei mai buni tovarăși...

Poate că oamenii nu se-ntorc în timp. Poate că minciuni din astea sau orice sună mai bine decât ideea de moarte – neagră, îmbâcsită și veșnică –, poate că genul ăsta de minciuni sexy pun pe roate religiile lumii. Poate că Rant e pur și simplu mort.

Echo Lawrence: Gândește-te cine zice asta. Poate Cartuș Dunyun vrea să se strecoare înapoi în timp fără uici o concurență.

Cartuș Dunyun: Căcat. Știi, dacă Echo sare înapoi în timp, ar fi cam cum e azi, dar cu mâinile și picioarele în regulă. Normale. Și cu părinți care trăiesc, cu părinți vii. Nu ciopârțind și umplând de rugină jucării erotice. Echo ar fi de aceeași vârstă cu Rant și Chester – sau cum își mai zice acum. Ar fi doar doi oameni obișnuiți și plictisitori, între două vârste.

Echo Lawrence: Dacă Neddy reușește să se întoarcă, n-o să mai existe Legea Teritorializării Eficiente și a Viețuirii în Areale Divizate. Oumenii or să trăiască la fel ca ăia din peșteri și toți or să iasă sau or să intre când le poftește inima. Fără stingeri. O să fie un hlocaj auto colosal, așa cum era lumea odinioară.

Cartuş Dunyun: Aţi putea spune că de fapt schimbăm mereu trecutul, fie că ne întoarcem sau nu în timp. Închid ochii şi Rant Casey pe care mi-l imaginez nu-i cel adevărat. Rant cel despre care îţi povestesc e filtrat, colorat şi modificat prin mine. Ca orice experienţă procesată.

Şi toate felurile astea în care schimb trecutul... pe cele mai multe nici măcar nu ştiu că le fac. Poţi zice că-mi fac de cap nonstop cu trecutul, cu prezentul şi cu viitorul.

Echo Lawrence: Dacă Rant o nimereşte vreodată cum trebuie, dacă ajunge vreodată-n trecut, ca să-şi salveze mama de la... să nu mai devină mama lui, ai şanse să te trezeşti că nu ai auzit niciodată de numele Rant Casey. El şi cu Green ar putea fi amândoi istorici, fără început şi fără sfârşit.

Cartuş Dunyun: Aşa-i că-i ciudat? În loc de biografie, povestea asta ar deveni ficţiune. Un artefact istoric factual care atestă un trecut ce nu a avut loc niciodată.

Ca Moş Crăciun şi iepuraşul de Paşte, alte adevăruri învechite.

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Mintea îmi lucrează ore suplimentare ca să facă faţă la teată bulibăşeala asta. Unii, adică ţicniţii, zic că Rant s-a întors în timp şi că poate o să facă el ceva ca nimic din toate astea să nu mai existe vreodată. Sau, poate, ca să nu mai existe el.

Umblă vorba că există o gaşcă secretă de tipi care conduc lumea. Tipi care nu pot muri niciodată, aşa că ne pun pe noi, ceilalţi, să ne agităm, ca să se distreze. Totul depinde de felul cum se joacă ei cu istoria, dar mâine s-ar putea să nu fiu mai real decât Superman sau regele Arthur.

Nu tre' să fii cine ştie ce geniu ca să-ţi dai seama că astea nu-s decât nişte minciuni gogonate.

Neddy Nelson: Întrebați-vă: ce am mâncat astăzi la micul dejun? Ce am mâncat ieri-seară la cină?

Vedeți cât de repede se șterge realitatea?

Tina Cumva ((***vânător de bușeli***): Ce aș schimba? În următoarea noapte de vânătoare de bușeli, dacă oprește pe marginea trotuarului vreun afurisit de Maserati sau de Rolls-Royce, eu mă sui în el.

Voi, ceilalți, fraieri blestemați, s-aveți o moarte plăcută.

42. Colaboratori

Hudson Baker (☼ ***elevă***) lucrează în prezent la o teză de licență în drept penal.

Brannan Benworth (((***dentist, medic stomatolog specialist***) e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Dr. Christopher Bing, doctor în științe (☼ ***antropolog***) se află în prezent peste ocean și studiază cultura dramaturgiei Nō din Japonia.

Allan Blayne (((***pompier***) e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Wallace Boyer (☼ ***vânzător de mașini***) esta dispus să țină prelegeri extinse despre relația lui scurtă din avion cu Rant Casey.

Vivica Brawley (((***dansatoare***) e în continuare izolată în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Șeriful Bacon Carlyle (☼ ***dușman din copilărie***) se confruntă cu acuzații de arestare abuzivă, legate de

prezumtiva hărţuire a unor vizitatori ai Muzeului Dinţilor din Middleton.

Basin Carlyle (☼ ***vecin din copilărie***) e în continuare cetăţean activ în familie, la biserică şi în comunitate.

Bodie Carlyle (☼ ***prieten din copilărie***) este curator şi lucrează la recent deschisul Muzeu al Dinţilor din Middleton.

Chester Casey (☼ ***fermier***) a dispărut la scurt timp după dispariţia lui Green Taylor Simms, în contextul unui accident auto în care a fost implicat un singur vehicul.

Irene Casey (☼ ***mama lui Rant***) este acum o filantroapă bogată. E principala finanţatoare şi ghid la Muzeul Dinţilor din Middleton.

Lynn Coffey (((*jurnalist*) este autoarea lucrării de non-ficţiune *Plesneşti şi te uşcheşti: o istorie a vânătorii de buşeli*.

Gregg Denney (((***elev***) a decedat. A fost împuşcat de poliţie, fiind suspectat că ar fi infectat cu rabie.

Cartuş Dunyun (((***vânător de buşeli***), cunoscut anterior sub numele de Christopher Dunyun, a dispărut atunci când vehiculul pe care îl conducea pe autostradă a părăsit şoseaua şi a căzut de pe muchia unei stânci înalte de o sută de metri.

Cammy Elliot (☼ ***prietenă din copilărie***) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Logan Elliot (☼ ***prieten din copilărie***) e în continuare cetăţean activ în familie, la biserică şi în comunitate.

Ruby Elliot (☼ ***vecină din copilărie***) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Reverendul Curtis Dean Fields (☼ ***pastor, Congregaţia Creştinilor din Middleton***) a modificat practicile împărtăşaniei după ce o serie de îmbolnăviri de rabie au fost asociate cu un potir cu suc de struguri ce a circulat între cei şase sute de membri ai congregaţiei sale.

Denise Gardner (☼ ***agent imobiliar***) a fost numită „Vânzătoare de Milioane" pe segmentul regional de vânzări de case familiale pentru clasa mijlocie.

Sean Gardner (☼ ***antreprenor***) susţine, împreună cu soţia sa, o linie telefonică GothStop, un program de intervenţie şi tratament pentru părinţii adolescenţiior ce au căzut victime ctilului de viaţă *gothic*.

Ina Gebert, masterand (☾ ***teolog***) este o invitată foarte potrivită la orice petrecere.

Mary Cane Harvey (☼ ***profesoară***) visează la apropiata ei pensionare „oriunde, în afară de Middleton".

Glenda Hendersen (☼ ***vecină din copilărie***) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Silas Hendersen (☼ ***prieten din copilărie***) e în continuare cetăţean activ în familie, la biserică şi în comunitate.

Brenda Jordan (☼ ***prietenă din copilărie***) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Leif Jordan (☼ ***prieten din copilărie***) e în continuare cetățean activ în familie, la biserică și în comunitate.

Allfred Lynch (((***specialist în deratizare și deparazitare***) e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Canada Mercer (☼ ***inginer programator***) a sărbătorit recent prima aniversare a setterului său irlandez, Lulu.

Sarah Mercer (☼ ***director de vânzări***) așteaptă nașterea primului ei copil în luna septembrie a acestui an.

Jayne Merris (((***muzician***) continuă să interpreteze muzică punk rock în concert, în măsura în care i-o permite cariera sa de contabil.

Polițistul Romie Mills (((***detectiv la Omucideri***) a fost promovat recent coordonator ul Programului Federal de Control al Rabiei, cu misiunea de a supraveghea reținerea și închiderea în carantină a tuturor persoanelor infectate.

Jarrell Moore (((***detectiv particular***) e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Neddy Nelson (((***vânător de bușeli***) a fost văzut ultima oară ca pasager în mașina din care a dispărut Chester Casey.

Galton Nye (☼ ***consilier metropolitan***) a promovat cu succes implemontarea unui program pentru menținerea în carantină a suspecților de infecție cn rabie până la soluționarea amenințării curente la adresa sănătății publice.

Danny Perry (☼ ***prieten din copilărie***) e în continuare cetățean activ în familie, la biserică și în comunitate.

Edna Perry (☼ ***vecină din copilărie***) e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

LouAnn Perry (☼ ***prietenă din copilărie***) e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

Polk Perry (☼ ***vecin din copilărie***) e în continuare cetățean activ în familie, la biserică și în comunitate.

Jeff Pleat ((((***director de resurse umane***) este în prezent un fotomodel de succes și face prezentări la costume de baie.

Symon Praeger ((((***pictor***) continuă să picteze portrete în măsura în care i-o permite profesia de avocat.

Hartley Reed (☼ ***proprietar al băcăniei Trackside***) a pledat nevinovat la acuzația de neglijență criminală după ce o serie de martori au declarat că l-au văzut lingând mere, care ulterior au fost oferite spre vânzare.

Pattie Reynolds ((((***lucrătoare la bar***) se ocupă în continuare de bar în măsura în care i-o permite dependența de droguri.

Lowell Richards (☼ ***profesor***) a sărbătorit recent împlinirea a șase luni de când a renunțat la alcool.

Livia Rochelle (☼ ***profesoară***) a sărbătorit recent împlinirea a șase săptămâni de când a renunțat la alcool.

Todd Rutz (☼ ***negustor de monede***) s-a retras din afaceri pe o insulă particulară din Marea Mediterană.

Dr. David Schmidt (☼ ***medic în Middleton***) și-a închis cabinetul medical și a acceptat funcția de supraveghetor regional al carantinei, în conformitate cu Legea Urgențelor Medicale.

Dr. Erin Shea, doctor în științe (☾ ***teolog***) e în continuare izolată în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Green Taylor Simms (☾ ***istoric***) e în continuare căutat de poliție în legătură cu dispariția lui Buster L. Casey.

Tina Cumva (☾ ***vânător de bupeli***) a fost văzută urcând într-un Dodge Viper care mai târziu s-a ciocnit cu un tren de marfă și a explodat. Echipele de intervenție nu au găsit pe nimeni, viu sau mort, la locul accidentului.

Edith Steele (☾ ***director de resurse umane***) e în continuare izolată în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Lew Terry (☾ ***administrator de imobil***) execută în prezent o pedeapsă de douăzeci și cinci de ani de închisoare pentru infracțiunea de abuz sexual asupra unui copil.

Carlo Tiengo (☾ ***manager de club de noapte***) e în continuare izolat în carantină infecțioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Luella Tommy (☼ ***vecină din copilărie***) e în continuare cetățeancă activă în familie, la biserică și în comunitate.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe (*epidemiolog*) a fost numită ţar foderal al rabiei, poziţie din care coordonează atribuţiile tot mai extinse ale angajaţilor poliţiei, în conformitate cu Legea Urgenţelor Medicale.

Victor Turner (*antropolog*), specialist de talie internaţională în ritualuri şi metalimbaje, visa să-şi deschidă o şcoală de samba în Brazilia. A murit în 1983.

Toni Wiedlin (*vânător de buşeli*) continuă să participe la vânătorile de buşeli, dar neagă zvonurile potrivit cărora şi-ar fi asumat rolul de organizator al jocului.

Cuprins

1. O introducere 11
2. Îngeri păzitori 17
3. Câini 27
4. Stele false 39
5. Arta invizibilă 48
6. Zâna Măseluță 59
7. Casa bântuită 69
8. Sincronizare 77
9. Pescuitul 80
10. Vârcolaci 90
11. Albinele 98
12. Mâncarea 101
13. Steagul sus 109
14. Plecarea 120
15. Experiențe procesate 128
16. Echipa 137
17. Lichidatorii 150
18. Orașul 158
19. Noaptea Școlii de Șoferi 164
20. Cimitirele de mașini 172
21. Echo 179
22. O istorie 189
23. Dragoste 196
24. Vârcolaci 2 204
25. Țapul ispășitor 212
26. Negare 218

27. Noaptea Pomului 225
28. Comenzi implicite 235
29. Vârcolaci 3 237
30. În doliu 245
31. O relatare 249
32. Dacă stai să te gândești 256
33. Vârcolaci 4 261
34. Dar dacă... 269
35. Străfulgerarea 274
36. Lichidatorii 2 282
37. Anularea Originii 294
38. Comunitate 309
39. Vârcolaci 5 314
40. Conexiuni finale 323
41. Din nou la Rant 330
42. Colaboratori 334

www.polirom.ro

Redactor: Radu Pavel Gheo
Coperta: Laurenţiu Midvichi
Tehnoredactor: Vasilica Nistor

UCS 20 20
Bun de tipar: aprilie 2009. Apărut: 2009
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. BOX 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA